

ДЖЕЙ БОНАНСИНГА ИГРАТА НА УБИЕЦА

Превод от английски: Юлия Чернева, 1996

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ТРЕПАЧА ПОЛУЧАВА УДАР

Научи какъв си и бъди такъв.

Пиндар, „Химни“

1.

Клиниката се помещаваше в ниска чудата сграда на ъгъла на „Ласал“ и „Хурон“. Стоманеносивото чикагско небе започваше да изглежда застрашително, когато Джоузеф Райли Флъд пристигна за определения му в девет сутринта час. Влезе и каза името си на администраторката. Тя го насочи към един малък кабинет за прегледи, който се намиреше близо до фоайето.

Джо седна на металния стол и веднага му стана задушно. Искаше му се да е другаде. Със скръстени ръце — широките му рамене опъваха шевовете на спортното му сако — той приличаше на строг треньор, чиито мускули вече са се втвърдили в корави тлъстини. Червендалестото му лице и червеникавокестенявата коса посивяваха с всеки изминат ден. Но усмивката му още си беше същата. Усмивка на ирландец и убиец. Неотразима.

Бедата беше там, че напоследък не се усмихваше често. Само преди няколко седмици изстрада петдесетия си рожден ден и това не му излизаше от главата. Фактът, че тялото му се разпада, че вече не може да се тъпче с любимата си храна с обилни подправки и че зрението му се влошава, нямаше значение. Най-лошото беше математиката. Уилт Чембърлейн се пенсионира през 1974 на трийсет и осем години и стана почетен гражданин. Джими Конърс участва в Открития шампионат на Съединените щати на четирийсет години и го смятаха за голям чешит. Джо никак не харесваше звука на думите „петдесет години“.

Отнякъде се появи медицинска сестра и започна да подготвя ръката му за иглата. Каза, че ѝ трябвала още една кръвна проба.

— Вече ми взеха кръв — осведоми я Джо.

— Кой?

— От болницата.

— Разбирам — отговори сестрата и прободe вената му с нежността на продавач на деликатеси. — Това е за допълнителни изследвания.

— За какво? — попита Джо.

Искаше му се изобщо да не се беше обаждал на тези касапи. Но състоянието на пикочния му мехур с годините се влошаваше и накрая стана толкова лошо, че нощем ставаше да пикае на всеки час. Предишната седмица не издържа и се обади в клиниката на Кейгън. Накараха го да отиде веднага. Взеха му кръв, направиха му рентгенова снимка, а после самият доктор Кейгън — дребен плешив пръдльо — му направи ректален преглед на простатата. Не стига че дребосъкът напъха пръсти в задника му да стигне до нея, но и напипа бучка с размерите на грахово зърно, а сетне наръга някакъв метален уред, голям колкото остен, за да отреже малко тъкан за биопсия. Джо имаше чувството, че е новопостъпил задържан в „Райкърс“^[1].

— Доктор Кейгън ще ви обясни всичко — каза медицинската сестра, извади иглата и му се усмихна. — Ще ви приеме след минутка.

После превърза ръката му и го поведе към последната врата вдясно. Той влезе в малък частен кабинет, където нямаше никого, и седна срещу отрупаното с книжа дъбово бюро.

— Доктор Кейгън ей сега ще дойде — рече сестрата и изчезна в коридора.

Джо въздъхна, сдъвка един „Антиацид“ и огледа разхвърляния кабинет. Сред източените фикуси и дипломи в рамки имаше купища медицински списания, кутии с документация и справочници. Отначало безредието го изненада — не само защото самият той беше винаги чист и спретнат, но и защото очакваше от един лекар да бъде организиран. Стаята приличаше на колежанска спалня след седмица на амфетамини и последни изпити. Джо нямаше време да се отпусна. Професията му не го позволяваше. И се изнервяше, когато срещнеше такива хора. Накани се да подреди бюрото, когато чу стъпки зад гърба си.

— Добро утро, мистър Джоузеф — равнодушно каза доктор Кейгън, заобиколи бюрото и седна на тапицирания въртящ се стол.

„Джоузеф“ беше фамилията, с която Джо се представяше на цивилните граждани и прозвището му, използвано от години. Лекарите никога не задаваха въпроси, освен ако не мислеха, че ще възникне проблем с плащането на сметката.

— Как сте, докторе?

— Добре, благодаря — отговори Кейгън и кимна сърдечно.

Беше крехък дребен човечец с бяла престилка, с лице на пор и тънки косми, сресани на голото теме. Тъглчетата на устата му леко потрепваха, докато говореше.

— Трябва да обсъдим някои неща — добави Кейгън. — Радвам се, че дойдохте веднага.

— Изгарях от нетърпение да се върна, докторе — ухили се Джо. — Онзи ваш уред, напъхан в задника ми, започна да ми липсва.

Нервната усмивка на Кейгън бързо се изпари.

— Добре го казахте.

— Какъв е проблемът, докторе?

Кейгън започна да търси някакви листчета.

— Мистър Джоузеф, направихме пълни изследвания на кръвта ви. Положението с простатата ви е нормално. Биопсията е отрицателна.

— Имам чувството, че не сте ме извикали да ми кажете това.

Кейгън продължи да рови из купчината хартии на бюрото си, после спря и вдигна глава.

— Във формулярите ви пише, че малкото ви име е Джо. Мога ли да ви наричам така? И да си говорим на „ти“?

— Разбира се.

— Джо, открихме нещо недобро. В кръвната проба. Казах на Натали да сложи изследванията най-отгоре, но не мога да ги...

— Докторе — прекъсна го Джо. Стомахът му се сви, а по раменете му ползиха ледени тръпки. Кейгън явно избягваше да го погледне в очите. — Както казват във филмите — не го увъртайте. Мога да го понеса.

Лекарят вдигна глава и примига. Настъпи безкрайна пауза. Джо виждаше как Кейгън се опитва да извади от паметта си най-подходящите успокоителни думи. За миг му се стори, че се надига от стола, сякаш стаята се намираще в състояние на свободно падане.

— Получихме положителен резултат, Джо — каза накрая Кейгън.

— За какво? СПИН?

— Не. За остра форма на миелогенна левкемия.

— Левкемия?!

— Да. Но преди да се паникьосаш, позволи ми да ти обясня две-три неща. Първо, накарахме лаборантите да проверят кръвта ти два пъти и получихме едни и същи резултати, така че сме сигурни. Но ще

процедираме едно по едно — ще те настаним в болница и после ще се посъветвам с хематолог, който да реши дали да ти трансплантираме костен мозък, или да приложим радикална хемотерапия.

Изведнъж Джо изпита чувството, че присъства на долнопробен водевил и гледа как някакъв посредствен комедиант, облечен като лекар, си прави неуместни шеги със съдбата му. Може би самият Господ се шегуваше по този начин.

— Но аз не се чувствам толкова зле — тихо каза той с меката решителност на човек, видял мравки по време на пикник.

Кейгън кимна.

— Обикновено пациентите с остра форма на левкемия се чувстват само леко изморени и цялото тяло ги наболява. Така е в първите стадии на заболяването. Далакът ти изглежда добре на рентгеновата снимка, но предполагам, че е увеличен. Имал ли си някакво необичайно кървене напоследък? Или да си отслабнал? Болят ли те ставите? Нещо такова?

— Венците ми кървят, когато си мия зъбите. Мислех, че те са болни.

— Разбирам.

— Нека да обсъдим въпроса, докторе. Казвате, че съм болен от левкемия, така ли?

— Джо, обикновено изследванията са доста точни.

— Значи с мен е свършено.

— Чакай малко, Джо — рече Кейгън и вдигна ръка. — Трябва да поговорим. Да направим избор. Искам да разбереш какви са резултатите и възможностите.

— Добре, да обсъдим възможностите.

Джо се вторачи в лицето на лекаря. Изведнъж всичко се превърна в игра на покер и Джо видя, че човекът срещу него държи всичките карти. Очите му го издаваха. Джо имаше чувството, че лекарите тайно изпитват удоволствие от мига, в който трябва да кажат истината на пациентите си. Да им съобщят лошата новина. Самият момент, в който животът на пациента се променя необратимо и лекарят се превръща в единствената линия на живота, а думите му стават Божие слово.

Джо беше друг вид професионалист. От онези, които се хвърлят в дълбоките води.

— Преди всичко — продължи да говори провлечено Кейгън, а думите му се превърнаха в монотонно бръмчене в главата на Джо, — какво става в тялото ти? Здравият костен мозък се измества от недоразвити бели кръвни телца и това постепенно нарушава нормалното производство на кръв. Още не знаем със сигурност каква е причината. Според най-новите изследвания това се дължи на замърсяването на околната среда и токсините. Но трябва да знаеш, че заболяването е много разпространено. Всяка година то поражда над двайсет хиляди души, така че ние разполагаме с огромно количество литература по въпроса и множество възможности за лечение.

Лекарят млъкна, сякаш очакваше аплодисменти, но Джо само се вторачи в него.

— Кога болестта проявява ясно симптомите си?

— Ами обикновено има два вида левкемия — хронична и остра. В случая сме склонни да приемем, че става дума за втория. Отначало ще се чувстваш добре, после ще настъпи известна умора, ще отслабнеш, ще те обземе треска, пълно изтощение и ще те заболяват ставите. Но, Джо, не искам да се спираме на...

— Какви са шансовете?

— Моля?

— Шансовете — натърти Джо. — Знаете какво имам предвид, докторе.

— Джо, изслушай ме за секунда. Добрата новина е, че за човек на твоята възраст и с твоето здравословно състояние има невероятно много възможности за лечение. Нови програми в хемотерапията, нови антибиотици и други лекарства. Можем да се справим успешно с болката и значително да удължим живота ти...

— Какви са шансовете, докторе?

— Джо, мисля, че в момента не е уместно да говорим за...

— Какви са шансовете ми?

Джо вече не гледаше лекаря. Удряше с пръст по дъбовия фурнир на бюрото и наблягаше на всяка дума.

Кейгън се вгледа продължително в него и после каза студено и монотонно:

— Смъртността при миелогенната левкемия варира от седемдесет и пет до осемдесет и пет процента през първата година.

Джо въздъхна почти облекчено, сетне погледна Кейгън и видя, че лицето му е станало пепелявобледо. Джо започна да се смее — нервно и мрачно. Лекарят го зяпна.

— Добре ли си?

Джо само поклати глава, отхвърляйки диагнозата като някакъв глупав стар виц. Стана и тръгна към вратата.

— Чакай малко, Джо. Къде отиваш? Предстоят ни още много неща.

— Благодаря, докторе.

— Чакай, Джо.

— Дългът ме зове, докторе.

— Джо...

Ирландецът вече бе излязъл.

По обяд Джо вече бе събрал всичките си проучвания в една стара кожена папка и я бе сложил на предната седалка на своето „Волво 850“. Пое на юг по Лейкшор Драйв към „Гранд“, сетне отново зави на юг и слезе в циментовите катакомби на Уокър. Небето беше тъмно и прихлупено, но още не валеше. Само бушуващият над езерото вятър предвещаваше, че бурята е неизбежна. Джо спря до една товарна рампа, изключи двигателя и погледна за последен път събраните сведения.

Клиентът беше голяма работа. Бивш помощник на един сенатор с десни убеждения от Луизиана. Бе направил множество мръсни номера през 80-те на редица водещи кандидати от Юга. През 1990 бе станал наемник. Според някои беше малко откачен, защото бе създал компютърна мрежа за Ку-клукс-клан и различните екстремистки военизирани отряди. Сред филиалите на ФБР на юг и в Средния Запад клиентът беше известен като Голямата пета — от една страна заради жестоките си методи на убеждение, и от друга — заради физическите си размери. Голямата пета беше висок метър и деветдесет и осем и тежеше почти сто и петдесет килограма. Носеше дълго сако и всеки ден изяждаше храна колкото за цял взвод.

Джо затвори папката и слезе от колата. Приблужи се до багажника, бръкна в джоба си, извади гумените си хирургически ръкавици и си ги сложи. После отвори багажника и измъкна едно

кожено куфарче. Тресна капака и понесе двете неща към една очукана метална врата, вградена в масивната сграда, на която пишеше: „Машини Джонсън“. Вибрациите на камионите и автобусите отгоре караха земята да тътне и от време на време въздухът се изпълваше с отровните изпарения на някое превозно средство, но Джо не обръщаше внимание на нищо и вървеше с делова походка.

Вдясно от вратата имаше пещ за горене на смет. Джо се приближи до нея, отвори я и хвърли папката вътре.

За миг проблеснаха бели искри.

Джо влезе в усойния коридор и бавно започна да изкачва стълбите към последния етаж. Отвори вратата за покрива и вятърът и дневната светлина го зашлевиха в лицето. Покривът беше голям, осеян с отпадъци и сгушен в каньона от по-високи сгради. На север се извисяваха заострените кули на Ен Би Си и „Хайат Риджънси“, а на изток се намираше езерото Мичиган. В далечината на запад се издигаха огромните върхове на „Марина Тауърс“, сградата на „Стандарт Ойл“, Пруденшъл Плаза и кошмарния „Хелмут Джан“. Вятърът реवेशе в лицето на Джо, а в краката му се въртяха облаци пара. Той отиде до края на покрива и отвори куфарчето.

Снайперът „Галил“ беше разглобен и грижливо увит в найлон. „Галил“ беше полуавтоматична щурмова пушка, едно от най-добрите израелски далекобойни оръжия. Беше лека и невъзможна за разпознаване от полицейските експерти. Зареждаше се със 7.62-милиметрови патрони и имаше пълнител за двайсет броя. С „Галил“ Джо можеше да уцели глава от разстояние триста метра. Рядко използваше мощни оръжия, за да премахне някой клиент. Предпочиташе непосредствената интимност на огнестрелното оръжие, което можеше да държи с една ръка. Обикновено взимаше „Галил“ или немски „Маузер“. Германците бяха ненадминати в производството на оръжие и Джо често купуваше комплектите на разумни цени по пощата, чрез обявите на последните страници на „Наемник“, „Спусък и следа“ и „Време за стрелба“.

Той сглоби бързо пушката, като спря само за да погледне часовника си. Беше дванайсет и двайсет и седем. Мишената щеше да излезе от вратата на комплекса всеки момент. Джо сложи приклада и стойката, прикрепил оптичния мерник и затегнал винтовете, сетне подпря краката на стойката на парапета. Бръкна в джоба си и извади

пластмасова кутийка, в която имаше гумени тапи за уши. „Галил“ имаше сравнително силен изстрел и Джо не можеше да си позволи да влоши още слуха си. Тапите бяха предназначени за рокмузиканти, за да ги предпазват от внезапни скокове в децибелите, но в същото време да чуват музиката. Те позволяваха на Джо да бъде нащрек, да чува всички околни звуци и да запази тъпанчетата си.

Той се взря в оптичския мерник и внимателно се прицели във вратата, която се намираше само на двеста метра и три етажа по-надолу. Съвсем ясна цел. Пое дълбоко въздух. После започна да извършва предпоследната част от процедурата — тайната част, за която работодателите му не знаеха.

Започна да събира ярост.

Взрян през оптичския прицел в неодушевената врата, с пръст на спусъка, той се замисли за наследството от смъртни случаи, оставено от мишената, за закланите през 70-те защитници на гражданските права, за екзекуцията в Литъл Рок на двамата представители на Съюза за защита на гражданските свободи и за нетърпимостта в Колорадо, която бе довела до убийството на един омразен радиокоментатор с леви убеждения, и скоро яростта и увереността потекоха в тялото му като електрически ток. С напрегнат като на влечуго мозък, клекнал като богомолка, той усети, че отново го обзема свръхсъзерцателното спокойствие, познато само на изкусния стрелец — досущ притихнала кобра, готвеща се за смъртоносно ухапване.

Беше научил този метод отдавна. През 60-те...

Това стана, след като баща му почина от мъчителна и бавна смърт от рак на стомаха, след като мъката и насъбралите се чувства направиха Джо намусен и злобен и след като покрай всичките препирни с майка си стана проклятието за монахините католички в „Сейнт Винсент“. След всичко това Джо откри службата за наемане на доброволци във флотата на Холстед стрийт. Изход от болката. Годината беше 1963 и Индокитай се готвеше да избухне, а Кенеди изпращаше там все повече униформени „съветници“, за да контролира положението. Джо беше само на шестнайсет години, когато чу призива, и от неизвестен за инструкторите в Сан Диего новобранец се превърна във феномен. Караше снайпера „М 21“ да прави неща, които не бяха описани в брошурите. Получи най-високите оценки в историята на основното обучение и веднага беше изпратен в чужбина.

Разпределиха го в долината Иа Дранг и му възложиха секретни задачи. Участва в тайни операции, които официално не съществуваха, и уби повече хора и от бубонната чума.

Убийствата от далечно разстояние за него бяха като да те удари ток. Винаги започваше с онова странно затишие преди буря, когато се съсредоточаваше, сетне нахлуваше адреналинът, а накрая виждаше през мрежичката на мерника как главата на мишената се превръща в червена мъгла. Грозен оргазъм. Като да бръкнеш в контакт. И човек се пристрастяваше към това.

Джо се прибра в родината през 1965 и се върна към един живот, който беше не само отворителен, но и безсъдържателен. Заредено с мощен заряд и същевременно студено като камък, ехото от Иа Дранг отекваше в главата му. Той копнееше за уважението на хората от специалните части, за смисъл в живота и най-силно от всичко — отново да бръкне в контакта. Разпространи слух из квартала, че може да изпълнява опасни задачи, да бъде бдителен и да отмъщава за невинните жертви на организираната престъпност и не след дълго някой го помоли да престъпи границата.

Отново да бръкне в електрическия контакт.

В прицела нещо се раздвижи.

Едрият, тежко стъпващ мъж, познат на действащите полеви агенти като Голямата пета, излизаше от „Норт Луп Атриум“. Беше облечен в спортно сако от полиестер и кацна право на мерника на Джо Фльд.

Джо стреля три пъти.

Видя, че дебелакът се олюлява, а главата му разцъфва като букет червени карамфили. Точни изстрели право в целта. Бързо и чисто. Грамадният мъж се свлече на земята, телохранителите му се струпаха около него. Джо остана още малко, долепил око до оптичния прицел, за да е по-сигурен. Човекът по прякор Голямата пета се гърчеше на входа. Огромните му ботуши се извиха под странни ъгли, а под черепа му се образува алена локва. Джо въздъхна и отпусна мускули.

В същия миг се случи нещо неочаквано.

То продължи само част от секундата, но порази Джо между очите. Образът беше нажежен до бяло и се вряза в ретините му — дебел расист, който умира бавно на окървавения бетон и чака Смъртта.

Странно чувство се преобърна в стомаха на Джо. Какво ли беше, по дяволите?

Състрадание?

— Това е!

Сърдитият глас на Джо отекна сред бушуващите ветрове. В далечината се чу полицейска сирена. С парещ стомах и гърчеци се черва Джо се изправи, прибра пушката, сгъна стойката и я сложи в куфарчето. Занесе го до един от огромните отдушници и го хвърли в пещта за изгаряне на смет. После влезе в сградата, слезе по стълбите, прекоси рампата и се качи във волвото.

Трябваше да помисли за някои неща, но нямаше време да го направи.

[1] Предварителен арест в Ню Йорк, известен с насието над задържаните. — Б.пр. ↑

2.

До изкуствените тухли в „Падис Айриш“ имаше овехтял монетен грамофон, от който с пращане звучеше една стара песен на „Гранд Фънк Рейлроуд“. Джо я чуваше едва-едва. Беше се отпуснал на един висок стол до дървения бар. Главата му беше замаяна след петте питиета и през последните десет минути всичко в пивницата сякаш забави ход.

Джо преглътна остатъка от тебеширенобелия си коктейл и се вторачи в хладната неясна мъгла. Всички редовни клиенти бяха тук. Всички дъждобрани, джинсови якета и модни прически. Всички безименни трудещи се от северното крайбрежие седяха в сепаретата от изпокъсана кожа и пиеха след поредния работен ден. Джо не чувстваше абсолютно никаква връзка с тези хора. Той беше като извънземен пришелец от друг свят. Идваше от Криптон — обречената планета — и сякаш цялата му родина щеше да се взриви някъде на милиони километри от кръчмата.

— Само не ми казвай, че искаш още едно от тези ужасни шибани питиета.

Джо вдигна глава. Барманката Деби се бе навела над него. Белязаното от акне русокосо момиче с кофти подстрижка, с дълги, лакирани в розово нокти и пуловер от изкуствена вълна беше спасителното въже на Джо. Единственият барман по крайбрежието на езерото Мичиган, който не му задаваше лични въпроси, не му сервираше боклуци и не любопитстваше. Нещо повече, тя беше единственият човек в Чикаго, който с готовност поднасяше на Джо избраната от него отрова — неподражаемия „Тъми Нъмър“ — една част ликьор „Бейли“ и три части „Алмагел“.

— Пригответи го, драга — каза Джо и избърса млечнобялата пяна от устните си.

Езикът му сякаш се удебеляваше и ставаше непослушен. Пожарът в стомаха му се охлади и се превърна в тихо къкрене.

— Не знам как го пиеш — изграчи Деби, бръкна под тезгяха от неръждаема стомана и извади шише „Алмагел“, което пазеше

специално за Джо. Смеси го с ликьора, запали цигара „Марлборо Лайт“ и се усмихна. — Ще дрискаш бяло няколко седмици.

— Свиква се — измърмори Джо и се вторачи в кръговете вода, които чашата бе оставила върху очукания тезгях.

— Добре ли си, готин?

— Да.

Автоматичният грамофон млъкна и приглушеният шепот на другите посетители сякаш подхрани болката на Джо.

Деби всмукна сластолюбиво от цигарата.

— Лош ден ли изкара?

— Съвсем не. Всичко беше чудесно. Защо питаш?

— Защото приличаш на рожденик, на чиято торта са се изпикали.

— Така ти се струва — измънка Джо и потърка очи.

Вътрешностите му горяха. След три секунди отново трябваше да отиде до тоалетната. Имаше разстройство. Болката се превърна в живо същество в него, червей, който се движеше в червата му и го разяждаше отвътре. Неразположението му като че ли се разпалваше от болката като пламък от бензин. А може би страдаше от нещо друго. Проклятието, тегнещо над всеки изкусен стрелец — кризата на съвестта. Джо сякаш чуваше сухото кудкудякане на покойната си майка Катерин и вечните ѝ поучения отекваха в мозъка му: „Който нож вади...“.

— Обеща ми нещо — неочаквано заяви Деби.

— Какво?

— Обещай, че няма да седиш тук и да ме отегчаваш с някаква шибана история за лош късмет. — Гласът ѝ беше типично южняшки и освен това безцеремонен, груб и нетърпящ възражение. — Защото ако го направиш, ще си легна.

Джо се усмихна с половин уста.

— Не се притеснявай. Ще запазя всичко за мемоарите си.

Деби пушеше цигарата си и го гледаше накриво.

— Работата е там, че не ми се виждаш такъв човек. Имам предвид, че не си от онези, на които не им върви. Жертва. Разбираш ли? Това не ти приляга.

— Наистина ли мислиш така?

Джо изучаваше тезгяха. Виждаше отражението си в кръговете вода и капките. Кубистичното изкривяване на хубавото му червендалесто лице противоречеше на агонията му. Той съзерцаваше увеличените си свъсени вежди, месестите челюсти, оредяващата коса и очите си — изцъклени и трескави. Изведнъж нещо го накара да прикове поглед в отражението — видение, което съзираше за пръв път. Долови нещо примитивно в лицето си — диво като на бясно куче. Променливо и отчаяно. И за един кратък миг Джо си представи, че е изтръгнат от това окаяно състояние. Биваше го да убива, така че щеше да бъде фасулска работа. Може би един бърз куршум с куха сърцевина в слепоочието. Или да си пререже вените в пълна с топла вода вана. Или една лека среднощна закуска с бързодействаща отрова. Нещо от този сорт. Но още щом се завъртя в главата му, мисълта се разтопи в мъгла от католическа вина — пъклените пламъци в ада. Самоубийството беше смъртен грях.

Уроците от детството умираха трудно в съзнанието му. Греховете водеха към ада. Самоубийството беше един от най-големите. Когато като дете се замислеше за хората, които извършват самоубийство, Джо винаги си представяше сюрреалистичния свят на неделното училище. Топлината на запалената кибритена клечка се увеличаваше милиони пъти. Вечни страдания, продължаващи толкова дълго, колкото е необходимо на една гарга да разруши планина, като кълве веднъж в годината от върха. С други думи, страдание, което може да развали целия ти ден.

Самоубийство...

В същия миг нещо прищрака в мозъка му и всичкият му гняв, смут и вина сякаш се изпариха. Кубистичният ребус се подреди и образува една идея — толкова проста и сатанински логична, че той не проумя как не се е сетил за нея в мига, в който научи за неизлечимото си заболяване. Чиста. Единственият начин да се измъкне от този ад, вечния католически пъкъл.

Идеалното решение.

Който вади нож...

— Какво ти е? — попита Деби.

— Трябва да тръгвам — отговори Джо и изпи остатъка от коктейла си.

— За къде се разбърза?

Джо вече беше станал от високия стол и закопчаваше самото си.

— Има нещо, за което трябваше да се сетя сутринта... ако не бях такъв глупак.

— Тайната на вселената, а?

Деби махна късче тютюн от устните си.

— Да, може да се каже.

Джо извади портфейла си, измъкна две банкноти и ги сложи на тезгяха. Ушите му звъняха. Трябваше да излезе от бара, преди някой да е забелязал, че в очите му напират сълзи.

— Тайната на моята вселена — добави той, прибра портфейла си и намигна на барманката. — Ариведерчи, малката.

И тръгна към вратата.

— Грижи се за стомаха си — извика след него Деби, но Джо вече бе изчезнал в мъглявата неонова светлина на Кларк стрийт.

Барманката сви рамене и загаси угарката си. После взе парцала и започна да бърше водата по тезгяха пред стола на Джо. Забеляза банкнотите и спря. Взе ги и се вторачи в тях.

Две мокри банкноти от сто долара.

Звукът на телефона беше ужасен — досущ църковна камбана, която дрънчеше в ухото му.

Той набра кода. Пронизителните тонове се съчетаха с пулсиращата болка в главата му. Рядко се обаждаше на този номер, особено нощем. Знаеше го наизуст и дори в сегашното си състояние — с треперещи и лепкави от пот пръсти, пристъпи на световъртеж и изгаряща болка в стомаха — го помнеше, сякаш се беше обаждал предишния ден.

Затаи дъх, когато чу сигнала „свободно“. Трудно беше да се повярва, че телефоните са виновници за толкова много престъпления в подземния свят. Едно потрепване на дванайсетволтовия сигнал през полиетиленовия оптичен кабел и — падаха монархии, катурваха се режими и загиваха хора.

Джо бе решил да проведе този телефонен разговор в мига, в който измисли гениалната си идея в „Падис Айриш“, но взимането на решение и осъществяването му бяха две коренно различни неща. Един час крачи напред-назад, изпи почти половин шише „Алмагел“ и

безкрайни минути зяпа в огледалото на банята, преди да събере смелост. И все пак, стиснал с потни пръсти слушалката, той изпитваше неопишуемо мъчение, само като слушаше телефонните сигнали.

Телефонът иззвъня втори път.

Джо преглътна с усилие, навлажни устни и подготви думите си толкова внимателно, сякаш щеше да изнася прощално слово. По-голямата част от онова, което искаше да каже, беше подредена в главата му. Беше предвидил въпросите, които би могъл да му зададе събеседникът, и всички евентуални насоки на разговора. Обмислил бе отговорите и възнамеряваше да говори кратко и спокойно — преди да е загубил самообладание.

Третото иззвъняване беше прекъснато от някой, който вдигна слушалката.

— Ало?

Гласът прозвуча леко тревожно — вероятно поради късния час.

— Томи?

Джо стисна слушалката с всички сила.

— Да. Том Андрюс е. Кой се обажда?

— Том, тук е Хикс.

— Хикс?

— Да, Хикс... Кутия 224.

Последва неловко мълчание, докато адвокатът подреждаше ребуса. Кутия 224 беше сейф в една банка в жилищната част на града, където Джо оставяше съобщения и документи за ударите. След миг гласът каза:

— Да, точно така... Би ли почакал за секунда? Трябва да взема другия телефон.

— Разбира се.

Последва изщракване и още един интервал на мълчание. „Хайде, Андрюс, не ме оставяй така. Трябва да го направя, при това сега...“

— Трепач?

— Здравсти, Том.

— Какво става? Господи... Не съм проверявал дома си от седмици. Само знам, че телефонът в кухнята ми се подслушва.

— Няма значение, Том... Имам един прост проблем. Трябва да се погрижиш за него.

— Какво искаш да кажеш? Какъв проблем?

— Ами това, което казах — имам проблем.

— Не се ли справяш сам с проблемите си?

— С този няма да мога.

— За какво става дума? Не трябва ли да дойда при теб?

— Този път не.

— Мислех, че ти си стрелецът. Аз съм само един обикновен адвокат, за бога. Не представлявам правителството. И не издавам заповедите.

Това беше вярно. Андрюс беше един от десетките хиляди посредници, които предаваха информация за договорите, пари и сведения от общ характер за ударите. Работеше с Джо от няколко години. Джо му вярваше дотолкова, доколкото един човек можеше да вярва на друг в играта на убийства. Фасадата на Андрюс — „Уилбър, Майкълс и съдружници“ — беше прословутата стара адвокатска кантора в западната част на града. Адвокатите в нея имаха леви убеждения и се бяха специализирали в съдебните дела на Съюза за защита на гражданските свободи, правата на наемателите и Първата поправка в американската конституция^[1]. Имаха пряка връзка с различните нелегални отцепнически групировки. Том Андрюс беше един от малцината кабинетни либерали, които харесваха подземния свят, и на Джо му беше приятно да работи с него.

Джо стисна слушалката още по-здраво.

— Положението е особено, Том.

— Какво искаш да кажеш?

— Истината е, че е необикновено. Затова ти се обадох.

— Слушай, Трепач, чувствам се отлично, че този телефон е чист, и съм много уморен, така че, ако ти трябва нещо специално, защо не ми го кажеш направо?

— Искам един човек да бъде премахнат.

— Кой? Коя е мишената?

„Кажми му, за бога, не го увъртай.“

— Аз, Томи.

Последва кратко мълчание, после — тихо кикотене. Том Андрюс се хилеше на една от най-смешните шегги, които бе чул през живота си.

— Не се шегувам, Томи.

Кикотът утихна.

— Чакай малко. Сериозно ли говориш?

Джо се усмихна нерадостно.

— Ако ме извиниш за играта на думи, Томи, говоря смъртно сериозно.

[1] Отнасяща се до свободата на вероизповеданията, словото и печата. — Б.пр. ↑

3.

Млечнобялото утринно слънце хвърляше отблясъци по предния капак и блестеше в лицето на Джо, който караше волвото по магистрала „Адали Стивънсън“. Вятърът миришеше на изгорели газове от реактивни самолети и на асфалт.

След пет минути Джо спря на паркинга пред едно заведение за хамбургери. Ресторантчето беше остъклено и имаше голям вътрешен двор, засенчен от мръсен параван от фибростъкло. Беше идеално за тайни срещи. Нямаше подслушвателни устройства. Чисто и безопасно. Джо остави колата и влезе. Вътре работеше климатична инсталация и помещението беше студено като хладилник. Джо си поръча ванилов млечен шейк, изнесе напитката навън, седна на бушуващия вятър и зачака.

— Никога не съм предполагал, че ще се срещна очи в очи с Трепача.

Гласът се разнесе зад гърба му и когато се обърна, Джо видя за пръв път човека, известен като Томи Андрюс. Стана и премести млечния си шейк на неговата маса.

— Приятно ми е, че най-после се запознахме, Съветнико.

Ръкуваха се.

Адвокатът беше по-млад, отколкото очакваше Джо. Малко над четирийсетте. Имаше вид на богат връзкаря. Прическата му беше като на манекен от модно списание. Момчешки сините му очи имаха смъртоносен блясък като на акула.

— Не очаквах да видя толкова... изискан човек — каза Андрюс след кратко мълчание.

— А какво очакваше, Томи? Лука Брази в ризница?

— Не знам — отговори Андрюс, после се ухили. — Но за мен е голяма чест да се запозная с теб. Запазил съм някои изрезки от вестниците. Големия Дракон в Медисън. Шахтер, нациста от Мичиган. Ударът с него беше невероятен. Във вестниците писаха, че си го очистил със собственото му оръжие — просто си го обърнал към него. — Лицето на адвоката засия от възхищение, като на дете, което се

запознава с бейзболна звезда. — Ти си ангелът на шибаната смърт, Трепач, един от най-добрите в историята.

Джо смукна ванилов шейк през сламката, огледа пустия вътрешен двор и измърмори:

— Не вярвай на всичко, което четеш.

— Каква шега си намислил?

— Не е шега.

— Да-да — засмя се Андрюс. — Искаш да отида в ЦРУ и да ги накарам да изпратят някой здравеняк по дирите ти. Какво става с теб, Джо?

— Имам пари — каза Джо и прикова поглед в адвоката. — Слушай внимателно какво ще ти кажа.

Усмивката на Андрюс помръкна.

— Това вече не е смешно.

— Ето за какво става дума — продължи Джо и извади една идентификационна карта от вътрешния джоб на спортното си сако, сложи я на масата и я бутна към Том. — Имам осем милиона на три различни сметки в Цюрих. Това са номерата им и оторизационните кодове. Искам да...

— Чакай малко.

Андрюс вдигна ръце и огледа вътрешния двор. После облиза устни, погледна Джо в очите и каза:

— Това свързано ли е с Компанията^[1]?

— Какво имаш предвид?

— Ами, дали не е приумица на Управлението. Някакво активно мероприятие. Защото не искам да се въвличам в правителствени игри. Твърдо не. Много са заплетени и подмолни.

— Успокой се, Съветнико.

— Слушай, Трепач. Не знам каква е тази шмекерия — Андрюс изведнъж заговори забързано, — но ако е правителствен номер, не искам да участвам в него. Работата, която съм ти уреждал, винаги е била чиста и ясна. Не се включвам в игри на шпионин срещу шпионин.

Джо въздъхна и извади цигара. Щракна няколко пъти със запалката „Зипо“, защото вятърът си играеше с пламъка, и всмукна продължително и дълбоко. После каза:

— Чуй ме и ме разбери добре. Това не е свързано с Компанията или с Националната служба за сигурност. Нито с правителството или с

мафията. Става дума лично за мен и искам да направя няколко неща.

Вятърът развя за миг сакото на адвокатата и той сложи ръка върху идентификационната карта, за да не я отвее.

— Кажеш какво искаш — измънка накрая Андрюс и пхна картата в джоба на сакото си.

Джо угаси цигарата на масата. Върху фибростъклото остана черно петно. Сетне извади още една карта от джоба си и каза:

— Искам да изтеглиш един милион долара и да ги дадеш на манастира „Сейнт Винсент“. Направи го като анонимно дарение, чрез кантората.

Андрюс измъкна тефтерче и започна да записва.

— Добре... Продължавай.

— После искам да изтеглиш още един милион и да го прехвърлиш на сметката на Мейзи Варгас. Цялото ѝ име е Маргарет Розалайн Варгас. Ще намериш достатъчно информация в тази карта.

Той я плъзна към Андрюс, който си отбеляза още нещо и после вдигна глава.

— Остават шест милиона.

— Да — потвърди Джо и сви очи от силния вятър.

— Ще искаш да изтегля малко и за стрелеца, нали?

— Точно така.

— Ще трябва най-малко седемдесет-осемдесет хиляди — каза адвокатът, като потракваше с писалката по тефтерчето. Изведнъж изпита безпокойство. Цялата тази игра съвсем не му се харесваше. Нещо не излизаше. Нямахме никакъв смисъл. Освен това беше дълбоко засегнат от факта, че обсъждат предстоящата смърт на един от неговите герои. — И тарифата сигурно ще се вдигне, когато стрелецът разбере коя е мишената — глуповато добави той.

— Няма проблем. Искам да депозираш останалите пари. Избери някоя фамилна банка, така че ЦРУ да бъде спокойно.

— Шест милиона долара?

— Да.

Адвокатът преглътна с усилие.

— И после?

Джо го погледна.

— И после разпространи новината.

— Моля? — Андрюс започна да мига.

— Чу ме, Томи.

— Нищо не разбирам.

— Много е просто. Сделката е следната — даваш шест милиона на първия каубой, който изпрати на оня свят стария бандит.

Настъпи миг на мълчание.

— За какво говорим — за някакво състезание ли?

— Предполагам.

— За мафиотите?

Джо се усмихна уморено.

— Скъпи Томи, ти все още не разбираш нищо. Искам това предложение да стигне до всички участници в Играта.

— Какво? До абсолютно всички?

— От цял свят.

Адвокатът остави писалката.

— Чуй ме, Томи. — Джо беше сигурен, че Андрюс не проумява думите му. — Разбери какво ти говоря... Искам да разпространиш отворен договор... До всеки редови войник на мафията, терорист, наемник и проклет убиец от КГБ, който пъпли по тая скапана планета. Кажи им, че онзи, които очисти стария Трепач, ще спечели шест милиона без данък. Предостатъчно пари до края на живота му. Схващаш ли, Томи?

Адвокатът не отговори. Продължаваше да го гледа смаяно.

— Разбираш ли, Томи?

— Разбирам — смотолеве Андрюс, без да откъсва очи от него. — Искаш да платя шест милиона на първия гадняр, който те очисти.

Джо изпи млечния си шейк, хвърли празната чаша в кошчето и стана.

— Сделката влиза в сила в полунощ, довечера. Известно е къде живеея — повечето тайни агенти имат досието на Джо Джоузеф. Трябва да свърша някои неща, после съм на разположение.

— Искаш... някой да те убие в дома ти?

Джо не отговори, само му протегна ръка.

Андрюс скочи от стола и напъха тефтерчето в джоба си. Устните му се движеха, без да издават звук. Накрая успя да измъкне:

— Добре, ще го направя. Само защото искаш. Но ми кажи, че не е истина. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Съжалявам, Томи.

— Но защо го правиш?

Джо пхна ръце в джобовете си.

— Както казваше баща ми, „човек си има причини“.

После се обърна и тръгна към колата си.

— Чакай, Трепач!

Андрюс го хвана за рамото и го завъртя към себе си. Бръкна в джоба си и добави:

— Щях да забравя. Донесох ти снимка на местопрестъплението от случая Шахтер. Познавам един човек, който има връзки с отдел „Убийства“ в Детройт. Той ми я даде... Вземи.

Адвокатът извади една черно-бяла снимка и я подаде на Джо.

Трепача погледна клиничната фотография на мъртвия нацистки водач, прострян в задната стая на някакво анонимно крайпътно кафене.

— За какво ми е?

Андрюс се усмихна неловко и извади писалката си.

— Ще ми дадеш ли автограф?

Джо поклати глава, взе писалката и написа: „С обич, Трепача“. После си тръгна.

Същата вечер небето над езерото Мичиган придоби цвета на посиняла рана.

Джо се отби в апартамента си, взе някои неща и пак се качи в колата. Спря пред „Хайат Риджънси“, извади един среден по размери куфар, мина през главното фоайе и излезе през служебния изход.

Зад хотела имаше пуст строителен обект и бетонна рампа, водеща към водата. По това време на деня вълноломът беше красив като на картичка — дълъг километър и половина насип от валчести камъни, граничещи с белите гребени на вълните на езерото Мичиган. Слънцето хвърляше оранжеви отблясъци върху водата и мирисът на риба и на гнило се смесваше с вонята на града. Джо хвърли куфара в калта, погледна през рамо, за да се увери, че е сам, и го отвори.

Сред кутиите с амуниции, заглушителите и оптичните мерници беше Луси. Цевта беше увита в омазнен парцал, а двајсет и четири каратовият дъбов лист блестеше като стар месинг. Джо имаше този възпоменателен „Колт .45“ от две десетилетия и го бе използвал

няколко пъти, когато му беше необходим допълнителен късмет. Луси беше като „Страдивариус“. Слагаш осем патрона в прозорчето от армирано стъкло и всеки път уцелваш десетката. Пистолетът беше и единственото му лично оръжие. В повечето задачи той използваше небелязани и трудни за проследяване оръжия, от които можеше да се отърве лесно. Но Луси му беше свиден спомен от една хубава схватка.

Той хвърли пистолета във водата.

Мръсносините вълни го погълнаха. Джо постоя няколко минути, загледан в тях, дишаше тежко. После запокити след Луси и кувара и прошепна:

— И така, всичко приключи.

Обърна се и тръгна обратно по рампата.

Трябваше да се погрижи за още нещо — едно друго задължение, което беше милиарди пъти по-трудно, отколкото да хвърли оръжието си в езерото.

[1] Става дума за Централното разузнавателно управление. — Б.пр. ↑

4.

Открито съобщение//Код 23-47-Браво-Омега//
Специален проект в САЩ — открит за всички//Шест
милиона за първия звероукротител на клиента с кодово име
Трепача//Максимална предпазливост// Клиентът е
специалист по Е и Е, санкциониране и правителствени
чистки//Най-важните подробности в мрежата — пощенска
кутия Виктор-Лима-18

Текстът проблясваше на екрана на портативния компютър. Том Андрюс кимна, щракна иконката за запамятаване и се облегна на въртящия се стол, за да позлорадства. Противно на онова, което бе казал на Джо сутринта, адвокатът си падаше по тайното разузнаване и обичаше да рови в подземните пластове на занаята. Ала беше новобранец в тази област и неочакваното съобщение на Джо му даваше идеалната възможност да стане участник в Играта.

Премести курсора на SEND^[1] в горния десен ъгъл на екрана. Могъществото на SEND беше опияняващо. Том знаеше, че след няколко минути краткото съобщение щеше да тръгне по оптичните кабели, по телефаксовете и електронните пощенски кутии на Интернет към ключовите престъпни центрове в целия свят. Щеше да бъде преведено на най-малко деветнайсет езика и разкодирано и закодирано безброй пъти. Мнозина щяха да го приемат за шега. Други щяха да помислят, че е някакъв номер или сложна лъжлива операция. Само най-добрите в професията щяха да разпознаят автентичността му и незабавно щяха да се включат в надпреварата.

За Андрюс жаргонът на тайното разузнаване беше част от развлечението. Той обожаваше загадъчните послания. „Браво-Омега“ означаваше черна операция, а „специален проект“ обикновено се отнасяше за убийство. Но двете неща, които вероятно щяха да приковат вниманието на най-опитните убийци в света, бяха самоличността на клиента и наградата. Всички участници в Играта

знаеха кой е Трепача и макар да не познаваха лицето му, бяха чували за славата му. „Специалист по Е и Е“^[2] се отнасяше до уменията на Джо да се измъква от трудни положения, а „санкциониране“ — за убийствата, които бе извършил като наемник. Но истинската примамка беше сумата. Шест милиона долара беше много дори за диктатор от Третия свят.

Поради няколко сантиментални причини Андрюс бе предпочел да не споменава, че самият Джо е инициаторът на този договор.

Погледна за последен път текста и го пусна по мрежата.

— Стой мирен, Дерик — каза Мейзи Варгас.

Човекът, седнал на стола, беше в критично състояние.

Лицето му бе нашарено с рани, дясното око — подуто и насинено. На челюстта имаше дълбока прорезна рана, която обилно кървеше. Косата му приличаше на сплъстено гнездо черна слама.

— За бога, Мейзи — изстена Дерик и изви театрално китка. — Ще участвам в „Тристан и Изолда“, а не във филм на ужасите.

— Не мърдай още секунда.

— Стига толкова червена боя.

— Още един ефект и готово. И ако се държиш добре, ще ти дам захарна близалка.

Тя стоеше до един преправен зъболекарски стол, поставен пред огледалото за гримиране зад кулисите на чикагската опера. Облечена в широка пребоядисана риза, черни джинси и войнишки ботуши, дребната мексиканка беше чист анахронизъм в уважаваната стара опера — досущ рокгрупа, влязла в погрешната зала. Но под целия този бохемски гръндж стил Мейзи беше разкъсвана от противоречиви чувства. Постъпваше ли правилно с живота си? Губеше ли си времето с Джо Флъд? Отправила ли се беше към бедствието?

Бедствие беше мястото, откъдето бе дошла. Бедствие беше окаяното ѝ детство, прекарано в паркинга за каравани в Хамънд, Индиана, младежките ѝ години, през които често я затваряха в поправителни училища, участието ѝ в момичешки банди. Беше се преместила в Чикаго, за да потърси по-добър живот, но намери само беднотия и самота. Слава богу, че откри операта. Тя я спаси. Мейзи спечели билет за представление от едно радио състезание и щом видя

спектакъла, остана заплелена. Тя показа вроден талант за гримиране в профсъюза на театралните работници и скоро получи постоянна работа.

Сетне в живота ѝ се появи Джо.

Запознаха се на представление на „Бохеми“ и Мейзи се зачуди какво прави един здравеняк като Джо на толкова снобско събитие. Но колкото повече го опознаваше, толкова по-сложен ѝ се виждаше — загадъчен и пълен с противоречия. Тя хареса грубата му обич и нежността, скрита под твърдата черупка. Той беше мил и внимателен в леглото и я размиваше. Но закостенялата патология на стария ерген бе предопределена да надделее и напоследък започнаха да се карат. Мейзи искаше връзката им да бъде сериозна.

Джо държеше всичко да остане както си е.

В момента обаче Мейзи спореше с друг тип човек — Дерик Холберстан, един от най-прословутите „костеливи орехи“ на сцената, бивша напаст в „Метрополитен“ и близък приятел на оперните звезди. Мейзи подготвяше сър Дерик за тазвечерната генерална репетиция на „Тристан и Изолда“. Задачата ѝ беше да гримира Холберстан за първото действие. Той, разбира се, щеше да играе ролята на Тристан, който излиза окървавен от средновековното море на сражението. „Тристан и Изолда“ беше една от любимите опери на Мейзи заради обезглавяванията, войните и корабокрушенията. За да даде всичко от себе си, Мейзи експериментираше нов грим за рани.

— Свършвам — обяви тя и извади от джоба на ризата си малка ножичка за нокти.

Клъцна края на бебешкия биберон, който държеше в устата си, хвърли пластмасовия остатък в кошчето за боклук и внимателно напъха гумения връх в лявата ноздра на Холберстан.

— Божичко! — извика оперният певец. — Какво правиш?

— Носът ти трябва да е подут.

— Внимавай с тези нокти!

Изведнъж зад Мейзи се чу шум — тътрене на крака близо до вратата за сцената.

— Здравсти.

Тя се обърна.

Отначало не видя никого. Пространството зад кулисите представляваше джунгла от стари кабели, скрипци и противотежести.

Зад кабелите имаше полуразрушена тухлена стена, която свързваше сцената със задната част на сградата. В далечния ъгъл, отчасти скрита зад купищата торби с пясък и прожектори, беше вратата за сцената. Тя беше откρηната и през процепа проникваше мъглява светлина.

— Джо?

Мейзи направи няколко крачки към вратата и присви очи, за да вижда по-добре.

Наистина беше Джо Флъд. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете, физиономията му бе кисела. Спортното му сако беше измачкано. И дори в сумрака беше ясно, че е разстроен.

— Здравсти, малката — тихо каза той. — Имаш ли свободна секунда?

— Разбира се — отговори Мейзи и се обърна към певеца, седнал в зъболекарския стол. — Дерик, може ли да си починем няколко минути?

Той я погледна сърдито.

— Искаш да кажеш, че трябва да се разхождам насам-натам в този вид?

— Моля те, Дерик.

Той се подчини с явно нежелание, стана и след секунда изчезна зад кулисите.

Мейзи почувства, че я побиват тръпки. Нещо не беше наред.

— Какво става, Джо? Какво се е случило?

Мейзи вдъхна уханието му — смесица от одеколон за бръснене „Пиер Карден“ и цигарен дим. Джо ѝ направи знак да седне на зъболекарския стол.

— Трябва да поговорим.

Тя само го гледаше.

— Трябва да успокоим топката, малката — продължи той. — Това е положението.

— Какви ги говориш, Джо?

— Говоря за нас.

Той спря да крачи и се вторачи в нея така, сякаш се готвеше да започне игра на покер.

— Мисля, че се нуждаем от почивка. Известно време да се срещаме с други хора.

Мейзи го зяпна за миг, сетне погледна ръцете си. Мразеше ги. Къси пръстчета. Ноктите ѝ винаги бяха нащърбени и счупени, изцапани с грим и лепкави от мазилата. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Как е възможно нещата да са се влошили толкова рязко? Невероятно. Не и точно сега. Особено сега.

— Какво правиш, Джо? Какви ги дрънкаш? Искаш да скъсаме ли?

Той се вгледа в обувките си и кимна.

Мейзи се приближи до него, протегна ръка и докосна лицето му — студено като изсечен камък.

— Ще изхвърлиш една цяла година в тоалетната чиния, така ли?

Джо се дръпна и я прониза с поглед.

— Всичко свърши, малката.

Мейзи почувства, че независимо от тръпките по гърба, в гърлото ѝ се надига гняв. Това сигурно беше някаква жестока шега. Моментът беше ужасно неподходящ. Тя усети, че гърлото ѝ се свива и че не е в състояние да каже нищо. Но после, в средата на парализата, я порази нещо странно. Нараненото изражение на Джо. Това не беше лицето на човек, който мами, а по-скоро на човек, който преживява вътрешен конфликт и има тайни помисли. Може би все още имаше някаква надежда...

Но за съжаление, преди Мейзи да успее да възрази или дори да каже нещо, Джо се обърна и забърза към изхода.

Отначало Джо не забеляза мигащата светлинка.

Едва се довлече до апартамента си с бутилка „Бейлис“ в джоба на спортното сако, със скъсана и влажна риза и с разчорлена коса. Беше се натряскал до козирката. През последните два часа изпи почти четвърт от ирландския кремообразен ликьор във фоайето на хотел „Амбасадор“, в напразен опит да преглътне болката, сълзите и самоненавистта за жалките лъжи, с които бе затрупал Мейзи Варгас — единствената жена, на която имаше доверие. Защо скъса с нея умишлено? Дали защото не искаше да има никакви ангажименти?

Към единайсет вечерта се напи толкова, че не беше в състояние нито да си отговаря на тези въпроси, нито да намери пътя до

тоалетната. Залитайки се прибра вкъщи, тръшна вратата след себе си и влезе в хола.

Кракът му се закачи в килима и Джо се спъна. Строполи се тежко на пода, чу звук на счупено стъкло и усети как ликьорът потича в джоба му. Изведнъж започна да се смее — гротескова пародия на смях, затлачен с хрочки и агония. После се претърколи по гръб и затършува в джоба си за цигарите. Бяха се намокрили. Джо хвърли пакета на пода и пак избухна в смях.

— Това е всичко, госпожи и господа — изпелтечи той. — Край.

Обърна се и видя примигващата червена светлинка. В замъгления му пиянски поглед светлинката приличаше на взривяване на звезда в тъмния апартамент. Мъничко червено джудже, което изпращаше сигнали в кървясалите му очи. Изкикоти се, когато осъзна какво е — проклетият телефонен секретар. Някой му бе оставил съобщение. Може би погребалният агент? Или застрахователната компания?

Джо се изкикоти отново и остана легнал на пода в пиянски унес. Зачуди се дали не се е обаждал някой от убийците, за да провери дали си е вкъщи. Присви очи и погледна часовника си. Единайсет и петдесет и три. Играта щеше да започне съвсем скоро. Джо се удиви, че вестта за малкото му състезание се е разпространила толкова бързо. Андрюс сигурно беше използвал Интернет и бе информирал всеки известен убиец по света. Вероятно беше изпратил открито за всички съобщение по тайните канали на подземния свят.

Допълзя до шкафа с напитките и опипа всички бутилки, докато намери „Бейлис“. Наля си няколко пръста и ги изгълта, усещайки гальовно парене в стомаха. С периферното си зрение виждаше примигващата светлинка — постоянно напомняне, че външният свят го дебне.

Зачуди се кой ще дойде пръв. Кой ще спечели плюшеното мече? Вероятно някой местен мафиот. Като Тони Алкота. А може би някой от тайните агенти на ЦРУ, долетели от Лангли, като Джон Хасъл или Густав Бариман. Или Солти Хънт Луизианеца. Джо винаги извличаше удоволствие от срещите със Солти. Бивш член на някаква задръстена банда от Луизиана, обитаваща тресавищата край Ню Орлиънс, Солти беше едър креол, отдавна забравен старец, който имаше повече косми на гърба, отколкото на главата. Но беше безпогрешен с камата.

Луизианеца можеше да прониже кожата яке с нож, тежък килограм и половина, от петдесет крачки. А може би първа щеше да довтаса Брунета Джоунс. Това чернокожо момиче беше истинско чудовище с десетмилиметровия „Смит и Уесън“ и една от малкото жени в Играта.

Червената светлинка продължаваше да мига.

Джо погледна часовника си и видя, че е дванайсет и пет.

Изгълта остатъка от престоاليا „Бейлис“ и стаята се завъртя пред очите му. Джо отново се строполи на килима и затвори очи. Изведнъж го осени прозрението, че всъщност може би не иска да умре. Вероятно се беше напил до забрава, защото не желаше да бъде в съзнание, когато го очистеха. Но може би точно това беше въпросът. Сигурно трябваше да погледне в очите съдбата си, да види пламъка от дулото и да почувства дулото на пистолета, долепено до носа, преди черепът му да експлодира. Разбира се, ако пръв пристигнеше убиец на мафията, щеше да го застреля в тила. Мафиотите никога не се оставяха да ги видиш. Тайните агенти от ЦРУ го извършваха очи в очи. Садисти със садисти.

Джо потрепери и отвори очи.

Каквато и карта да се готвеше да му даде Съдбата, при всички случаи щеше да е по-добре, отколкото да линее в някое безлично раково отделение. Много по-приятно, отколкото кръвта, костите и костният му мозък бавно да се разлагат и животът му постепенно да се изцежда, и да го мъчат с лекарства, морфин и бебешки каши. Онзи, който го премахнеше, беше далеч-далеч по-дружелюбен жътвар на сърца от смахнатия психар, наречен Левкемия.

— По дяволите! Няма ли да престанеш да мигаши?

Джо се затътри на колене към масата, на която стоеше телефонният секретар. Стовари юмрук върху апарата и го събори на пода. Машината падна на пода като осакатен бръмбар, все още свързан с пъпната си връв — шнура. Моторчето забръмча и след миг Джо осъзна, че апаратът е пуснал съобщенията си.

Чу се сигналът, сетне започна пращящият запис:

Мистър Джоузеф, обажда се Глория от кабинета на доктор Кейгън. Той иска да разговаря с вас, колкото е възможно по-скоро, така че ако се свържете с нас веднага,

щом чуете съобщението, ще ви бъдем много благодарни. Спешно е. Ако е късно, обадете се на нощната линия и доктор Кейгън ще ви потърси незабавно.

Още един сигнал.

Джо с мъка се надигна. Главата му се въртеше, сърцето му туптеше като обезумяло, погледът му беше прикован в телефонния секретар. От апарата заграчи нервен мъжки глас.

Здравей, Джо. Обажда се доктор Кейгън. Възникна малък проблем. Обади ми се веднага на личната ми линия. Трябва да поговорим. Много е важно. Моля те, обади се веднага, щом можеш. Благодаря...

Джо стоеше вторачен в апарата, който продължи със следващите съобщения:

Джо, отново се обажда доктор Кейгън. Никак не ми се иска да оставям такава важна информация на телефонния ти секретар, но мисля, че когато чуеш за какво става дума, ще оцениш загрижеността ми. Ами, стана грешка. Наистина изследваха кръвта два пъти, но проблемът е там, че това е била нечия друга кръвна проба. Научихме това едва днес, когато получихме резултатите. Добрата новина е, че твоята кръв е нормална, абсолютно отрицателна. Нямах нито левкемия, нито заболяване на простатата. Всъщност дори холестеролът ти не е чак толкова зле...

Джо почувства как се облива в пот, после му стана студено и по гръбнака му полазиха ледени тръпки. Светлината в стаята се променяше като небе преди ураган, засия чудно жълто зарево,

поглъщащо мрака... Гласът от телефонния секретар продължаваше да грачи:

Напоследък в клиниката имаме някои проблеми, но ти сигурно не искаш да слушаш извинения. Всъщност за подобна грешка няма извинение. Но такива неща се случват от време на време. Джо, няма нужда от никакви по нататъшни изследвания. Знам, че ще го преживееш трудно, и пак те моля да ми се обадиш веднага, щом чуеш това съобщение. Още веднъж извинявай... Но ако погледнеш на нещата от оптимистичната страна, изглежда, ще живееш сто години.

Последва изщракване и прашенето изведнъж спря.

— Да си го начукам... — тихо каза Джо.

Заотстъпва назад, краката му трепереха, движеше устни, но от тях не излизаше нито звук. Целият свят се преобърна и сега таванът беше земята, подът — небето, а телефонният секретар — лъч на божествена светлина, пронизващ облаците, Божия ръка, протегната към него. Знак, предзнаменование и вест от Бога — единствено и само за Джо Флъд.

— Господи...

Задникът му се удари във вратата и той се вцепени.

На китката му издайнически блестяха фосфоресциращите стрелки на часовника. Минаваше полунощ и времето на Джо бе изтекло, но всичко това вече нямаше значение, защото Господ му бе дал знак и му бе съобщил благата вест. Под формата на шифър, закодиран в думите на лекаря, Бог бе казал: „Джо, сине Мой, ти беше прав през цялото време. Животът ти не беше прахосан напразно. Имаше право да убиваш и заслужаваш да живееш“. И Джо почувства как силата изпълва вените му, премахва пианството, озарява небето и прогонва бурята. Сега вече искаше да вдъхне чистия въздух, да извика от радост, да запее химн към небесата и най-вече — да живее.

Ала всичко това трябваше да почака.

В коридора пред вратата му се чува тежки стъпки.

[1] Изпрати (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Escape and Evase — избягвам и се измъквам (англ.). — Б.пр. ↑

5.

Внезапната, пълна паника е по-добра от половин дузина чаши горещо кафе. Приливът на ендорфин е най-отрезвителната марка кафе на пазара. Джо се съвзе мигновено.

„Мисли, мисли!...“ Стори му се, че чува стъпки на двама души, а може би и на трима. Вероятно бяха местни каубои, дошли да си поделят наградата. „Мисли!“ Джо си удари една плесница и умът му се избистри. Реши, че е крайно време да се разкара от апартамента и тръгна към прозореца. За съжаление, тялото му още не беше изтрезняло и краката му се преплетоха. Строполи се тежко на пода.

Задъхан, с уста, пълна с прахоляк, Джо запълзя към прозореца, който гледаше към аварийната стълба. Чу, че някой пъха нещо метално в ключалката, чу шепот и внезапно се сети кой стои пред вратата му.

Една легенда се опитваше да отвори ключалката.

Бен Маламбри Лудата котка беше прословут старомоден главорез на мафията от няколко десетилетия. Хладнокръвен убиец, известен с това, че бе очистил израелския мафиот Левин. През 50-те Маламбри бе съживил сицилианската традиция на убийства с шиш за лед. Единоединствено пробождане в мозъка през слуховия канал — прост, бърз и ефикасен начин да убиеш човек и да заблудиш специалистите по съдебна медицина, че смъртта е настъпила от естествени причини. Лудата котка беше майстор в занаята и макар че този едновременен метод отдавна не се практикуваше, Маламбри бе станал легенда в Чикаго. Направиха го кмет на Дивижън стрийт, а веднъж дори му позволиха да хвърли първата топка в един междуградски бейзболен мач.

Същият този Бенджамин Маламбри сега беше приклепнал пред вратата на Джо и се готвеше да влезе с взлом и да обере лаврите.

Джо се учуди на новото развитие на нещата — от всички евтини убийци, които биха могли да се появят на прага му, първият се оказа истинска институция. Запазена марка. Маламбри сигурно приближаваше седемдесетте и бе прекъснал пенсионирането си, само за да убие Джо. Това беше привилегия, която главорезите оказваха само

на най-добрите си хора. Все едно Франк Синатра да пее на увеселението ти или Жан Пол Готие да избере погребалния ти костюм.

Това беше чест, а честта означаваше много за такива типове.

Джо успя да се усмихне въпреки вцепеняващия ужас, който го бе обзел.

Външната врата се отвори.

Джо не видя двамата млади мъже, облечени в черни джинси и кожени якета — вероятно съгледвачи, които вървяха от двете страни на стария Маламбри, нито психарския блясък в очите на Бен и треперещата му посивяла брада, когато възрастният човек вдигна шиша за лед, нито проблясването на двацеткалибровата пушка помпа с рязана цев в ръцете на единия от съгледвачите. Не видя всичко това.

Джо се претъркаляше към вратата на банята. Хвърли се вътре, затвори вратата и в същия миг в хола отекна звукът от зареждането на пушка.

Разнесе се изстрел.

Вратата на банята се пръсна на хиляди парченца.

Джо се хвърли във ваната и си удари лакътя. Отгоре му се посипа дъжд от отломки, прах и трески, завесата на душа се откъсна от халките. Дъхът му секна. Присви очи и потърси с поглед прозорчето на стената. В хола се чува стъпки и гласове.

— Уцели ли го, момко?

— Спокойно, старче, ще го запазя за теб.

— Не го убивай.

Джо стана, смъкна ръкава си над десния юмрук и удари прозорчето. Зейна отвор, широк шейсет сантиметра. Джо се вкопчи в краищата и се надигна, подхлъзна се на мокрия ръб на ваната. Шумът на стрелците приближаваше. Чу как дулото на пушката се провира през пръснатата врата.

— Не го оставяйте да се измъкне — предупредително изхриптя Маламбри.

— Стреляй в краката му, Джони.

Пушката помпа изщрака, но Джо вече бе минал през прозорчето.

Стъпи на неравния перваз и се запромъква към аварийната стълба. Тя бе окачена на панти и при необходимост се спускаше надолу с лек удар. Ритна я да се разгъне и с разтуптяно сърце заслиза.

Изведнъж стълбата се откачи.

Джо прелетя четирите метра до земята и падна на мръсната настилка в задната уличка. Ръждясалата стълба издрънча до него. Той извика от болка, претърколи се и запълзя встрани, но вляво се чу ужасяващ остър звук, който го накара да се вцепени.

Аварийната врата до него се отвори.

— Стреляй в крака му!

Момчетата в кожените якета и старецът излязоха и го обградиха. Изщракването на пушката му прозвуча като погребален камбанен звън.

— Не го убивай — изрева старецът. — Това е моят най-голям удар.

— Не се вълнувай толкова де — измърмори единият младеж и се вторачи в Джо.

— Чакайте малко — каза Джо, коленичи и се хвана за удареното коляно.

Младокът се надвеси застрашително над него и навря дулото на пушката в лявото му ухо.

Джо вдигна ръце.

— Бен, озапти добермана си! Никъде няма да ходя.

Старецът се приближи до него. Пуешкият му врат стърчеше от яката на старата фланелка за боулинг. Плешивата му, осеяна със старчески петънца глава беше увенчана с английски каскет. На брадичката имаше петно от мляко или от картофено пюре и целият трепереше като лист. Дъртият хищник със сигурност бе виждал и по-добри дни.

— Джо Трепача — изкудкудяка Маламбри и усмивката разкри позеленелите му развалени зъби. — Не е имало по-добър с огнестрелно оръжие.

— Как я караш, Луда котко? — попита Джо.

— Като гледам, по-добре от теб.

— Направих грешка. — Джо усети, че стомахът му се свива и в гърлото му се надига гореща пареща жлъч. Не знаеше дали да се смее, или да моли за пощада. — Всички тези глупости за някакво състезание са погрешно решение, Бен. Отменям го.

— Не можеш да го отмениш, момко.

Маламбри имаше право и Джо знаеше това. След като парите бяха депозирани и договорот влезеше в сила, процесът не можеше

да бъде спрян. Старецът вдигна шиша за лед, който затрептя в пъклен танц.

— Ти беше най-добрият, Джо — продължи Бен. — Чест за професията.

Второто момче стисна юмруци.

— За бога, старче, свършвай по-бързо!

Неочаквано Джо повърна.

Тебеширенобялата жлъч и парчетата несмяна храна бликнаха като фонтан в лицето на Маламбри и шишът за лед изхвърча от ръката му. Младежът с пушката се втречи и се отдръпна. Джо мигновено се възползва от положението и заби юмрук в стомаха му. Старецът се олюля и изпусна пушката.

Другият младеж бръкна в кобура под якето си, за да извади пистолет. Джо скочи и го ритна силно с коляно в слабините. Хлапакът се преви на две и се строполи на тротоара. Джо протегна ръка към кобура му и измъкна револвер 44-ти калибър, истинска антика, стар „Рюгер Редхоук“ с дълга цев. Огромен. Джо провери цилиндъра. Младежът го беше заредил с високомощни патрони с вдлъбнати върхове.

— Леле! — възкликна Джо, щракна цилиндъра и се изхрачи. — Къде си тръгнал с тоя топ? На лов за носорози ли?

— Копеле гадно — обади се гърчещият се на земята хлапак.

— Внимавай как се държиш.

Маламбри отстъпваше назад, бършеше лицето си и гледаше Джо с жълтите си очи. Брадичката му трепереше. Ръката му беше вдигната в знак на капитулация, скованите му пръсти потрепваха.

— Не се излагай, Трепач. Нищо не можеш да направиш...

Бен млъкна изведнъж, защото вдясно от него се чу шумолене.

Младежът вдигаше пушката си.

Джо вдигна револвера и стреля в крака му.

Откатът изненада дори него. Магнезиев блясък, после удар в лакътя и рамото. Звукът беше оглушителен — досущ два огромни чука в ушите му. Куршумът удари хлапака в пицъла, вдигна го на петнайсет сантиметра над земята и го запрати в тухлената стена. Младежът удари гръб в нея, изпищя, стисна осакатения си крак и изрева:

— Да ти го начукам...

Ушите на Джо кънтяха. Той се наведе над хлапака и го погледна.

— Трябва повече да уважаваш възрастните.

— Да ти го начукам... Ти си мъртъв! Шибан труп.

— Не думай. Е, добре дошъл в Нощта на живите мъртви, малкият.

— Няма да ме уплашиш. Дните ти са преброени, задник такъв.

— Така ли?

— Да. По-добре се предай — изсъска през стиснати зъби младежът. В далечината се чу вой на приближаващи се полицейски сирени. Момчето погледна Джо с насълзени очи. — Целуни си задника за сбогом и... — От устата му бликна кръв.

— Виж какво, малкия...

Чу шум зад гърба си, обърна се рязко, вдигна инстинктивно револвера, съзря метален отблясък, почувства на лицето си острия връх на шиша и се озова очи в очи с Бенджамин Лудата котка.

— Спокойно, момче — рече Маламбри и с трепереци пръсти допря шиша в лявата скула на Джо.

— Спокоен съм — отговори Джо и тикна дулото на рюгера в месестата адамова ябълка на стареца.

И изведнъж почувства остра болка в стомаха. Гърбът му се обля в ситни капки пот. Пред очите му се замъгли. Независимо от всичко, той все още беше пиян като мотика, но сега преживяваше кошмар, който всеки момент можеше да го унищожи.

— За един дъртак като теб ще е голяма работа да убиеш Трепача, дори ако това е последното, което направиш. — Джо дръпна петлето. — Не искам да те убивам, Бен.

— И без това скоро ще умра. Рак на белите дробове.

— Съжалявам.

— Дават ми най-много една година.

В окоото на Джо се стече капчица пот. Залютя му.

— Трябва да провериш още веднъж изследванията си.

Сирените се приближаваха.

— Искам да ти кажа, че ударът ти в мексиканското посолство беше страхотен. Главорезите ще говорят за него години наред.

Джо примига.

— Откъде знаеш?

— ЦРУ знае всичко. Би трябвало отдавна да ти е ясно.

— Разбира се.

— Знаеха и за това шантаво състезание пет минути, след като сутринта си споделил идеята с младия съветник. За един час разпространиха новината до всеки съгледвач на изток от Мисисипи. Ти си голямата награда, момчето ми... Всички те търсят, за да те пречукат.

Джо кимна мрачно.

— Трогнат съм.

— Каж ми нещо, Трепач.

— Какво?

— Как е възможно човек като теб да организира такова шибано нещо като това състезание? Защо го направи?

— Ще бъда откровен с теб, Бен. Сбърках.

Последва кратко мълчание. Старецът смучеше развалените си зъби и размишляваше. После заяви:

— Винаги си бил най-добрият, Трепач. Аз ти го казвам.

Сирените се приближаваха.

Джо преглътна киселините.

— Какво ще правим сега, Бен?

Възрастният мъж килна глава назад, противният му розов език се подаде от устата. После замислено облиза напуканите си устни. Ако беше възможно очите на един старец да блещукат, то те правеха точно това. Джо се вторачи в него. Все едно гледаше в опустошена душа, където бе останал един последен жест на учтивост. Стар лъв с изгнили и изхабени зъби. Джо усети, че шишът се отдалечава от лицето му, после Маламбри го пусна и той шумно издрънча на тротоара. Бен оголи развалените си зъби и намигна.

Момчетата в кожените якета гледаха втрещени.

Джо заотстъпва към края на уличката, като държеше стареца на прицел. Полицейските сирени вече бяха съвсем наблизо.

— Длъжник съм ти, Луда котко — каза Джо, отстъпвайки все по-бързо към мъглявите светлини на главната улица.

— Заложил малко пари и на себе си, малкия — изсмя се Маламбри. Вече трепереше конвулсивно, а в очите му блещукаха коледни искри. — С шансовете, които имаш срещу себе си, ще станеш богат.

— Отказах се от хазарта, Бен — отговори Джо и излезе на главната улица.

В лицето му блесна мъглява светлина. Около него се разнесе миризма на изгорели газове и мръсотия. Улицата беше безлюдна, но Джо чуваше бръмченето на полицейските автопатрули, които се движеха по „Шеридан“. Хората крещяха от прозорците си, а зад гърба му отекваше ехото на немощния глас на Маламбри.

— Можех да те убия, Джо! — Сподавеното кудкудякане разцепваше нощния въздух — смях на луд човек. — Можех да го направя съвсем лесно!

Кикотът заглъхна. Джо прекоси „Шеридан“ и се шмугна в една странична уличка.

Вървеше колкото можеше по-бързо, но не бягаше. Ставите го боляха, главата му пулсираше, а стомахът му сякаш беше метален барабан, разяждан от киселини. Независимо от това, той гледаше напред и вървеше със заучено безразличие. Искаше да се слее с нощта и да намери време за размисъл и планове. Затъкна револвера отзад в колана под спортното си сако, пое дълбоко въздух и след миг започна да се успокоява.

Намираше се на километър и половина от дома си и единствените звуци бяха ритмичното поскърцване на обувките му, тихото пукане на скованите му от артритата колене и ехото от мелодичния припев на стария убиец.

„Само едно леко извиване на китката, момче, и щях да те пречукам по сицилиански!“

Отби се за малко в магазина на ъгъла на „Кларк“ и „Райтуд“ и купи пластир, бинтове, шишенце антиацид, опаковка кофеин на хапчета, няколко пакета гранулирани зърнени закуски, джобно ножче, слънчеви очила, цигари, дъвка и карта на Илинойс и на Съединените щати. Дадоха му и малка найлонова раничка и дузина захаросани понички като подарък. Джо ги изхвърли в кофата за боклук, още щом излезе. Току-що бе похарчил шейсет и седем долара и осемнайсет цента и в портфейла му оставаха триста долара и четири кредитни карти с различни имена.

По пътя за гарата глътна едно кофеиново хапче и два антиацида. Главата му щеше да се пръсне. Трябваше да се отърве от алкохолното опиянение. Беше повърнал и това му помогна, но сега трябваше да се

съсредоточи. Да разсъждава достатъчно ясно, за да съставя смислени изречения и да се измъкне от положението.

След десет минути стоеше на безлюдния ветровит перон. Долепи слушалката на телефонния автомат до ухото си. Пластмасата беше студена като лед. Слушаше как телефонът звъни. „Хайде, Томи...“ Стисна слушалката още по-здраво, опря гръб в плексигласовата преграда и се вторачи в перона.

Гарата представляваше голо плато от желязо и стомана, пусто като несъществуващ архипелаг. По това време на нощта влаковете бяха малко и Джо се чувстваше сравнително в безопасност, но въпреки това внимаваше дали наоколо не се навъртат главорези или тайни агенти. Смяташе първо да се обади на младия адвокат, да отмени играта и после да се качи на влака за гара Диърборн. Оттам щеше да вземе влака совалка за летище „О’Хеър“ и да се скрие, докато опасността премине. „Хайде, Томи... Обади се.“

Телефонът продължаваше да звъни. Трети път. Четвърти. Джо започна да се изнервя. Може би Андрюс още не се беше върнал и празнуваше някъде по случай необикновената чест, че е избран за ръководител на играта. А може би гледаше цялата история на някое видео с обратна връзка — как Джо бяга, сякаш е участник в последния епизод на „Американски гладиатори“. Не можеше да си спомни дали Андрюс е женен. Знаеше само, че в момента младият адвокат дърпа конците.

От другата страна на линията се чу силно изщракване, а после — дигиталното съскане на телефонния секретар.

— Тук е домът на Том Андрюс...

Джо изтръпна.

— ... и сигурно в момента си мислите: „По дяволите, как да се свържа с онзи красив и смел Том Андрюс, за когото съм чувал толкова много?“. Е, не губете кураж. След сигнала вашият глас ще бъде записан и запаметен, така че да го чуя, веднага щом се прибера. Ще ви се обадя незабавно. Ако е свръхспешно, натиснете бутона с лирата стерлинга, след като оставите съобщението си, и то ще бъде препратено към пейджъра ми. Желая ви успех и приятен ден.

Чу се сигналът. На Джо му се искаше да тресне слушалката в плексигласовата черупка на будката, но запази самообладание и бързо пое дъх.

— Хей, Томи, как я караш? Трепача е. Слушай. Знам, че е късно, и се извинявам, но... се получи малко неудобство. Искам да те помоля за една голяма услуга.

Джо се вгледа в пространството и бързо заобмисля нещата. Виждаше фасадите на магазините по „Белмонт“ и осеяните със студени и злокобни светлини сгради. Преглътна и се съсредоточи. Не искаше гласът му да прозвучи отчаяно или уплашено. Това щеше да разтревожи адвокатата и да го накара да мисли, че Джо прави някакъв номер.

— Томи, истината е, че трябва да отменя цялото проклето нещо. Онова, за което разговаряхме вчера. Налага се да го анулирам. — Джо се ухили нерадостно и звукът прозвуча в ушите му като търкаляне на чакъл. — Знам, че е малко необичайно да правя такова нещо и после да се отказвам, но настоявам да го отмениш. Нали разбираш какво искам да кажа? Нещо се случи. Дълга история. Не ме питай. Искам само да ми направиш тази единствена услуга и да разпространиш съобщението, че всичко е преустановено. Ясно ли е? Работата се анулира.

Джо вдигна глава.

От север се задаваше влак и фаровете му прорязваха мъглата, а металическото стържене беше като дращене на нокти по черна дъска. Сърцето на Джо биеше малко по-учестено, отколкото би му се искало. Той затаи дъх и добави:

— Слушай, Томи, трябва да тръгвам, но не забравяй, че ще платя каквото е необходимо. Компенсация според протокола. Само искам да отмениш цялата работа. Разбра ли? Ще ти се обадя след няколко часа. Постарай се да изгладиш нещата.

Натисна бутона с лирата стерлинга и затвори.

После тръгна към релсите. Влакът влизаше в гарата с гръм и трясък. Локомотивът мина покрай Джо. Прозорците се нижеха един след друг, празните вагони просветваха все по-бавно, докато накрая влакът изскърца и спря, а автоматичните врати се отвориха.

Джо се качи в последния вагон.

Вратите се затвориха и влакът продължи по пътя си.

Джо се приближи до последната седалка. Вагонът се люшкаше, накланяше се насам-натам и миришеше на стара гума и пот. Той седна и усети револвера, който притискаше кръста му. Остави раничката на

седалката до себе си и огледа вагона. Имаше само още двама души — млада двойка чернокожи. Момиче с микроскопична минипола — толкова тясна, че ѝ бе прилепнала като втора кожа. Момчето беше с дълго кожено манто и скъпа изрусена прическа. Нощни птици, търсеци развлечения. Джо уважаваше културата на младите чернокожи, неподправените улични новини в текстовете на песните им, преувеличената сексуалност на момчетата и войнствения неправилен говор на момчетата. Вече всички най-добри стрелци бяха чернокожи и все повече позоряха расата си. Помежду им имаше твърде много насилие. Но все пак предпочитаха да очистят някой главорез, отколкото роднина, независимо от възнаграждението, и Джо се възхищаваше на това.

Чернокожият погледна кръвнишки Джо, който му кимна за поздрав, и се обърна към приятелката си.

Леден страх прониза стомаха на Джо, когато осъзна, че всъщност не знае каква е истинската причина за пътуването на чернокожата двойка. Можеше да са гангстери или шибани наемници със слушалки в ушите и с автомати, скрити под модните дрехи. Не, вероятно бяха обикновени хора. За Джо Флъд светът се бе променил така незабележимо, както преминаването на деня в нощ. Сега светът беше видеоигра, пълна с внезапни заплахи и изненадващи клопки.

Влакът спря на гара Фулъртън и чернокожите слязоха. Вратите се затвориха и влакът отново потегли. На Джо му се стори, че видя неясния силует на човек, който стои на перона и говори по радиопредавател. Цивилен детектив? Ченге? Главорез?

Започна да мисли как и къде да слезе. Един господ знаеше колко убийци обикаляха наоколо. Стана, подпря се на мръсната облегалка от фибростъкло и се заклатушка към вратата. Хапчето кофеин не бе действало и още беше пиян. Люшкането на вагона нарушаваше равновесието му, краката не го държаха. Влакът слизаше в подземния бетонен свят на подлеза. Фонтани от искри осейваха мрака от двете му страни. Джо се хвана за облегалките, задиша дълбоко и започна да обмисля стратегията си. И по-рано бе вършил работа тук долу. Подлезите имаха своите преимущества.

Както и недостатъци.

Мускулите му се напрегнаха.

Следващата гара се появи в мъгляв ореол от жълта светлина. Призрачно видение в тъмен тунел. Коридор от напукани плочки и цимент. Спирачките изскърцаха и Джо стисна юмруци. Внезапно земното притегляне го повлече. Очите му започнаха да шарят навсякъде — обхождаха пустата гара и търсеха врагове, ченгета и всеки, който би могъл да застраши живота му. Най-сетне влакът спря и Джо тръгна към вратата, но се закова на място, когато видя фигурата.

До една от колоните, с гръб към влака, стоеше човек — широки рамене под черна мушама, вълнен панталон и скъпи обувки. Излезе на жълтата светлина и Джо видя, че ръцете му са пъхнати в джобовете, а тялото — готово за скок. Явно беше убиец на мафията — това бе изписано навсякъде по него. После се обърна към влака и Джо видя лицето му.

Елвис Пресли.

Джо отстъпи, препъна се и се скри зад една седалка. Не беше сигурен дали онзи го е забелязал, или не. Убиецът с маската на Елвис Пресли се качваше в предпоследния вагон и единственото, което можеше да направи Джо, беше да се обърне и да хукне към аварийния изход. Тичаше колкото е възможно по-приведен и поглеждаше през рамо. Пулсът туптеше в ушите му, устата му пресъхна. Имаше чувството, че знае кой е „Елвис“, и ако се окажеше прав, положението беше лошо. Много лошо. Протегна ръка към вратата, отключи я колкото можа по-тихо и се опита да се измъкне навън.

Последва внезапно движение.

От сенките зад влака излезе друга фигура, която се насочи право към него. Неоновата светлина озари пластмасовата маска на лицето ѝ. Мечока Йоги. Още една шибана маска. Джо реагира толкова бързо, колкото му позволяваха треперещите крака. Извика, извади револвера и тресна с приклада пластмасовото лице. Маската се олюля за миг, посегна към оръжието си, а Джо се хвана за касата на вратата, провеси крака и ритна с всичка сила нападателя си в корема. Веднъж, два пъти, три пъти.

Йоги не можа да се хване за перилата и се търколи на релсите.

— Хей, Трепач...

Гласът се разнесе зад гърба му и Джо се обърна, видя Елвис, който идваше към него с автомат „Скорпион“ в ръце, и се хвърли зад най-близката седалка.

Първият откос приличаше на светкавица, раздрала въздуха на метър от главата му. Куршумите пробиха тавана, разбиха на трески леката арматура и надупчиха рекламите. Джо клекна до стената, а върху него се посипаха искри и прах. Звукът беше като на машина за пуканки. Негодникът бе сложил алуминиев заглушител на автомата, който, слава богу, забавяше куршумите, и те не можеха да пробият седалките.

Влакът потегли. Машинистът и кондукторът си нямаха и представа за стрелбата в края на композицията.

— Ти ли си, Тони? Тони Алкота?

Джо извади револвера.

— А ти как мислиш? — с приглушен от пластмасовата маска глас отговори Елвис и започна да щрака ударника на „Скорпион“-а.

Звукът приличаше на отваряне и затваряне на стара запалка. Джо знаеше, че Алкота само си играе с него и се опитва да го уплаши. Той беше един от най-кръвожадните убийци в Средния Запад и когато станеше готов да очисти Джо, щеше да го направи по ефектен начин.

— Как я караш, Тони? — попита Джо и се прицели. Сетне натисна спусъка.

Изстрелът на „Редхоук“ прозвуча като взрив на бомба. Куршумът проби дупка в отсрещната стена. Джо надникна под седалката и видя как маската на Елвис се килва на една страна. Алкота се сниши зад една от облегалките и викна ядосано:

— Отдавна не съм чувал за теб, Трепач. — Сигурно оправяше маската си. — Мислех, че си се отказал.

— Чудех се какво да правя — отговори Джо и преброи наум оставащите патрони.

Имаше още четири и после — „довиждане и сбогом“. Влакът вече бе набрал скорост и скърцаше и се клатушкаше по един завой. През прозорците влизаха сини искри.

— Оценявам идеята за състезанието, Трепач — извика Алкота от другия край на вагона. Гласът му се извиси над пронизителното тракане на колелата. — Имам дъщеря. Догодина ще бъде първокурсничка в университета.

Тони се подаде на пътеката между редовете, прицели се и изстреля още един откос.

В дъното на вагона лумна истински фойерверк. На пода се извиха в спирала потоци искри. Джо се хвърли в ъгъла, сви се зад седалката, затаи дъх и затвори очи. Мъглата от отломки си сипеше по лицето му като студена лапавица. Как, по дяволите, щеше да се измъкне от това положение? Куршумите пищяха на метър и половина от главата му.

После всичко спря.

Издърнчаването на пълнителя, който падна на пода, го извади от шока и той осъзна, че е време да действа. Имаше поне малка възможност. Овладея нервите си, надникна над седалката и викна, за да привлече вниманието на италианеца.

— Какво държиш, Тони? Стар чешки автомат, а?

В гласа от другия край прозвуча смътна гордост.

— Това е моето бебче. Харесва ли ти?

Джо поклати глава.

— Взел си автомат за публично убийство? За какво ти е, по дяволите?

— Стига бе! Ти още ли караш с ония шибани китайски патрони? Какво ти разбира главата от тия неща?

Джо вдигна очи към тавана.

— Качваш се във влак, където има цивилни, деца и жени, и стреляш с автомат. Типичен номер на ЦРУ.

Джо вече се беше подал на пътеката между редовете и преценяваше разстоянието от пейката, зад която се криеше, и Алкота.

Отново проблеснаха светлини и влакът влезе в поредния тунел.

Алкота бе клекнал зад една от седалките. Слагаше нов пълнител и проклинаше оръжието. Изведнъж на Джо му хрумна нещо. Изход от затруднението. Всъщност той дори леко се изненада, че не се бе сетил за това, още когато Алкота се появи. Отговорът беше изключително прост и очевиден и в момента се намираще в дясната му ръка.

За секунди фактите се завъртяха в главата му — всичко, което бе учил на млади години за балистиката, цялата информация за проникването и свойствата на куршума. Джо знаеше, че в днешно време и най-евтините улични стрелци могат да застрелят без затруднение човек от трийсет крачки. Но в много случаи оръжието не отговаряше на изискванията на задачата. Някой смахнат тъпанар с нервна система, подхранвана от наркотици, можеше цяла нощ да ходи

насам-натам с трийсет и осем милиметров куршум в корема и на другата сутрин да не чувства нищо. Но „Магнум“ четирийсет и четвърти калибър с чудовищното си натоварване, което упражняваше огромно налягане в дулото, не можеше да сгреси.

„Давай бързо — изляя съзнанието му. — Влакът приближава Гранд авеню, вече натискат спирачките и с Алкота ще бъде свършено за миг. Направи го, докато все още имаш възможност.“ Джо се просна на пода, подпря револвера на лакът и се прицели там, където трябваше да са гърдите на Алкота. После затаи дъх и натисна спусъка...

Гърмежът беше оглушителен. В цевта имаше патрон „М-80“. Куршумът се заби в първата седалка и прониза фибростъклото — сякаш игла плът. Чу се силно охкане и тялото на Алкота отхвъркна назад. На стената разцъфнаха кървави розетки.

Изумен и втрещен, Тони се свлече на пътеката. Джо стана, изтръска праха от дрехите си, грабна раничката и тръгна.

— Чакай... Какво беше това?

Алкота се опитваше да си поеме въздух. Кръвта изпълваше белите му дробове. Маската на Елвис бе отхвъркнала и лицето му беше открито — зачервена кожа и прошарена коса. Той погледна дупката в гърдите си, сетне вдигна очи към Джо.

— Да не стреляш с високомощни тefлонови патрони?

Джо сви рамене.

— Взех го от едно от хлапетата на Бен Маламбри. Откъде да знам?

— Трепач... искам да те питам...

— Кажи, Тони.

Убиецът се давеше, задушаваше се и произнасяше думите с усилие.

— Ще ми направиш ли една услуга?

Джо коленичи и го потупа по рамото.

— Разбира се, Тони, каквото кажеш.

Стрелецът погледна раната си.

— Не казвай на никого... колко лесно си го направил...

Джо кимна.

Влакът приближаваше следващата гара. Покрай прозорците пробягваха неясните очертания на мръсни плочки. Спирачките изскърцаха. Вагонът се наклони. Джо се подпря на седалката, потупа

Алкота по рамото за последен път и се изправи. Обърна се към вратата и зачака влакът да спре на безлюдната гара.

— Трепач...

Джо се обърна.

Умиращият мъж го погледна, пое едва-едва дъх и каза:

— Чух съобщението... Момчетата идват в града да те очистят...

Няма да повярваш, ако ти кажа... Всички идват... Няма да ти е лесно, ако разбираш какво имам предвид...

Влакът спря.

Алкота се усмихна с окървавените си устни.

— Изобщо няма да ти е лесно...

Вратите се отвориха и преди да слезе, Джо погледна Тони Алкота за последен път.

Остатъкът от пътуването до международното летище „О’Хеър“ почна като в мъгла.

Седеше на задната седалка във влака совалка, главата му пулсираше, а ушите му кънтяха безмилостно. В револвера, затъкнат в колана на гърба му, имаше само три патрона... Джо внезапно изтрезня и се замисли за възможно най-лошото. Ами ако Андрюс не получи съобщението? Или поради някакви причини не преустановеше играта? Джо знаеше, че след като парите вече бяха прехвърлени, е трудно да се отмени ударът, но обстоятелствата бяха извънредни. Усети, че го обзема паника. Жестоката реалност беше, че жребият бе хвърлен. Хищниците идваха и не ставаше дума само за парите от наградата. Наемните убийци бяха прословути с алчността си, но сега имаше и нещо по-дълбоко, Джо беше убеден в това. Славата да бъдеш онзи, който премахне Трепача. Джо не ги обвиняваше — самият той би го направил. Да се опиташ да очистиш един от най-добрите убийци в Играта беше истинско изкушение.

Минаваше три след полунощ — най-тъмното лоно на нощта — и облаците над покривите на къщите около Логан скуеър бяха непроницаеми. Небето имаше цвета на болен черен дроб и беше пълно с влага и мръсотия. Покрай прозорците на влака преминаваха запустели строителни площадки. Джо почувства, че смелостта му намалява и силите го напускат. Зачуди се какво ли би било, ако се

предаде и позволи на следващия появил се стрелец да отнеме живота му. Може би, в края на краищата, заслужаваше да умре. Вероятно нямаше значение, че не е болен от левкемия — той беше убиец. Но убийствата, които бе извършил, бяха само началото. Може би заслужаваше да умре най-вече заради онова, което бе направил с невинната дребничка мексиканка.

Джо затвори очи и се замисли за Мейзи. Видя как големите ѝ тъжни кафяви очи се изпълват със сълзи и парят от лъжите, които ѝ бе наговорил. Представи си как тънките ѝ смугли пръсти с изгрязани нокти треперят и тялото ѝ се вцепенява. Представи си обезумялото ѝ гневно лице.

— По дяволите!

В първия момент дори не осъзна, че е произнесъл думите на глас. После усети нечий изпепеляващ поглед, който идваше от седалката срещу него, вдигна глава и каза:

— Извинете.

Възрастната чернокожа жена се беше качила на „Сейнт Мери“. Дребна дебелана с коса, която приличаше на сива стоманена вълна. Беше облечена в униформа на детегледачка и стискаше между краката си метална пазарска кошница.

— Някои хора... — измърмори тя в пазвата си — трябва да внимават къде се намират.

— Извинете, госпожо — повтори Джо.

Сетне погледна през прозореца и се опита да обуздае бясно препускащите си мисли. Бръкна в раничката, извади антиацида и глътна още две хапчета. Трябваше да е нащрек. Тъмната гора беше пълна с вълци. Зад всяко дърво дебнеха хищници. Нямаше представа кой може да...

Внезапно чу металическо изщракване от зареждане на пистолет, скочи, извади оръжието си, замахна и удари възрастната жена по лицето.

— Пусни го — изкрещя той и опря дулото в гърлото ѝ. — Пусни го веднага... или ще ти напълня устата с олово.

И дръпна петлето.

Старата детегледачка отвори уста. Очите ѝ се ококориха, устните ѝ се разтрепериха. Не можеше да каже нищо. Гласните ѝ струни бяха сковани. Джо погледна надолу и видя, че жената е щракнала дръжките

на металната си пазарска кошница. Изщракването му бе заприличало на плъзгащия се механизъм на деветмилиметров „Берета“. Той долови неприятна миризма и примигна. Старицата бе напълнила гащите от страх.

— Господи... Съжалявам... Не исках да...

Джо освободи петлето и отмести револвера. Стъписана и втрещена, жената продължаваше да го гледа.

— Съжалявам — повтори той, напъха оръжието в колана си, грабна раничката и се насочи към вратата. Молеше се на Бога жената да има здраво сърце. Не искаше да умира в ръцете му. Вдигна ръка и добави: — Помислих, че... Взех ви за друг.

Застана на прага и без да откъсва очи от възрастната жена, търпеливо зачака. Влакът продължаваше да се движи на запад, към летище „О’Хеър“.

Жената още го зяпаше с отворена уста, когато влакът влезе в гарата.

Щом се качи в самолета, Джо се почувства по-добре.

— Молим всички пътници да проверят дали ръчният им багаж е прибран в шкафове над главите, дали масичките за сервиране са вдигнати и заключени и дали предпазните колани са затегнати.

Съобщението се разнесе по вътрешния телефон на пътническия самолет „Уестърн Ийгъл“, полет 109. Моторите издаваха фалцетни звуци, които изведнъж преминаха в рев. Догади му се, когато самолетът започна да рулира към пистата. Затвори очи и се опита да диша нормално.

— По време на този непрекъснат полет до Сейнт Луис ви каним да опитате нашите безплатни напитки и закуски. Тази сутрин ще летим на височина пет хиляди метра.

Джо пое дълбоко въздух и зачака проклетата таратайка да излети.

Това беше най-ранният вътрешен полет от Чикаго, за който имаше свободно място. Джо се бе двоумил дали да не замине в чужбина — в Ирландия или дори в Швейцария. В портфейла си носеше фалшив паспорт, в случай че се наложи да избяга бързо. Но когато осъзна, че ще очакват от него именно това, се отказа. В момента беше най-добре да заложи на произволността. Движението без

определена цел беше единственият начин на действие, който не подлежеше на анализ. Единственият метод да се измъкне от глутницата. Щеше да бяга хаотично и безцелно. Сейнт Луис беше подходяща посока. Градът беше транспортен център в средата на Запада, в него пристигаха и заминаваха множество хора и освен това, в избора му нямаше нищо логично.

Нямаше представа къде щеше да отиде после, нито какво щеше да стане с него. Познаваше специалисти по пластична хирургия. Имаше хора, които щяха да го снабдят с нови документи, свидетелства за раждане и нова самоличност. Покрай бреговете на Флорида имаше множество острови. Атоли в Тихия океан. Но всичко това беше в бъдещето, защото първата му задача беше да оцелее.

— Командирът ви моли да останете по местата си по време на излитането и да затегнете предпазните колани. После можете да използвате банята и тоалетната и да се разтъпчете.

Джо пое въздух и огледа салона.

Самолетът беше „Р Джей-70“ — един от най-малките в гражданската авиация. Двумоторен, с не повече от шейсет места. Той седеше до прозореца, близо до банята. Погледна през рамо и видя, че самолетът е пълен. Повечето пътници бяха бизнесмени — дебелаци, облечени в ризи с къси ръкави и вратовръзки. Имаше и сърдечни каубои, превзети жени и няколко семейства от предградията. До него седеше слаба четирийсетгодишна жена с прошарени коси и нервни тикове. Миришеше на паста за зъби и излъчваше строгост и той се зачуди на вещия начин, по който отбягва да го погледне в очите.

Раничката му беше в шкафа над главата. Беше изхвърлил револвера в кофата за боклук преди да влезе в летището и сега нямаше оръжие. Стомахът му се беше свил от глад.

— Моля, подгответе се за излитане — чу се по микрофоните.

Самолетът се разтресе и моторите пронизително забръмчаха.

Джо огледа за последен път лицата на пътниците. Нямаше сигурен начин да определи дали някой от тях е участник в Играта, но пък имаше силно развит усет към тези неща. Гледаше ги как се държат и се питаше дали не се стараят прекалено много да приличат на обикновени пътници. Но най-вече се вглеждаше в очите — те издаваха човека. Очите на убийците бяха обърнати наопаки. Смъртоносни лъскави огледала, които не разкриваха абсолютно нищо за душите, но

поглъщаха външния свят. Джо познаваше очите на убиец от стотици километри. Та нали всяка сутрин се гледаше в огледалото.

Тази сутрин всички лица бяха безизразни. Жената от другата страна на пътеката бе заровила нос в някаква кръстословица. Мъжът зад нея се занимаваше с портативния си компютър. Младите родители през два реда се споглеждаха, грижеха се за децата си и се местеха неспокойно на седалките. Другите лица бяха или безлични, или погълнати в малките си светове. Никъде не се виждаше нищо подозрително.

Джо се обърна към прозореца.

Самолетът излиташе.

Пейзажът се превърна в мъгляво петно. Налягането го притисна към облегалката, шумът се засили и бръмченето изпълни ушите му. Самолетът се откъсна от земята, после се наклони на една страна. Джо затвори очи и зачака сигнала за откопчаване на предпазните колани. Започна да мисли, че може би в края на краищата ще оцелее, ще избяга от онези проклети чакали и ще излезе от Играта.

Сигналът прозвуча и самолетът полетя хоризонтално. Преди пътниците да имат възможност да извадят менюто с напитките, Джо заспа дълбоко. Не знаеше, че е пропуснал да забележи едно познато лице в задната част на салона.

ВТОРА ЧАСТ

БАТМАН НАНАСЯ УДАР

Природата ограбва — злина, която никои проповедник не може да поправи: /лястовицата лапва майския бръмбар, сврачката пронизва врабчето/. И цялата горичка, в която седя, е свят на плячка и жертви.

Алфред Тенисън,
„Мод, Монодрама“

6.

Наемните убийци се делят на две основни групи.

Първата — да ги наречем въдворители на реда — вероятно се е зародила в Сицилия в средата на деветнайсети век, макар че някои историци проследяват произхода на Мафията до тайната организация, основана в Италия, с цел да противодейства на влиянието на френските жители на Анжу през тринайсети век. Девизът на организацията бил „Смъртта на Франция е възделение за Италия!“, което в оригинал е *Morte alia Francia Italia anela* или *M.A.F.I.A.* Първите мафиотски убийци използвали ловджийски пушки с рязана двойна цев и с вградени в прикладите панти, така че да могат да носят оръжието скрито под дрехата си и да го изваждат в необходимия момент. Убийствата били политически или местни.

През 30-те „етичността“ на мафиотските убийци в Америка станала по-изтънчена и съответствала на развиващата се корпоративна култура. Организираната престъпност се разраснала и националният синдикат на престъпниците завладял цялата територия на страната. С цел създаването на чист, неутрален и надежден източник на мускули в Бруклин била настанена група елитни убийци, известна като Синдиката на престъпниците. Според новия етичен кодекс убийствата били извършвани единствено с бизнес цели. Премахвали се само хора от Синдиката. Външните лица — политици, репортери, висши полицейски служители и обикновени граждани — не били закачани. Последната заповед не се дължала на милостивост или човечност, а била въведена, защото убийствата на цивилни граждани предизвиквали голямо напрежение и се отразявали зле на бизнеса. Чистките се извършвали само в краен случай и никога заради лично отмъщение. Сключел ли се договорът, на възложителя се гарантирала пълна анонимност. Посредници избирали действителния убиец и досущ като в сюрреалистична версия на развлекателната индустрия, безлики хора преговаряли за възнаграждението, методите и часа на удара.

Днешните стрелци произлизат от тази традиция. Щом договорът бъде одобрен, убиецът научава името на жертвата, някои подробности и местата, където е най-вероятно да я намери. Много рядко има съгледвач, който помага на убиеца да разпознае жертвата. Предпочитаното оръжие е пистолет със заглушител, макар че стрелците разполагат с богат арсенал от ефикасни скорострелни оръжия. Обикновено убийствата се извършват на публично място и на уединението не се обръща почти никакво внимание. Всичко става бързо и внезапно и повечето убийци носят маски. Това се прави заради безопасността на свидетелите — не за да се предотврати разпознаването на престъпника, а за да се освободят очевидците от опасното бреме да се явяват в съда като свидетели. След като ударът бъде извършен, убиецът уведомява посредника, който го е наел, и новината дискретно се препредава на възложителя. Мафиотският убиец запазва анонимността си и рядко бива залавян. Той е тих и методичен професионалист и освен няколко оскъдни факта, за такива хора се знае много малко.

Още по-малко е известно за втората група убийци.

Това са бивши разузнавачи и висококвалифицирани наемници, които действат на ръба на законните правителствени служби. Понякога наричани „тайни агенти“ или „чернорботници“, тези тъмни субекти са убийци чиновници и тайната сила на днешната изключително сложна геополитическа игра. Те са обучени в КГБ, ЦРУ или в някоя от множеството организации, които още виреят в разузнаванията, въпреки края на Студената война. Повечето от тези хора са започнали като редови войници или офицери и някъде по време на службата са придобили умения да убиват с точността на машини. Оръжията им са леки и свръхмодерни — италиански далекобойни скорострелни пушки „Берета“ или деветмилиметрови „Ред Ай“ с корпус от полимер, които минават незабелязани през детекторите за метал на летищата. За разлика от убийците на мафията, тези типове са дискретни.

Тайните агенти са толкова много, колкото националности има по света. Някои са свързани с терористични групировки и са на постоянна работа в организации като Ирландската републиканска армия, гръцката „Седемнайсети ноември“, Организацията за освобождение на Палестина, италианските „Червени бригади“, германската „Баадер-Майнхоф“ и френската „Директ Аксион“. Други са напълно

независими и се придвижват като призраци от едно място на друго, като извършват крайно рискованите си мисии в места като Никарагуа, Узбекистан, Босна, Меделин и Южна Африка. Повечето са безименни и безлични хора, които лесно се смесват с тълпите по оживените улици. Мотивите им рядко са политически или дори финансови. Подобни инициативи биха породили безпокойство, а то води до сантименталност. Истинските убийци се ръководят от професионалната гордост за добре свършена работа. Те не са луди, нито психопати. Напълно съзнават жестоката необратимост на действията си и именно тази липса на морал подхранва гордостта им.

Никой в Играта не беше по-горд от Хубавицата.

Тя пристигна в едно светло ранно утро с пътнически полет от Бостън и незабелязано се вмъкна в града.

В осем часа вече бе взела под наем кола и караше бавно на север по пустата лента от напукан цимент, която местните жители наричаха магистрала „Стивънсън“. Отвън проникваше мирис на пролет и на стоманолеярни заводи, а небето беше ослепително синьо дори през пречупващите светлината компактни лещи в очите ѝ. Беше облечена в прилепнала по бедрата кожена пола и елегантен плетен пуловер. Спазваше ограниченията за скоростта, следеше пътните знаци, използваше мигачите и избягваше да привлича внимание. Външният ѝ вид беше достатъчно предизвикателен.

Тя погледна отражението си в огледалото за обратно виждане.

Под слънчевите очила лицето на Брунета Джоунс беше истински шедьовър. Кожата ѝ имаше тъмnozлатистия оттенък на уиски, примесено със сметана — твърде светло за африканка, но достатъчно екзотично, за да предизвика размисли относно произхода ѝ. Скулите ѝ бяха необикновени. Обикновените скули са често срещано явление — някои, оформени по хирургичен начин, други умерено привлекателни. Скулите на Брунета бяха природен феномен — скулптура на майстор. Съвършено симетрични, високи и заострени, но същевременно оформени от овала на лицето ѝ. Жените завиваха на скулите ѝ, а мъжете изпитваха страхопочитание.

Цялата тази величествена красота беше в хармония с гъвкавото мускулесто тяло, което караше разговорите да секват и главите по

улиците да се обръщат. Тяло, което имаше такъв вид, сякаш можеше да те убие, само ако се докосне до теб. Тяло, което привличаше любовници с бушуващи хормони и трескави ръце. На тринайсет години Брунета уби един от тях, защото я опипваше твърде похотливо, докато пътешестваха из страната, а когато навърши осемнайсет, бе насъбрала достатъчно омраза в сърцето си, за да убива за пари.

Странното беше, че на Брунета ѝ харесваше да убива. Логичната крайност, до която стигат такива прелестни жени. Да използва външността си, както паякът използва паяжината си. Повечето от жертвите ѝ бяха сенатори, съдии, членове на управителни съвети и собственици на ресторанти и всички тръпнеха от желание по-скоро да смъкнат панталона ѝ, отколкото да гледат какво е скрито под него. Хубавицата обикновено оставяше жертвите си със смъкнати до глезените панталони и това се превърна в нейна запазена марка. Ударите често се извършваха по поръчка на мафията с цел прореждането на кривналите от правия път политици.

И поразителната красавица Брунета вършеше всичко това с изключителна точност.

Брунета включи мигача и се приготви да излезе от магистралата, като внимателно следеше пътните знаци и предупрежденията. Последното, което ѝ трябваше, беше да се поддаде на жегата. Имаше твърде много артилерия в багажника и твърде много работа.

Беше решила на всяка цена тя да е убиецът, който ще очисти Трепача.

— Спри тук, Дребосък.

Крайтън Лъвдейл вдигна мускулестата си, осеяна с белези ръка и прикова очи в една точка в срещуположния край на терминал В на международното летище „О’Хеър“. Високият слаб чернокож стрелец току-що бе пристигнал в Ню Йорк и си отваряше очите на четири.

— Изглежда, конкуренцията вече е пристигнала.

Хлапакът до Лъвдейл се вцепени.

— Къде са? Не виждам никой.

Младежът беше помощник на Крайтън и побратим в проектите му. Казваше се Мъни. Беше облечен в избеляла военна куртка и черна плетена шапка, дръпната до веждите. Той беше съгледвачът на

Лъвдейл в Чикаго и пратеник от една приятелски настроена улична банда.

— Ей там — рече Крайтън и посочи към отсрещните перила. — Онези двама дебелаци, които отиват да получат багажа си.

— Кои са?

— Две от най-хладнокръвните сицилиански копелета. — Лъвдейл избърса уста с opakото ни ръката си. — Хайде... преди да са се отдалечили.

Крайтън тръгна и Мъни забърза след него.

Беше още рано и летището не бе оживено. Само тук-там се тътреха малки групи пътници. Лъвдейл вървеше бавно и важно по плочките, сякаш беше собственик на летището. Дългите му крака правеха жирафски крачки. Беше висок метър деветдесет и пет и имаше телосложение на баскетболист, което леко се промени, след като навърши петдесет. Носеше пурпурен костюм, скъпи обувки и цял тон бижута. На главата му се мъдреше войнишка барета от Специалните сили и Лъвдейл я носеше с гордост, защото именно той беше човекът, на когото да се обадите в Голямата ябълка^[1], ако искате някой да умре.

Лъвдейл научи за странната телеграма на Том Андрюс чрез мрежата на мафиотските компютърни пирати в единайсет часа предишната вечер и направи всичко възможно да си намери място в самолета. След дълги години на наемна работа в източните щати за всички — от уличните банди до мафията и нелегалните чернокожи радикали — той от няколко месеца се колебаеше дали да не излезе от играта и тази възможност беше най-подходящият начин да го направи — като премахне една от легендите в бранша. Крайтън слушаше за подвизите на Джо Флъд още от Виетнам и винаги бе изпитвал уважение и страхопочитание към колегата си от Чикаго. Но ако сега успееше да очисти стария тигър, това щеше да бъде наистина страхотен трофей.

— Какво? Онези дебели контета ли?

Мъни се наведе над перилата и сбърчи нос. Двамата огромни, облечени в черно мъже слязоха от ескалатора и тръгнаха към багажното отделение. Близнаците Федерико и Бернардо Сабитини вървяха с една и съща наперена походка и размахваха мускулестите си ръце като щангисти. Еднаквите им дебели вратове потрепваха като коне, които пъдят мухи. Носеха едни и същи хромирани куфарчета и

бяха облечени в еднакви спортни сака от Серджо Армани. Само полото на Федерико беше синьо, а на Бернардо — тревистозелено. Не разговаряха нито помежду си, нито с околните. И въпреки това резките им споглеждания излъчваха телепатично разбирателство.

Лъвдейл ги гледаше с възхищение.

— Тези дебели контета ще те застрелят в тила, докато вечеряш, и после ще ти изядат десерта, без дори да се замислят.

— Не думай — рече Мъни.

— Няма майтап — отговори Крайтън, обърна се и плесна с големите си ръце. — Тази сутрин всички деца ще участват в играта.

Лъвдейл беше убеден — особено след като видя близнаците Сабитини, че градът гъмжи от убийци, минали през други летища или гари и пристигнали от цялата страна, за да му подложат динена кора и да спечелят съблазнителната награда. Вероятно имаше дори тайни агенти от Лангли — хора като Уидърспуун, Ледения човек и дори Солти Хънт, шибаният главорез от Луизиана. Бедата беше, че Лъвдейл трябваше да свърши твърде много работа, за да си осигури печелившия изстрел. Преди да тръгне снощи, той се отби при Джон Блек Големия. Джон беше един от по-заетите наемници по Източното крайбрежие и Крайтън знаеше, че Блек ще налети на състезанието като муха на лайно. Пусна му един поздрав трийсет и осми калибър и сега на терена щеше да има един играч по-малко.

— Да действаме, Дребосък — каза Лъвдейл. — Докато сме още млади.

Младият съгледвач тръгна след Крайтън. Слязоха по стълбите, минаха през вратата на долното ниво и влязоха в изпълнения с пушек и шум паркинг.

Колата на Мъни — преработено „БМВ“, модел от 1987 година — беше паркирана в края.

Лъвдейл хвърли чантите си в багажника и се настани отпред, до шофьора. Трябваше да свие крака, за да се побере. Шибани малки вносни коли! Мъни включи мотора, излезе от паркинга и подкара из лабиринта от порти и рампи. Спряха на изхода да платят таксата и сетне поеха по Манхайм Роуд. Прекосиха „Роузмънт“ за петнайсет минути и докато пътуваха, Крайтън гледаше окъпаните в слънчева светлина пешеходни зони и безличните служебни паркинги на работническата класа.

— Гадното копеле си играе с опашката на лъва.

Гласът на Лъвдейл стана тих и се превърна в едва доловим шепот, когато запали цигара.

— Какво каза?

— Нещо, което казват партизаните в Южна Африка. Пееха го в народните си песни.

— Така ли?

Крайтън издиша дима.

— „Онези, които обиждат синовете на Велика Африка, си играят с опашката на лъва.“

Мъни само поклати глава и отбеляза:

— Много мъдро.

Лъвдейл продължи да пуши и да гледа през прозореца.

— Ще ти кажа още нещо, Дребосък. Лихварите в Бруклин твърдят, че Трепача ще бъде очистен от някой таен агент на шибаното ЦРУ.

— Ами.

Крайтън се усмихна.

— Но те не знаят какъв капан съм наложил на този негодник.

Мъни кимна.

Продължиха да пътуват, без да разговарят.

Пристигнаха в гаража в Деплейнс точно в осем и паркираха в уличката между два тухлени склада. Предградието беше обществена спалня на работническата класа — сив едноетажен свят от евтини магазини и служебни паркинги. Лъвдейл слезе от беembeто, протегна мършавото си жилаво тяло, вгледа се в оловносивото небе и вдъхна автобусните изпарения. Този свят му беше познат — едно безкрайно продължение на Ню Джърси, където беше роден. Същият равнодушен уличен живот и същото жестоко безразличие като ритъма на бетонобъркачка и пневматичен чук по вечните ремонти на пътищата.

Мъни отвори вратата на гаража.

Автомобилът за удара чакаше.

Лъвдейл пак запали цигара и обиколи колата, като присвиваше устни и я оглеждаше. Мъни затвори вратата, за да са сами. Автомобилът стоеше върху омаслен картон и миришеше на бензин, восък и гума. Изумруденозелен „Девил“, взет от агенцията за коли под наем „Херц“, пълен с фокуси и номера по поръчка на Лъвдейл. Колата

беше услуга, която местната мафия му правеше срещу известно възнаграждение — традиция, датираща от времето на най-кървавите възмездия на чикагския клон на ЦРУ. Автомобилът представляваше арсенал на колела, имаше двойна тапицерия, пълна с пушки, и скрити копчета под таблото, които блокираха задните светлини и заличаваха регистрационните номера. Лъвдейл, разбира се, бе добавил собствените си прищевки — радио със скенер, клетъчен телефон и хитро малко взривно устройство с дистанционно управление, свързано с пластичен взрив „С-4“, скрит под предния капак за специални случаи.

Лъвдейл застана до вратата на шофьора и кимна одобрително.

— Не е лоша, не е лоша.

Младежът се суетеше зад него.

— Ами, виж какво, Крайтън... Искам да кажа мистър Лъвдейл. Все още нямам представа къде е ирландецът.

— Не се безпокой, Дребосък — рече Лъвдейл и хвърли платнените си чанти на задната седалка. — Ще оставим момчетата в синьо да ни го намерят.

Крайтън се намести зад волана, видя, че ключовете са на таблото, и включи двигателя. Шумът приличаше на прибор.

— Качвай се, Дребосък, тръгваме на лов — заповяда Лъвдейл и форсира мотора.

Младежът само сви рамене, седна до него и се ухили като дете, което за пръв път посещава Дисниленд.

Колата пое с рев по Оуктън стрийт.

Когато излязоха на магистралата и завиха на изток, Лъвдейл се обърна към Мъни и попита:

— Искаш ли да послушаш музика?

Хлапакът се ухили.

Колата имаше страхотни тонколони.

Джо се събуди от болка в пикочния мехур и от чувството, че е пропуснал нещо.

Смени позата, примига и погледна през прозореца. Самолетът още беше обвит в стена от сив памук, бръмчеше леко и вибрациите пълзяха по пода. Джо погледна часовника си. Скоро щяха да започнат

да се приземяват. Нямаше закуска — нито кифли, нито портокалов сок. Той огледа кабината. Повечето пътници или спяха, или бяха заровили носове във вестниците. Забеляза, че жената вляво спи дълбоко и на съвършено изваяната ѝ брадичка има капка засъхнала слюнка. Странно как сънят заличаваше човешкото достойнство. Джо се изправи. Коленете му бяха схванати като ръждясали панти. Стомахът му се бунтуваше. Или трябваше да хапне нещо, или да изгълта голяма доза антиацид, инак пак щеше да повърне.

Мина покрай отделението на стюардесите, където долови миризма на загоряло, и се вмъкна в тоалетната.

Слава богу, че беше свободна. Джо заключи вратата и застана пред малката метална тоалетна чиния. Потокът на урината му беше слаб и той се зачуди дали няма някаква инфекция. Остаряваше. Не искаше, но остаряваше. Толкова му беше неудобно, че има приятелка, която би могла да му бъде дъщеря. Ненавиждаше възрастта дотолкова, че не обръщаше внимание на здравето, теглото и холестерина си, и се забърка в тази налудничава самоубийствена игра — мъжествена хрчка в лицето на Смъртта. Беше толкова объркан, че не знаеше какво да прави.

Вдигна ципа си и застана пред огледалото.

Лицето му беше измъчено, около очите имаше тъмни сенки. Светлосивото му спортно сако беше измачкано, черната тениска вече беше мръсна. Извади гребенче и приглади назад оредяващата си кестенява коса. Какво правеше, по дяволите? Опитваше се да изглежда добре пред взвода за разстрел? Кого заблуждаваше? Глутницата вълци несъмнено щеше да го чака още на летището. Защо не приключеше с всичко? Защо не напишеше кратко писмо на Мейзи, за да се извини за всичките си лъжи, и после, когато самолетът кацнеше, не излезеше пред неизбежното? Вторачи се в отражението си.

Хрумна му нещо странно — че рядко се поглежда в огледалото, почти само сутрин, когато се бръсне. Не че не се интересува от външността си. Джо се гордееше с прическата, дрехите и стила си. Купуваше си скъпи спортни сака. Подстригваха го известни фризьори и често ходеше да му правят маникюр и масаж. Не го правеше, защото изпитваше невротичен страх от вида си. Тогава защо не се поглеждаше в огледалото? Дали от вина? Или от срам? Или от страх, че ще види лицето си все по-набръчкано и отпуснато?

Почукването на вратата беше като студен душ.

— Момент... Излизам.

Обърна се и отключи.

На прага нетърпеливо чакаше огромна жена с лунички, евтина рокля и копринен шал. Тя се хвана за рамката на вратата и се олюля, сякаш беше пияна. Миришеше на мускус. Джо я погледна, мина покрай нея и тръгна към мястото си.

Изведнъж видя познато лице и стомахът му се смрази, пулсът му се ускори и гърлото му се стегна. Ухили се превзето на някаква заспала жена, за да потисне желанието си да изкрещи: „Да му го начукам, той е тук, на борда на самолета, този шибан психопат убиец!“. Кръвта забуча в ушите му. Стигна на мястото си, седна, загледа се през прозореца и се опита да измисли начин да се справи с онзи гадняр.

Мъжът с познатото лице седеше най-отзад, до прозореца вляво, гризеше ноктите си и чакаше благоприятен момент за действие. С периферното си зрение Джо бе зърнал достатъчно от самодоволното му младежко лице, за да го познае. Безумните очи, тъмните сенки и пясъчнорусата коса. Гейбриъл Уилард. Бивш контрабандист на оръжие за ИРА, ентузиазиран експерт по експлозивите, разрушител, работещ за безброй терористични организации и професионален убиец за онзи от Обединеното кралство, който даде най-много пари. На трийсетина години, с избухлив нрав. Уилард беше лежал в затвора в Белфаст заради поредица особено кървави атентати в средата на 80-те. Кореспондираше си с Джо чрез компютърната мрежа на служителите с леви убеждения, като му изпращаше загадъчни заплахи и изпълнени със завист тиради. Напълно откачен.

Определено не беше от типа хора, които човек би искал да има за спътници в самолет.

Въпросът беше дали Гейбриъл е забелязал, че го е видял? Ако все още мислеше, че е незабелязан, Джо имаше късмет. Но ако бе уловил погледа му, тогава и Джо, и всички останали пътници щяха да загаят здравата. Джо се насили да затвори очи и облегна глава назад. Престори се на заспал. Усети лек тласък и задникът му подскочи от седалката, когато самолетът започна да слиза. *Дали Уилард бе забелязал, че го е видял? Имаше ли шанс? Или всичко беше свършено?* Той стискаше очи и се правеше, че спи дълбоко.

Минаха няколко мъчителни минути.

От задната част на самолета се чу шумолене и учтив шепот. Някой се измъкваше от мястото си и се отправяше към тоалетната. Джо отвори леко едното си око. Не беше сигурен дали е Уилард, но не искаше да рискува.

Той беше. Промъкваше се предпазливо по пътеката и полагаше неимоверни усилия да не събуди стария Трепач. Сърцето на Джо започна да бие като обезумяло, инстинктът му да се бори или да бяга превърна устата му в студен метал, а нервите — в претоварено улично движение. Захърка тихо, млясна сънено с устни и продължи с преструвките. Дали не преиграваше? Замъгленият силует на Уилард се промъкна покрай седалките и спря пред тоалетната.

След миг одевешната дебелана излезе оттам и Гейбриъл се вмъкна вътре.

Джо отвори очи. Нямаше кой знае какъв избор. Вярно че самолетът се спускаше, но до Сейнт Луис оставаха още около двеста — двеста и петдесет километра. Нямаше аварийни спирачки, нито звънчета, които да известят на шофьора, че Джо трябва да слезе.

Той си удари една плесница.

Усещането беше ободрително, но острият звук стресна жената до него и тя се събуди. Вдигна глава, примига и потърка очи, за да прогони съня. Погледна часовника си и свъси вежди.

— Почти пристигнахме — каза ѝ Джо.

— Заспала съм — измънка тя.

— Е, така времето минава по-лесно — отбеляза той и стана. — Извинете.

Стискаше юмруци толкова силно, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Облиза устни и преглътна парещите киселини. Вече знаеше какво трябва да направи. Нямаше друг избор. Никакъв друг начин да оцелее.

Приближи се до заключената метална врата на тоалетната, пое дълбоко въздух и погледна през рамо. Все повече пътници се събуждаха и се подготвяха за кацане на международното летище „Ламбърт“. Стюардесата — азиатка с остри черти — събираше празните чаши.

Джо се обърна към вратата и се приготви. Умът му трескаво разсъждаваше върху крайностите, до които бе стигал Уилард. Той беше смахнат. Достатъчно луд, за да влезе в един парижки клуб с прикрепен

на корема пластичен взрив, да взриви джипа със семейството на един от водачите на Шин Фейн с такова количество „С-4“, което може да вдигне във въздуха малък град, и да езекутира цял клас ученици, деца на протестанти, само за да очисти учителя. Беше способен на всичко и Джо беше убеден, че за сънародника му католик убийството на борда на малкия пътнически самолет, макар и застрашаващо собствения му живот, не е кой знае какво. По дяволите, Гейбриъл вероятно предпочиташе да умре като мъченик и да изпрати парите от наградата на някоя нелегална фракция на ИРА заедно с поздравите си. Единственият начин, по който можеше да осуети плановете му, беше самият той да действа налудничаво.

Вторачи се в секретната брава и малката пластмасова табелка с надпис „Заето“.

Не след дълго вратата щеше да се отвори и Джо щеше да бъде готов. Да връхлети неочаквано. Да изненада лудия бомбаджия. Засега изненадата беше единственото оръжие, но беше напълно достатъчна. Изненадата беше като див мустанг, който пръхти и рита, но ако знаеш как да го обзидиш, ще го покориш и използваш.

Гледаше табелката „Заето“ и чакаше. Дланите му бяха влажни и горещи.

Представи си всичко като на забавено повторение по спортния канал на телевизията. Видя как терористът е клекнал в малката тоалетна и човърка някакво скрито оръжие. Видя как се хвърля върху гадното копеле, забива юмрук в гръкляна му и го рита в краката. Видя се как спечелва битката. Така постъпваха професионалистите. По този начин Майкъл Джордан изскачаше пред другите състезатели и правеше кош в последната секунда. *Виждаше* как го прави. *Виждаше* се да прави невъзможното.

В същия миг ключалката изщрака.

— Извинете... — тихо и настоятелно измънка Джо и блъсна вратата в нещо меко.

Чу се охкане и Джо нахлу в тоалетната и тръшна вратата след себе си. Озоваха се достатъчно близо, за да се целунат. Гейбриъл гледаше като обезумял и търсеше пистолета си.

— Мисли бързо, задник — изсъска Джо и заби коляно в слабините му.

Уилард се преви на две и изпусна пистолета — малък „Глок“ с корпус от висококачествен усилен полимер, който цопна в тоалетната чиния и се заклеци в канала. Пистолетът приличаше на детска играчка. Уилард протегна ръка да го вземе, но Джо го ритна в лицето и Гейбриъл се просна по гръб върху мивката. Тилът му напука огледалото. От белите му дробове се изтръгна животинско ръмжене. На раменете му, затегнат с ремъци, се мъдреше найлонов пакет — *парашут*. Копелето се готвеше да нанесе удара и да скочи от самолета.

— Шибан дърт пияница — изсъска терористът и кървавата му слюнка изпръска лицето на Джо. — Развали всичко!

Изведнъж Джо усети на врата си ръце — големи, груби ръце — и започна трескаво да се съпротивлява. Мускулестите пръсти стегнаха хватката си и блокираха достъпа на въздух до белите му дробове.

— Ще те убия! — изсъска Уилард в лицето му и Джо надуши миризмата на глицерин, цигари „Дънхил“ и вкисната бира.

После видя очите на Гейбриъл — два блестящи жестоки въглена, очи на терорист — и осъзна, че е в лапите на див звяр, на машина за убийства.

Слава богу, че беше с новите си обувки. Беше ги купил през януари за двеста седемдесет и девет долара и деветдесет и пет цента. Мокасините от телешка кожа с пискюли и бродирани ръбове бяха истинска екстравагантност, но Джо оправда покупката като професионален разход. Беше започнал да изглежда малко орфан в позисканите ресторанти и служебни сгради и да привлича внимание. Хубавите обувки го върнаха в скъпия свят. Но сега, в трескавата паника в тясната тоалетна, дизайнът на обувките придоби нова функция. Токовете бяха тежки и ръбести и десният с всички сила се стовари върху пръстите на Уилард.

Костите изпукаха.

Терористът разхлаби хватката си, извика и Джо се възползва от възможността, удари го с глава в челото и го запрати в огледалото, което се дотроши като паяжина. Джо видя звезди, но не почувства болка. Вече се беше превърнал в мотор, който ревеше в тясното помещение. Пое дъх, заби лакът в челюстта на Гейбриъл и го метна настрани.

Уилард се стовари върху автомата за книжни салфетки. Металната кутия се откачи от пантите и върху него се посипа бяла

хартия. Уилард нададе задавен, клокочещ от кръвта вик и пак протегна ръце към врата на Джо, но Трепача вече се беше развихрил. Главата му бучеше от гняв към този психопат и страхливец, убиец на невинни семейства и деца. Джо започна да вие, нанасяше му удар след удар и го приковаваше към огледалото.

На петия или шестия удар пръстите му изхрущяха в стената. Остра болка прониза кокалчетата му и Джо изсъска през зъби и хвана ръката си. Гейбриъл падна върху тоалетната чиния. Джо се задъха. Безименният му пръст сякаш бе потопен в разтопена лава. Главата му се замая от силната болка. Вторачи се в Уилард. Очите на терориста се бяха изцъклили, бялото им изпъкваше като твърдо сварено яйце.

Внезапно на вратата се почука и Джо почти подскочи. Чу се гласът на стюардесата:

— Спускаме се... Ако обичате, върнете се на мястото си.

Джо преглътна желанието си да изкрещи и глухо каза:

— Излизам след секунда...

В тоалетната имаше още един автомат — за хавлии. Джо се наведе, впи зъби в плата, откъсна парче хавлия и превърза ръката си. Болката се засилваше — сякаш през китката му преминаваше силен електрически ток. Пръстът му се вкочани и започна да се подува и да посинява. Той пое дълбоко въздух няколко пъти, стегна се, избърса потта от челото си и приглади коси. И тъкмо се обръщаше към вратата, когато чу думите.

С окървавено лице и отпуснал тяло върху тоалетната чиния, Уилард стенеше през кървава слюнка:

— Шибан дърт пияница... Ти дори не знаеш... Вече си...

— Нима?

Джо се обърна, замахна и терористът угасна като изгоряла крушка. Джо погледна за последен път празните му очи, после се обърна към вратата.

Стюардесата отново почука и попита:

— Добре ли сте?

Изведнъж Джо се вцепени и се вторачи в бравата. Нещо не беше наред. Нещо ужасно. Не беше в състояние да помръдне. Не можеше да накара изтръпналите си крака да вървят, нито да намери сили да погледне сгърченото тяло на Уилард. Но нещо в главата му дрънчеше като счупена църковна камбана. Някакво предупреждение. Нещо, което

току-що бе съзрял с крайчеца на окото си, докато гледаше изпадналия в безсъзнание терорист. Нещо, което толкова много пъти бе виждал в кошмарите си.

— Господине...

Джо се обърна и погледна неподвижното тяло на Уилард.

До Гейбриъл имаше някакъв лъскав метален предмет, скрит отчасти от левия му крак. Беше голям колкото книга. Най-отгоре имаше малко устройство с медни жици. Приличаше на дебела плоча пластилин. Сив като сгурия и мек. Колкото повече го гледаше, толкова по-ясно осъзнаваше, че това не е пластилин, а нещо много по-опасно. Малкото устройство отгоре примигваше, светещите му цифри отброяваха оставащото време.

„Вече си...“

Косите на Джо се изправяха. Бомба, която щеше да експлодира броени минути, след като Уилард скочеше с парашута.

И часовниковият механизъм тиктакаше.

[1] Ню Йорк. — Б.пр. ↑

7.

— Мис Варгас, опитвам се да ви обясня, че нямате никакви задължения към нас...

— Тогава какво точно искате да кажете?

— Ами, когато в „Лейкшор Банк“ се депозират прекомерно големи суми в брой, нашата политика е да предложим някои финансови стратегии за бъдещето...

— Добре. Позволете да ви прекъсна, защото въпросът е там, че аз нямам никакви депозити.

— Съжалявам, но изглежда, има някакво недоразумение.

— Моля?

— Вие твърдите, че не знаете за телеграфния паричен превод, който бе извършен снощи, така ли?

— Последната вноска, която направих, беше миналия петък. Около двеста и петдесет долара, върнати от данъци.

— Съжалявам, мис Варгас, но рано снощи по телекса от Женева беше прехвърлена много по-голяма сума...

— Какво?

— Вече ви обясних, че нашата политика е да ви предложим услугите на екипа ни по инвестиране, разбира се, безплатно...

— Чакайте малко. Казвате, че имало телекс от Женева?

— Точно така.

— Женева, Илинойс?

— Швейцария, мис Варгас.

— Какво е това? Някаква рекламна кампания ли? Да не би да съм милионният ви клиент?

— Не се шегувам, мис Варгас.

— Казвате, че сумата е голяма?

— Да. Значителна.

— Колко значителна?

— Един милион долара.

— Какво?!

— Депозит за един милион долара, мис Варгас. Мисля, че трябва да дойдете лично и да потвърдите...

— Един милион?

— Точно така. И...

— Боже мой!

— Мис Варгас? Ало? Мис Варгас, чувате ли ме? Ало...

Мейзи натисна спирачките пред жилищния блок на Джо. Странното телефонно обаждане още отекваше в ушите ѝ.

Остана за миг в колата. Беше обърквана и ѝ се повдигаше. Вторачи се през предното стъкло на очукания си „Нисан“ в тълпата зяпачи пред сградата. Всички протягаха вратове да надникнат отвъд жълтата полицейска лента, която се развяваше от вятъра. Мейзи се вцепени.

Само преди четвърт час бе седяла така вцепенена и в „Лейкшор Банк“.

Милионът долари се оказа действителен. Никой в банката и в Швейцария нямаше представа откъде е дошъл. Имената на оригиналните формуляри за прехвърляне бяха изписани само в цифри и швейцарецът каза, че не им е позволено да дават повече информация. Мейзи беше втрещена. За по-малко от двайсет и четири часа животът ѝ коренно се промени. Точно когато се готвеше да заздравя взаимоотношенията си с мъжа на своите мечти, любимият ѝ Джо се преобрази и се отърва от нея като от лош навик. А после, като капак на всичко, отнякъде се появява цял милион долари и каца в спестовната ѝ сметка в „Лейкшор Банк“! Но защо точно в нейната сметка?

Знаеше, че всички следи водят към Джо.

Още когато видя воднистия блясък в очите му зад кулисите, тя разбра, че се е случило нещо изключително сериозно. Нямаше представа какво е, но беше абсолютно сигурна, че Джо се е забъркал в някаква гадост. Спомняше си неясните картини и усещания по време на ухажването им — проблясък на пистолет, окачен на кука в килера му, писуканията на пейджъра му по средата на любовните им срещи и повикванията по загадъчна работа. И сега, докато наблюдаваше сцената на очевидно престъпление пред блока на Джо, Мейзи беше убедена, че той е забъркал ужасна каша. Сигурно я е предпазвал, за да

скъса с нея така рязко и внезапно. Но за какво ставаше дума? И каква беше връзката между Джо и милиона долари? Мейзи не беше в състояние да разсъждава логично. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, а раните — още пресни. Тя наистина много си падаше по Джо. И какво да направи сега? С всичките си глупави мечти — къща в предградията, ограда от бели колчета, деца, куче, котка и тъй нататък?

Пое дълбоко въздух и слезе от колата.

Беше ветровит пролетен ден и щампованата ѝ африканска пола се развяваше около мускулестите ѝ крака, докато Мейзи вървеше към униформения полицай до лентата. Зад него се извисяваше жилищният блок — монолитна тухлена сграда във викториански стил. Слънцето се отразяваше в прозорците, жълтата полицейска лента пърхаше.

— Извинете — обърна се тя учтиво към ченгето.

— Моля, стойте зад лентата — каза полицаят. Бе сложил ръце на кръста си.

Беше млад, с големи очи и нервен.

— Бихте ли ми казали какво е станало?

— Отдръпнете се, ако обичате.

Мейзи бързо смени тактиката и изтърси:

— Годеникът ми живее в този блок. Ще ви бъда много благодарна, ако ми кажете какво става.

Ченгето я погледна.

— Годеникът ви ли?

— Да, годеникът ми.

Сърцето ѝ подскочи. От години не бе лъгала полицай, но помнеше как да реагира. Някои умения — като карането на велосипед — не се забравят.

Ченгето извади от джоба си тефтер.

— Име?

— Моето или неговото?

— И двете.

Мейзи се поколеба за миг, после отговори:

— Аз се казвам Маргарет Варгас, а той — Джо Флъд. Настоявам за обяснение.

Ченгето спря да пише, погледна я с присвити очи и каза:

— Почакайте тук.

И тръгна нанякъде.

Мейзи се разтрепери. Беше убедена, че работата е много поужасна, отколкото може да си представи.

— Ако ме чувате, моля, отворете!

— Минутка... свършвам... — смотоледи Джо.

Беше се свил в малката метална баня, гледаше неподвижното тяло на Уилард и ужасното сиво блокче пластичен взрив и се опитваше да диша нормално и да измисли какво да прави. Пръстите му бяха леденостудени, но той беше съсредоточен както никога.

Предстоеше му задачата да оцелее.

В главата му се преплитаха кошмарни видения. Всички възможни събития, минало, настояще и бъдеще, бомбардираха едновременно мозъка му — образът на Уилард, който носи парашута и взрива, скрити в ръчния си багаж, частите на разглобения пистолет с корпус от полимер в шевовете на панталона си, химикалите — в цигарената кутия, а пластичния взрив и тиктакация часовников механизъм — в металното шише за уиски. 8:21... 8:20... 8:19... 8:18... Уилард сигурно бе възнамерявал да си остави десет минути, за да избяга. Изведнъж осъзна, че има само един изход от това положение, а успехът или провалът зависят от това колко сръчно може да борави с пистолета „Глок“ в оставащите осем минути.

Погледна часовника си и мислено го синхронизира с брояча на бомбата.

Полимерният пистолет беше в тоалетната чиния под Гейбриъл. Джо бръкна между краката на терориста, извади оръжието, вдигна го към светлината и провери пълнителя. Един-единствен магазин от полимер, зареден с десет тefлонови патрона. Доколкото разбираше, водата не би трябвало да ги е повредила. Избърса пистолета в панталона си. Беше виждал „Глок“, направен от неармирана пластмаса, но не беше стрелял с такова оръжие. Оръжията от висококачествен усилен полимер бяха до известна степен експериментални поради факта, че още никой не бе успял да реши проблемите от областта на физиката. Най-голямото предизвикателство за инженерите беше откатът. Газовете, изпускани при изстрелването на куршума, бяха пръснали на парчета повечето полимерни пистолети. В цевта на „Глок“ бяха пробити малки отвори, които позволяваха

изпускането на газовете. Никога не му беше трябвало подобно нещо, но сега нямаше значение дали пистолетът може да стреля, или не...

Трябваше му единствено кураж... и време. Пъхна пистолета в панталона си и се стегна. После щракна секретната брава и отвори вратата.

На прага, с ръце на кръста, стоеше азиатката. Зад нея се суетеше един от пътниците — дебел мъж с костюм и пълен пикочен мехур.

— Всичко наред ли е? — глухо попита стюардесата. Бадемовите ѝ очи блестяха от гняв.

— Ами, стана ми лошо — обясни Джо и погледна към пилотската кабина. — Кога ще кацнем?

— След по-малко от двацет минути. Ако обичате...

— Може ли да поговорим за минутка?

Играеше ролята на нервен пътник. През това време дебелакът се затътри към тоалетната.

— Вижте... — подвижна му Джо и го погледна през рамо. — Няма да е лошо, ако изчакате до друга тоалетна. Тази е малко мръсничка след мен.

— Моля ви — каза намусено стюардесата. — Върнете се на мястото си.

— Трябва да говоря с вас. Много е важно.

Азиатката въздъхна и го поведе към сервизното помещение. Джо сложи ръка на раменете ѝ, сякаш се готвеше да ѝ каже някаква тайна, и изведнъж зад тях се чу тупване и тропот на крака. Стюардесата се обърна и видя как дебелият изскача от тоалетната. Очите му бяха широко отворени, двойната му брадичка трепереше.

— Там има човек... Припаднал... И кръв...

— Какво?

Тя понечи да тръгне към дебелака, но Джо я хвана за ръката и я дръпна зад завеската.

— Извинете — започна той и леко притисна дулото на пистолета в ребрата ѝ, — трябва да направите няколко неща за мен.

— Какво... какво искате?

— Слушайте внимателно — продължи Джо и натисна пистолета по-силно, за да е по-убедителен. — Помогнете ми и няма да има никакви проблеми.

Очите на стюардесата се напълниха със сълзи.

— Не може... Самолетът не трябва да...

Не можеше да намери думи, но дори в паниката си се опитваше да бъде добра служителка на авиокомпанията и да прави всичко като по учебник. Беше смела и Джо даже ѝ се възхити.

— Не си заслужава, скъпа — рече той и я забута към първа класа, покрай спящите изпълнителни директори и разведените богаташи, които пиеха водка с доматиен сок. — Искаш да бъдеш героиня в очите на компанията? Но колко ти плащат? На света няма толкова пари, заради които си заслужава да рискуваш живота си. Не съм ли прав?

— Моля ви, не ме наранявайте — прошепна тя.

— Само една малка услуга и после можеш да се върнеш в кабината и да чакаш.

Стигнаха вградената в стената врата с надпис: „Вход забранен. Само за екипажа“. Джо бутна стюардесата към нея, опря пистолета в гърба ѝ и измърмори:

— След десет минути ще бъдеш в бара на летището с история, която ще разказваш на роднините си в Деня на благодарността.

— Какво искате да направя?

— Вкарай ме в пилотската кабина. И то бързо. Нямаме време, скъпа.

Потърка дулото на пистолета под закопчалката на сутиена ѝ. Самолетът се спускаше, като вибрираше и леко се поклащаше. Джо почувства, че стомахът му се надига. Трудно държеше оръжието с ранената си ръка.

Стюардесата натисна бутона и се наведе към микрофона.

— Командир Дъчик... Дженифър е. Имаме проблем. Пуснете ме да вляза.

Отговор не последва.

Джо погледна часовника си да види колко време остава. 7:11... 7:10...

— Кажи му, че е избухнал пожар.

— Джим, пусни ме — примоли се азиатката.

Вратата се отмести и се отвори.

— За бога, Джени, какво става?

Беше помощник-пилотът, слаб мъж със светлосиня риза с къси ръкави и пясъчноруса коса.

Джо опря пистолета в слепоочието му и нахълта в кабината.

— Бих искал да имам време да ви обясня за какво става дума, господа — каза той и блъсна пилота към мястото му, — но трябва да обединим усилията си, за да приземим незабавно тази таратайка.

Пилотската кабина беше по-малка, отколкото очакваше. Тясна килийка с две места и множество уреди. Тук-там имаше чудати неща, неприсъщи за самолет — автомобилен лост за скорости и дезодорант за кола с аромат на бор.

— Какво има? — обади се командирът на полета, без да вдига глава от уредите. Беше по-възрастен от помощник-пилота, имаше посивели коси и военна татуировка на ръката. Ръкавите на ризата му бяха навити, а дясната ръка стискаше лоста за управление.

— Хайде да приземим самолета, момчета — настоя Джо.

— Какво правиш? Отвличаш ли ни?

Помощник-пилотът се усмихна нервно, вцепенен от страх. Джо видя ужаса в очите му.

— Съжалявам, че постъпвам така с вас, момчета — монотонно каза Джо, — но ще стрелям на месо, ако не приземите самолета веднага.

— Кой си ти, по дяволите?

Дъчик се бе обърнал към Джо. Студените му сини очи блестяха.

— Нямам време да обяснявам. — Джо насочи пистолета към дясното му око. — След шест минути трябва да сме на земята.

— Какво ще ни направиш? Ще ни застреляш ли? — изтърси помощник-пилотът, изведнъж събрал смелост. — Кой тогава ще приземи самолета?

Джо опря дулото в лявото му бедро и натисна спусъка.

Помощник-пилотът се изви конвулсивно и изпищя. Куршумът мина през крака му и се заби в мекия стол.

Дъчик започна трескаво да натиска лостовете и да лае по микрофона:

— Тук „Уестърн Ийгъл“, полет 109... Искаме предимство за кацане. Кой е там долу?

Тонколоните изпращяха и се чу:

— Полет 109, тук е контролната кула в Спрингфийлд. Отказваме предимство. Нямаме място. Проверете какви други възможности имате.

Помощник-пилотът продължаваше да охка.

— Тихо, Дъг!

Дъчик не откъсваше очи от уредите.

— Ранен съм, Джим, за бога...

— Млъкни, Дъг... „Уестърн Ййгъл“ иска принудително кацане.

Ало, кулата на Куинси ли е?

Разнесе се друг глас:

— Полет 109, тук контролната кула в Куинси.

— Куинси, искаме разрешение за приземяване.

— Отказваме, 109. Днес сме претоварени.

Джо погледна часовника си.

6:32... 6:31... 6:30... 6:29...

Застана зад гърба на командира и опря дулото на пистолета в ухото му. Полимерът беше още горещ и миришеше на лепило.

— Времето лети, момчета.

Каза го толкова сериозно, че Дъчик само го погледна, кимна и продължи в микрофона:

— Куинси, имаме аварийно положение. Искаме незабавно разрешение за принудително кацане. Чувате ли ме?

Последва мълчание, после се чу:

— Прието, 109, получавате разрешение за кацане с предимство.

— Прието, Куинси, спускаме се от височина три хиляди и петстотин метра.

Командирът се наведе вдясно и каза по вътрешния микрофон.

— Дженифър, подготви пътниците за аварийно кацане.

После се залови за работа.

Разнесе се силно бучене и пред стъклото започнаха да препускат сиви облаци.

Помощник-пилотът държеше крака си и кривеше лице от болка.

Джо се замисли дали да не се помоли на Бога.

След минута облациите се разсеяха и предното стъкло се изпълни със земния пейзаж. Джо погледна часовника си и изтръпна — оставаха само пет минути. Дъчик се пресегна, дръпна някакъв лост пред помощник-пилота и включи на скорост за приземяване, спусна стабилизаторите и отдолу се разнесе силно бучене. Самолетът се наклони наляво, после надясно и се стрелна надолу.

Мускулите на Джо се стегнаха като менгеме. Трябваше да обмисли бягството си. Измъкна носната си кърпа с монограм, сложи я на лицето си и я завърза на тила. Макар че повечето пътници и екипажът бяха видели лицето му и можеха да го разпознаят при очна ставка, той искаше да запази, доколкото е възможно, анонимност по време на бягството си. Желаяше ли да се измъкне невредим, трябваше да изчезне бързо и дискретно.

Обърна се към вратата, после спря и погледна пилотите.

— Благодаря за помощта, момчета.

— Педераст мръсен — изръмжа Дъчик.

Джо намести кърпата на лицето си и се върна в салона при пътниците.

Пред тоалетната се бяха насъбрали хора. Гледаха Уилард и шушукаха. Стюардесата стоеше на прага на сервизното помещение и шепнеше нещо по микрофона. Джо мина бързо по пътеката между редовете и вдигна пистолета така, че всички да го видят.

— Върнете се по местата си!

Пътниците вдигнаха глави към него. Очите им бяха широко отворени и изцъклени като на животни пред фаровете на приближаващ се камион.

— Моля, не пипайте човека в тоалетната! Ще ви бъда много признателен, ако се върнете на местата си. Успокойте се, дишайте дълбоко и седете кротко като послушни дечица.

Пътниците забързаха към местата си. Джо се приближи до стюардесата и грабна микрофона от ръцете ѝ.

— Ще извършим аварийно кацане.

Викаше през влажната кърпа и произнасяше отчетливо всяка дума като учител в детска градина. Погледна часовника си и видя, че остават по-малко от четири минути.

— Кой сте вие? — изхлипа стюардесата. Беше уплашена до смърт. — Какво ще правите с нас?

— Спокойно, скъпа — отговори Джо и ѝ намигна. — Никой няма да пострада. — После огледа пътниците и добави: — Успокойте се. Разбрахте ли? Дишайте дълбоко.

Всички го гледаха безучастно.

Той насочи пистолета към тях.

— Я бъдете по-послушни.

Пътниците започнаха да дишат дълбоко.

— Добре. Отлично. Виждате ли? Действа страхотно, нали? Поемете въздух. После го изпуснете много бавно. Точно така. Браво!

Самолетът се наклони наляво и започна да пикира. Джо също дишаше дълбоко. След сто и осемдесет секунди колелата докоснаха пистата и самолетът спря с гръмогласен рев.

Всички се втурнаха панически към аварийния изход. Джо отвори вратата и започна да избутва пътниците по улея с пистолет в ръка и молитва на уста.

След по-малко от минута всички напуснаха борда на самолета.

... 0:08... 0:07... 0:06...

Уилард отвори очи за последен път и дойде в съзнание, за да види края на света.

— Господи!

Звукът беше оглушителен. Огненото кълбо подскочи нагоре и разкъса дупка в небето като юмрук от пламъци, стиснал облаците. Гърмът разтърси микробуса на новинарския телевизионен екип и шасито изтрака. Младият телевизионен продуцент Брад Труп извика и се опита да фокусира поглед върху мониторите, които предаваха на живо.

Панталонът му беше топъл и мокър от разсипаното кафе.

— Брайън... засне ли това? — изкрещя той по радиопредавателя.

Слушалките изпрацяха. Абсолютен хаос! Хората тичаха в разни посоки и надвикваха рева на пламъците и сирените, а по бетонната писта летяха пожарни. На монитора Труп видя как камерата се опитва да се фокусира, накланя се към слънцето и накрая избледнява в ослепително бяло. Треперещият задавен глас на оператора внезапно проряза настъпилата тишина.

— Господи... как можех да не го заснема!

— Остани на пистата, Брайън.

— Камерата... загорява... Трябва да...

— Брайън!

Брад Труп беше жилав мъж с дълги коси и копринено яке. От пет години работеше като продуцент в малката местна телевизионна станция на Куинси и досега не бе попаднал на онзи сензационен репортаж, който щеше да го изпрати на север и да му осигури място в Чикаго или в Детройт. Но днес, изглежда, късметът му проработи. Труп отразяваше състезание с трактори на километър и половина от летището, когато по скенера дойде съобщението — обезумяло обаждане до противопожарната охрана от ръководителя на въздушното движение. Според него пристигал някакъв самолет, който бил повреден или отвлечен, и летището се нуждаело от допълнителна помощ. За всеки случай. Труп веднага заповяда на доверения си оператор — неугледния добродушен Брайън Риджуей — да вземе камерата и незабавно да отиде на летището.

— Ей там, Брайън! — Погледът на Труп беше прикован в трепкащия образ на монитора. — В южния край на пистата. Онзи там. Виждаш ли го?

— Виждам го — изпелтечи операторът.

— По дяволите, Брайън, не го изпускай!

Брад не откъсваше очи от монитора. Картината беше неясна и подскачаше, защото ужасеният оператор тичаше. Но на екрана добре се виждаше една фигура, която бягаше по пистата и се насочваше на юг, към нивите и пустите низини. На лицето на човека имаше бяла кърпа. Накуцваше. Едър и як мъж. Труп беше сигурен, че знае какво е оръжието, което беглецът стискаше в ръката си.

— Пистолет с полимерен корпус — разпалено съобщи той по микрофона. — От онези, които минават незабелязано през детекторите за метал.

— Мислиш, че е терорист ли? — чу се в слушалките му.

Продуцентът се замисли за миг. Загадъчният мъж изчезна в топлинните вълни.

— Убеден съм, че не е член на екипажа.

— Загубих го! Не мога да...

— Отиди при спасителните екипи! — нареди Труп.

Образът за миг се замъгли, после камерата предава друга картина. Пожарните обграждаха самолета и изливаха облаци пяна в основите му. Огромни вълни черен пушек се разсейваха в небето. Очевидно повечето пътници бяха успели да слязат, слава богу. Но

именно този факт безпокоеше Брад. Той бе видял нещо преди експлозията, докато пътниците се спускаха панически по улея. Нещо странно. Загадъчният мъж стоеше зад жертвите. Беше насочил пистолета срещу тях, но съвсем не ги заплашваше. Напротив, сякаш ги водеше към безопасността.

Труп извади цигара, запали я и измърмори:

— Никакви искания, никакъв план... Адски странно поведение за терорист.

Всмукна от цигарата, обърна се и се вторачи в черната мъгла и хаоса зад редиците тополи, които стояха като стражи на юг. Слънцето беше високо и небето придобиваше тъмносин оттенък. Приятен ден. От онези дни, в които може да се случи всичко. И Брад почувства гъделичкане по гърба, което му подсказа, че в бъдеще го очакват големите градски новини.

— Едно нещо е сигурно — каза той по микрофона. — Този тип с пистолета от полимер... скоро ще го търси цялата армия.

Продуцентът хвърли угарката и хвана клетъчния телефон.

Трябваше да съобщи сензационната новина.

8.

Мики Куган въртеше педалите по главната улица на Куинси толкова бързо, колкото му позволяваха късите крачета. Лошите го преследваха и настигаха. И тримата — Били Фризъл, Рик Хърман и Кит Дулитъл — на ръждясалите си велосипеди. Крещяха и се приближаваха.

Цял ден лошите момчета тормозиха Мики в училище. Дразнеха го, викаха му „слабоумен“, „монголоид“ и „тъпак“ — както правеха винаги. Подиграваха му се, сякаш Мики можеше да направи нещо по въпроса. Той беше „даунче“, което за повечето хора означаваше болен от синдрома на Даун, но за него включваше и затруднено дишане, криви зъби, лошо зрение и множество неприятности със съучениците. Часовете свършиха и лошите момчета го подгониха, както правеха всеки ден. Слава богу, че верният му велосипед чакаше в ъгъла на училищния двор. Мики пазеше вълшебните му сили в тайна. Облепен със снимки на Батман, велосипедът беше неговият спасител.

И сега щеше да призове свръхсилите му, за да избяга от дяволската банда, която го преследваше.

Навел глава, той завъртя педалите като обезумял, издрънча по Йорк стрийт и се отправи към 4-та улица. Беше тантуресто шестнайсетгодишно момче с малка глава, полегати очи и плосък череп. Носеше избелели джинсови дрехи и жълтеникава фланелка. Беше малко умствено недоразвит и много изостанал в учението, но родителите му имаха твърде много гордост и твърде малко пари, за да го запишат в специализирано училище. Мики обаче нямаше почти нищо против. Той обичаше родителите и учителката си, мисис О’Тул. Обичаше и комиксите.

Наближаваше 4-та улица — широко пространство от неравна настилка, оградено от огромни къщи във викториански стил и изпълнено с характерния за работническата класа чар на малкия крайречен град, забравен от времето. Във всеки двор зад стобора имаше люлка и дървено магаре за рязане на дърва. Бърз десен завой, после малко наляво и Мики щеше да бъде почти у дома. Въртеше

педалите като обезумял и трескаво шепнеше тайната си молитва към Батман. Всичко вървеше добре и Мики беше на път да спечели, но взе завоя прекалено бързо и предното му колело затъна в чакъла.

Велосипедът изскочи изпод него и Мики излетя на улицата.

Дръжките го удариха в слабините и болката го прониза през корема и чак до охлузените китки. Велосипедът остана прав за една-две колебливи секунди, после се блъсна в близката кофа и падна. Мики се изправи.

— Ето го!

— Не го оставяйте да се измъкне! Хванете го!

Лаещите като хиени гласове крещяха зад гърба му. Велосипедните гуми изстъргаха по чакъла и се приближиха към ъгъла. Мики успя да стане и закуцука към уличката. Бягаше, колкото му държаха краката.

Лошите бяха тук.

— Не го пускайте да прескочи оградата — изкрещя Били и натисна спирачките.

Той беше най-големият, играеше в юношеския отбор по футбол и имаше дълга коса. Другите двама бяха дребосъци с фланелки без ръкави и увиснали панталони. Били хукна по уличката и те го последваха. На трийсет метра пред тях Мики Куган свърна рязко наляво, провря се под някакво пране и се шмугна между две къщи.

Нямаше представа, че след няколко минути ходът на събитията щеше да промени живота му безвъзвратно.

— Ало?

Гласът от другия край на линията идваше от разстояние милион светлинни години.

— Здравсти, малката.

Приклепнал до автомата, Джо говореше колкото можеше по-тихо. Телефонът беше на един стълб зад малко заведение за сандвичи, засенчено от стари брястове. Още не бяха отворили и на паркинга нямаше коли. Джо беше изпотен от бягството си от летището и от скитането из нивите и артритът му се обаждаше. Стомахът му пареше от затрудненото дишане, а болката в ръката беше остра като бръснач.

Мъчително свиваше и отпускаше пръсти, докато чакаше Мейзи да отговори.

След миг мълчание тя попита:

— Джо?

— Единственият и неповторимият.

— За бога, Джо, защо ми се обаждаш?

— Загазил съм, малката. Трябва да поговорим. Да изясним някои неща... Искам да ти се извиня за начина, по който сложих край на всичко.

— Ти ме накара да страдам, Джо.

— Знам, малката, и съжалявам. Забърках се в една каша и... мислех, че ще изчезна завинаги. Дълга история.

— Слушай, Джо... Ченгетата ме разпитваха вече три пъти. Знам какво става. Къде си, по дяволите?

Той преглътна киселините.

— Откъде знаеш какво става?

— Виж какво, Джо, не им казах нищо. Бях потресена и напълно объркана. Не можех да приема, че ме изхвърли ей така. Не и по този начин. Но после ми хрумна, че може би искаш да ме предпазиш от нещо.

Джо се усмихна тъжно и каза:

— Умница.

— Кажи ми нещо, Джо. Нали наскоро не си оставял там където не трябва един милион долара?

Той въздъхна.

— Работата е там, Мейзи, че когато тръгнах, мислех, че няма да се върна.

Последва продължително мълчание.

— Значи строителството е добре заплатено?

— Е, успех да спестя нещо.

Настъпи още една пауза, изпълнена с неловко мълчание.

— Убиваш хора за пари, така ли, Джо?

Той пое дъх, после каза:

— Няма да те лъжа, малката. Така е.

— Божичко!

Мейзи дишаше тревожно и мънкаше нещо неразбрано. Изведнъж от плевелите вляво се издигна рояк комари и той ги отпъди с ръка.

Знаеше, че моментът е съдбоносен. Мигът на истината. Подготвяше се да чуе как Мейзи ще тресне слушалката, но тя отново заговори. Гласът ѝ беше променен, сякаш се бе превърнала в друг човек.

— Проблемът ми е, че не мога да престана да те обичам, Джо — тихо и срамежливо каза тя.

Джо примига, защото в очите му започнаха да парят сълзи.

— Слушай, малката, нямам много време...

— Къде си, Джо?

— Няма значение. Вероятно вече подслушват телефона ти. Ще ти се обадя след няколко дни, когато нещата се поуспокоят.

— Какво става, Джо? Казаха ми, че си общественоопасен враг и трябва да им помагам да те намерят. Аз им казах да си го начукат, а те ме заплашиха. Мисля, че трябва да бъда непреклонна, но вече не разбирам нищо. Къде си, по дяволите?

— Слушай, малката, нуждая се от помощта ти, но сега нямам време да ти обяснявам.

Чу бръмчене на дизелов двигател и сърдити гласове. Вдигна глава и видя, че по улицата се приближава боклукчийски камион.

— Нужен ми е един бърз съвет — добави Джо.

— Каж ми къде си и веднага ще дойда при теб.

— Не, няма нужда. Само ми кажи как да изчезна.

— Моля?

— Лицето ми... Как да го променя?

Джо прокара пръсти по прошарената си буза и очертанията на брадичката. Сигурно вече показваха снимката му по новините из цялата страна. Собственото му лице се превръщаше в най-големия му враг.

— Можеш да направиш някои неща... с восък... Джо, моля те, кажи ми къде си!

— Секунда, сладурче...

Той бръкна в джоба си, за да потърси нещо за писане. Намери химикалка и една стара касова бележка от химическо чистене.

В същия миг чу трескав шум от другия край на поляната.

През редицата тополи се виждаше заспала уличка, обкръжена от огради и избуял киселец. Някакви хлапета с велосипеди преследваха едно момче, което бягаше ужасено с широко отворени очи и зачервено

лице. Неизвестно защо, това го обезпокои. Опита се да не обръща внимание на случката и се съсредоточи върху листчето хартия.

— Хайде, сладурче, кажи ми какво да потърся в аптеката и побързай.

— Зарежи това, Джо! Кажи ми къде си и аз ще ти помогна.

Пареща болка прониза стомаха му и Джо пое дълбоко въздух.

— Виж какво, сладурче... Цялата работа ще свърши до края на деня. За съжаление, трябва да уредя някои неща. В момента съм мюре, ако знаеш какво е мюре. Затова, моля те, кажи ми как да преобразя лицето си.

— Къде си, Джо?

— По дяволите, Мейзи!

— *Моля те*, кажи ми.

— Добре — предаде се Джо. — Спомняш ли си онова пътуване миналата есен?

Бяха ходили на разходка с колата покрай Мисисипи, надолу към Бърлингтън, за да се порадват на багрите.

— Да — отговори Мейзи.

— Аз съм на последното място, където спряхме. Но докато дойдеш, ще бъда на осемстотин километра по-нататък. Затова помогни ми с някои съвети как да променя лицето си.

— Ще бъда при теб след три часа.

— По дяволите, Мейзи, разсъждавай трезво! — изсъска Джо, а стомахът му пламна в унисон с гнева. — Нямам никакви шансове да се измъкна отук с непокътнат череп, ако не изчезна след малко... Разбираш ли какво ти говоря? Пък и не искам да идваш при мен и да те убият, преди да съм...

Джо се вцепени.

Горкото момче с широко отворени очи се спъна и падна по лице в треволяка. Останалите хлапета го обкръжиха като акули. Скочиха от велосипедите и се насъбраха около него.

— Шибан слабоумен! Монголоид!

Гласовете раздираха въздуха. Джо видя, че падналото момче наистина е бавноразвиващо се и движенията му са некоординирани. То дишаше тежко, плюеше и се опитваше да стане. Размахваше ръце като обезумяло, а очите му бяха пълни с прахоляк. Едно от другите хлапета — с дълги коси — блъсна болното дете на земята и изляя:

— Няма да ни избягаш! Ще правиш каквото ти кажем!

Джо се извърна. Затвори очи и прехапа устни. По дяволите, стомахът го болеше адски. Това не беше негова работа. Не можеше да си позволи да се забърква в глупости. Беше твърде рисковано. Най-умното беше да се разкара. Да се свърже с Том Андрюс и да се увери, че нещата са задвижени.

Разбира се, Джо не твърдеше, че е най-умният на света.

— Джо?

Гласът на Мейзи го върна рязко в действителността.

— Да. Извинявай, сладурче, но трябва да затворя. Пак ще ти се обадя.

— Чакай, Джо...

— Обичам те, малката, не забравяй.

Затвори и се скри зад една топола, после надникна иззад стъблото и видя, че бавноразвиващото се момче се гърчи на земята. Полянката — явно нечий заден двор — приличаше на музей на кича. Цялата беше осеяна с пластмасови жаби, джуджета, вятърни мелници и слънчогледи. До момчето имаше стар басейн за птици и купчина смет и на Джо му замириса на кучешки изпражнения. Изведнъж едно от хлапетата се наведе и ритна болното момче в слабините.

— Имаме изненада за теб — подигравателно каза то. — Искаш ли да я видиш?

Слабоумното трепереше от болка и мънкаше нещо като молитва.

— Дай му я! — изръмжа дългокосият.

Хванаха горкото хлапе и се опитаха да напъхат нещо в устата му. Отначало Джо не разбра какво е.

— Слабоумният ще вкуси за пръв път женска! — изкрещя друго от момчетата.

— Оближи я, тъпак! Вкарай език! — скандираше дългокосият и държеше главата на бавноразвиващото се момче.

Другите се смееха истерично и Джо изведнъж позна предмета. Рекламираха ги на последните страници на порнографските списания и книги. Парче гума с размерите на хокейна шайба и отвор в средата. Наричаха ги „джобни женски“. И сега малките садисти пъхаха това нещо в лицето на горкото хлапе.

— Надървя се!

— Ей, Били, идиотът ще се изпразни!

Джо въздъхна, промъкна се през дърветата, приближи се до групата и дружелюбно заяви:

— Забавлението свърши.

— На никого не пречим.

Кит Дулитъл го оглеждаше подозрително. Другото момче, Хърман, още притискаше към земята раменете на Мики, който беше зашеметен и продължаваше да размахва ръце и да плюе.

— Да не повтарям — каза Джо със студена усмивка.

— Кой си ти бе? Я се разкарай!

Дългокосият се правеше на печен. Изправи се и застана пред Джо.

— Я по-скромно — ухили се Джо и го зашлеви през лицето.

Не ударът, а самата постъпка разкъса булото на примирieto между възрастни и деца в Куинси и разруши детските илюзии в това напласено крайречно градче. Били Фризьл се стресна и потърка лице. Очите му бяха широко отворени и насълзени.

Другите момчета се изправиха, но не помръднаха от местата си. Имаха вид, сякаш се готвят да направят нещо глупаво — да се нахвърлят върху Джо или отново да ритнат болното хлапе. Джо погледна надолу и видя гумената вагина, която лежеше в краката на Рик Хърман. Въздъхна отново, извади пистолета, зареди го и се прицели в сексуалната играчка.

Момчетата се хвърлиха на земята.

Джо изстреля три куршума в „джобната женска“, която подскочи и прелетя купчината смет. Гърмежите прозвучаха като остарели немощни бомбички в тишината на задния двор. Джо се изплю върху пистолета, за да го охлади, и го напъха в колана си. Тримата хулигани вече бяха преполовили двора и бягаха така, сякаш животът им зависеше от това. Прескочиха живия плет и изчезнаха, оставяйки след себе си облак от трева и листа.

Джо се приближи до бавноразвиващото се хлапе, помогна му да стане и изтупа дрехите му. Нямаше много време. Знаеше, че съседите вече надничат от дворовете и ченгетата скоро ще пристигнат.

— Добре ли си, момче?

И махна една тревичка от лицето на Мики.

— Д-добре съм...

Хлапето полагаше отчаяни усилия да говори, но се бе оковало от ужас.

— Не се притеснявай, хлапе, успокой се.

— К-казвам се М-мики — заекна пак момчето.

— Приятно ми е да се запознаем — рече Джо и погледна през рамо към редицата къщи през уличката. — Извинявай, но трябва да тръгвам.

— Ч-чакай!

Мики хвана Джо за ръкава.

— Какво има, хлапе?

— Т-това си ти, нали?

Джо го погледна.

— Кой?

— Батман.

Джо се усмихна, потупа момчето по рамото и се обърна.

Мики не искаше да го пусне.

— Е-ела у дома и остани за в-вечеря. М-мама ще п-пече пиле. А за десерт ще има п-плодов сладкиш.

Джо се наклони да каже: „Не, благодаря, трябва да тръгвам“, после спря. За пръв път, откакто бе започнала малката му одисея, му се предоставяше възможност да помисли. Досега бе взимал всички решения под влияние на инстинкта си, изострен от трите десетилетия в Играта. Но сега наистина трябваше да обмисли следващия си ход. Хрумна му, че играе шах и че може би идеята да направи отбранителен ход — да се скрие за известно време в нечий дом — не е толкова лоша. Отчаяно се нуждаеше от храна и „Алмагел“, пък и трябваше да измисли какво да прави. Надяваше се, че няма да прибегне до насилие и никой няма да включи телевизора или да слуша новините по радиото, докато е в къщата.

— Знаеш ли — каза той на момчето, — много обичам плодов сладкиш.

Хиро Сакамото превключи гарвановочерното си ферари на пета скорост и мина рампата. Асфалтът под колата се набръчка като бонбонена лента, разтворена в киселина. Ферарито прескочи в най-бързото платно и закова на сто и петдесет километра в час. Хиро

гальовно обви облечените си в кожени ръкавици пръсти около лоста за скоростите. Другата му ръка беше вкопчена във волана. Два от пръстите му — безименният и кутрето — липсваха. Бяха отрязани по време на ритуално разчленяване или *юбицуми*. Всеки пръст бе даден на шеф на Якудза в знак на лоялност и сега в йерархията над Сакамото бяха останали много малко хора.

— Почакай, почакай — измърмори Хиро. Говореше на Джо, своя бог на отмъщението и дългогодишен противник.

Често си говореше сам на развален английски. Обичаше американските жени, музика и филми. Когато беше в Америка, носеше любимия си цвят — черното. Черни джинси. Черни ботуши „Гучи“. Черно поло и черно спортно сако. Допълнени от черната му като оникс коса и бледо ъгловато лице.

Бе пристигнал сутринта със самолета от Киото. Отседна в един хотел и подготви оръжията си. Медитира един час и после взе правеното по поръчка ферари от местната си свързка. Автомобилът беше направен от един американец, магьосник по електроника, който често работеше за Якудза. Под таблото имаше сложен уред — вграден механизъм, който контролираше управлението и подаването на газ с помощта на специално дистанционно управление. Колата беше всичко, от което Хиро се нуждаеше. Не му трябваша нито съгледвачи, нито водач, за да му помага да търси жертвата. Беше идвал няколко пъти в Съединените щати. Всъщност бе очистил двама дипломати, няколко изпълнителни директора на „Сони“ и шепа изхвърлени от ЦРУ типове. И всеки път, когато посещаваше тази страна, той разпитваше подземния свят, за да научи най-новото за великия Трепач. Познаваше много добре работата на Джо и се възхищаваше на уменията и рекордите му.

Щеше да е голяма чест да го убие.

Сакамото получи неофициалното си образование по време на годините, прекарани в средите на Якудза, японската мафия. В буквален превод „външен човек“ или „бунтовник“, думата „якудза“ произлизаше от една хазартна игра с три карти, в която „Я“, „Ку“ и „Дза“ бяха най-лошата комбинация. Във феодална Япония Якудза били благородните разбойници, които защитавали селяните, но с изкачването на страната по спиралата към технологичния разцвет в средата на двайсети век, както и с буйния растеж на населението след Втората световна война,

организацията се насочи към по-доходни начинания като хазарта и проституцията. Хиро беше завербуван като млад войник в края на 70-те. Беше невероятен в ръкопашния бой. Бързо се изкачи в йерархията, ампутира пръстите си един по един и татуира половината си тяло с ритуалните символи на бандата. Черните пера на ръцете означаваха преданост и смелост, а соколът на гърба му коства повече от петдесет часа под иглата.

В средата на 80-те Хиро стана наемник. Изпълняваше задачи из цял свят и стигна до съвършенство в занаята. Стана най-скъпоплатеният убиец на света. Не е необходимо да се споменава, че не искаше да убие Джо заради парите.

Истинският му мотив произтичаше от будо — бойното изкуство за самоусъвършенстване. Близко до мисловната нагласа на таоизма, будо водеше боеца към *сатори* — състояние, в което човек напълно се отказва от физическата си същност и започва ново начало. Волен като вятъра. *Бушидо. Дзен.* Такъв беше Хиро — ядеше, спеше, любеше се, пътуваше и отнемаше живота на хората. И сега, докато караше бързо на юг по неравната настилка на магистрала „Стивънсън“, той използваше ритмичното потрепване на белите линии, за да изпадне в поредното състояние на медитация — а по-точно как да издебне и убие една легенда. Мисия, напълно подходяща на такъв първокласен убиец.

— Идвам, почакай...

Гласът му беше едва доловим в хора на двигателя. Като любовен шепот...

Хиро знаеше как да проследява хора, особено бегълци. Знаеше как да получава достъп до информацията на полицията и бюлетините на ИНТЕРПОЛ. Как да подслушва съобщенията за откраднати коли, регистрационни номера и комуникетата на Министерството на транспорта. Знаеше как да намира информация за последните банкови сделки, дадените под наем коли, обявите във вестниците и полетите на самолетите. Знаеше как да използва Интернет, за да чуе последните съобщения, клюките на компютърните пирати и кодираните послания. Как да скрие оръжието си и да пътува с малко багаж, да избира обиколни пътища и часове с ненатоварено движение.

Преди половин час по Си Ен Ен Хиро чу новината за експлозията на летището в Куинси. Точно това му трябваше — „днес пътнически самолет се е превърнал в сцена на смъртоносна схватка

между двама неизвестни терористи, завършила с опустошителен взрив, след като самолетът се приземил. Трина души са загинали, един е изчезнал, пътниците са невредими“. Сега вече будо боецът знаеше достатъчно. Всъщност единственото, което Хиро Сакамото не знаеше, беше броят на другите стрелци, които се бяха отправили към същото тихо градче на брега на Мисисипи.

9.

— М-мамо?

Чаршафите се развяваха от вятъра като страници на огромна книга. Зад пералнята стоеше кокалеста жена, която простираше фланелки и чорапи. Вятърът повдигна краищата на избелялата ѝ памучна рокля и разкри разширени вени, дебели глезени и бели платнени обувки.

— Мамо... в-водя един човек, който иска да се з-запоз-нае с теб.

Анет Куган протегна ръце и отмести чаршафа. Държеше мокър чорапогащник. На лицето ѝ се четеше изумление. Имаше кестеняви коси и беше хубава, но съсипана от работа и неволи.

— Мики?

Щипката падна от устата ѝ.

Мики направи знак на Джо, който стоеше на няколко крачки зад него, пристъпваше от крак на крак и потъркваше мръсната превръзка на дясната си ръка.

— Това е Джо, м-моят нов приятел — представи го Мики. — П-поканих го на вечеря. Н-нали нямаш нищо против, мамо?

— Божичко, Мики — възкликна жената, пусна мокрото пране и се приближи до сина си. Опипа лицето му, на което имаше червеникави драскотини. — Какво е станало?

Момчето наведе глава и не каза нищо.

— Мики?

Анет се почувства неудобно и погледна Джо.

Той пристъпи напред и разкърши ранената си ръка. Болката се беше съсредоточила в счупената става и се бе превърнала в тъпо пулсиране.

— Госпожо, съседските момчета го закачаха. Просто исках да се уверя, че момчето ви ще се прибере живо и здраво.

Анет се обърна към Мики и изтупа прахоляка от дрехите му.

— Фризьл и приятелите му ли бяха? Кажи, Мики.

Момчето кимна глуповато.

Брадичката на Анет затрепери.

— Пипаха ли те долу? Като последния път?

Мики сви рамене и поклати глава.

— Госпожо, момчето ви е много смело.

Джо внимателно преценяваше думите си и се опитваше да разведри атмосферата и да спечели доверието на жената. Нямахше представа дали тя ще му позволи да влезе в къщата. Но минутите летяха и колкото по-дълго стоеше навън, толкова по-голям ставаше рискът да го спипат.

— Много добре се оправя — добави той.

Анет го погледна.

— Познаваме ли се?

— Не, госпожо — отговори Джо, протегна здравата си лява ръка и се усмихна. — Казвам се Джо Джоузеф. Строителен предприемач съм от Синсинати и търся подходящи места за строеж.

Жената стисна ръката му.

— Благодаря ви, че сте защитили сини ми.

— Няма нищо.

— Той не е т-такъв, какъвто казва — заговорнически смотолеви Мики.

Джо настръхна.

— Какво, миличък? — попита Анет.

— Не се казва Джо. В-всъщност е Батман, но н-никой не трябва да знае, з-защото лошите искат да го хванат.

Анет Куган се усмихна и Джо почувства вълна на облекчение и едновременно състрадание към тази едра жена с разширени вени и тъжни очи.

— Наистина ли? — попита тя и го погледна насмешливо.

— Да — ухили се Джо и наведе глава. — Нали знаете как е с нас героите?

Анет се обърна към сина си.

— Добре, Мики, измий се, а после можеш да направиш кафе на твоя приятел.

Джо отговори, че идеята е страхотна, и влезе след тях в къщата.

В пет и трийсет в коридора се чуха стъпките на Лем Куган.

— Т-татко се прибра!

Мики скочи и изтича до вратата. Брадичката му започна да трепери конвулсивно, когато чу баритона на баща си. Допреди минута бе показвал на Джо колекцията си от комикси, фигурките на Батман и тайните си оръжия.

— Ще х-харесаш татко — ентузиазирано заяви Мики.

Джо седеше на перваза на прозореца. Хладният ветрец подухваше в лицето му. Бе се измил в банята, после превърза раните си и изгълта последните капки от семейния „Алмагел“. Докато вървеше по улиците на градчето, бе изхвърлил пистолета в една кофа за боклук и сега беше невъоръжен. Чувстваше се изключително уязвим.

Къщата беше сгушена в една тополова горичка в края на 8-а улица, а задният ѝ двор бе долепен до соевата нива, граничеща с междуцатското шосе. На всеки няколко минути далечният вой на автомобилите напомняше на Джо, че има и друг път за бягство — поне за момента. Но скоро всички шофьори от Куинси до Канзас щяха да знаят за загадъчния човек от полет 109 на „Уестърн Ийгъл“, за човека, който беше на свобода и въоръжен и много опасен. Разбира се, не се тревожеше толкова за ченгетата, колкото за негодниците, които щяха да чуят новините. Скоро трябваше да се махне оттук, защото инак лошо му се пишеше.

Де да можеше да намери семейния пистолет или поне ловджийска пушка. Напоследък четеше, че все повече семейства от средната класа държат в домовете си оръжие. Особено в малките градове. Но откакто бе влязъл в къщата на семейство Куган, не бе видял такова нещо.

— Хайде да отидем при баща ти, хлапе.

Изохка, докато се смъкваше от перваза. Коленете му изпукаха. Чувстваше се малко по-добре, откакто бе влязъл в къщата. Анет Куган му даде чай с лед, а в шкафчето в банята намери няколко аспирина. Но сега най-големият проблем бяха нервите му. Целият се тресеше и всеки момент очакваше да го открият и нападнат.

— Татко! — извика Мики и повлече Джо към хола. — Няма да повярваш кой е тук.

Къщата представляваше уютен конгломерат от стари вещи и евтини съвременни предмети. Навсякъде имаше дървени лавици, ръчно изтъкани черги и кресла с оръфани краища и дантелени покривчици на облегалките. Ухаеше на люляк и на стара мазилка.

Семейство Куган не бяха богати, но всичко беше чисто и подредено. И когато застана пред главата на семейството, Джо бе осенен от още едно прозрение за силните морални устои в живота на Мики Куган.

— Добре дошли в Куинси, мистър Джоузеф.

Едрият мъж, облечен в омазнени работни дрехи, стоеше на прага на кухнята, бършеше ръце в хавлията и се усмихваше. В стаята се разнасяше мирис на печено пиле и горена захар.

— Аз съм Лем Куган — добави мъжът и протегна голямата си отрудена ръка.

Джо кимна.

— Джоузеф не е и-истинското му име, татко. Той в-всъщност е Батман.

Джо успя да се усмихне.

— И аз така разбрах — ухили се Лем, без да откъсва очи от него. — Искате ли една бира преди вечерята, мистър Батман?

— Наричай ме Джо. Да, с удоволствие бих изпил една бира.

Лем се върна в кухнята, плесна Анет по задника и извади от хладилника две високи кафяви шишета. Занесе бирите в хола и двамата с Джо седнаха на креслата. Мики се настани в ъгъла.

— Анет ми каза, че си помогнал на момчето ни — каза Лем, след като отпи голяма глътка от бирата.

Той беше едър и грубоват мъж. Черната му коса беше пригладена назад, а брадичката — съвсем квадратна. Името му беше избродирано на джоба на сините работни дрехи. Джо бе виждал някъде тази униформа, но не можеше да се сети къде. Нещо у този човек го безпокоеше — начинът, по който Лем се беше вторачил в него с искрящите си очи.

— А, нищо особено не съм направил. Само разкарах няколко хулиганчета.

— Той има с-свръхсили, татко — обади се Мики.

— Това е хубаво, синко — рече Лем, приковал очи в Джо.

— Е, не знам за свръхсилите, но имате много добро момче.

— Да, смятаме, че е свястно — съгласи се едрият мъж и намигна на сина си.

Мики се клатеше напред-назад, очевидно смутен и без да знае какво да прави с ръцете си. Джо наблюдаваше момчето. Сърцето го заболя. Хлапето имаше толкова много потенциални сили, но трябваше

да се справя с предразсъдъците в живота и положението щеше да става все по-лошо. Започна да изпитва нещо като съчувствие към тези хора — обикновени, усмихнати и със задебелили ръце. Изведнъж повече от всичко му се прииска да се махне отгук. Да намери оръжие и да се върне в гората, преди да е навлякъл адски огън и проклятие върху главите на тези добри хора.

— Каквото и да се е случило там — каза едрият мъж, като търсеше думи, и Джо можеше да се закълне, че искрящите му очи се насълзиха, — Анет и аз оценяваме онова, което си направил за сина ни.

— Няма нищо.

— Хлапетата в този град могат да са доста гадни — добави Лем и отмести поглед.

Джо беше сигурен, че въпросът е приключен.

Побъбриха разсеяно още няколко минути. Разговаряха за спорт, пиеха бирата си и се шегуваха с Мики. Джо не можеше да се отърси от чувството, че знае каква е униформата на Лем, но му беше неудобно да попита. Накрая Анет се появи на прага на кухнята и съобщи, че вечерята е готова. Мъжете станаха и отидоха в трапезарията.

— Каж ми нещо, Лем — рече Джо, докато седеше до овалната маса. — Обичаш ли да ходиш на лов?

Брунета Джоунс усети, че стомахът ѝ се сви, когато крайслерът ѝ мина през една дупка по спираловидния асфалтиран път южно от Понтиак, Илинойс. Здравчаваше се и слънцето се връзваше в белезникавия хоризонт.

Брунета пое дълбоко дъх и помириxa ветровете, проникващи през открития прозорец. Чувстваше се добре — съсредоточена и концентрирана. Караше със сто и десет километра в час по неравния селски път. Ако имаше нещо, в което я биваше, това беше съсредоточаването. Изолираше се напълно от външния свят. Изключваше чувствата си. Можеше да се концентрира напълно и да ловува.

Както и да убива като машина.

Пътят се разшири и след малко Брунета пое по огромната права черна лента, граничеща от западната страна с тъмнозелените

царевични ниви, а от източната с главната пътна артерия, магистрала 55. Беше решила да използва успоредния селски път и да избегне междуцатското шосе, където очакваше да срещне други убийци. Искаше да стои настрана от тях. Не желаше ненужни сцени.

Протегна ръка под седалката, където беше бебчето ѝ — увито в кадифе и стегнато с кожен ремък. Напипа грапавата му ръкохватка, обви пръсти около нея и отметна кадифето. Сетне вдигна пистолета към розовата светлина на здрача. Лъскавият хром блестеше. Десетмилиметров „Смит и Уесън“, модел 1006. Полуавтоматичен. Брунета предпочиташе стандартните служебни пистолети на агентите на ФБР, които изстрелваха девет куршума за три секунди и поразяваха мишена на повече от осемстотин метра. Федералните агенти наричаха това „мигновено обезвреждане“.

— Пригответи се да излезеш и да потанцуваш — изгука тя на оръжието, прицели се през прозореца и се престори, че стреля в настъпващия мрак.

Хубавицата можеше да се преструва много умело. Това вървеше заедно с професията ѝ. Всъщност, ако не беше станала една от най-смъртоносните наемни убийци в Съединените щати, тя щеше да бъде страхотна актриса. Можеше да имитира успешно всякакви чувства. Можеше да убеди всеки мъж или жена, че те са центърът на вселената, обект на пламенна страст и желание и че ще ги побърка от чукане. Точно до мига, в който ги пречукваше.

Зави и гумите изсвириха. Брунета се усмихна, без да откъсва очи от пътя. Уханието на нивите и селският въздух бяха по-приятни и от боливийския кокаин. Хубавицата се изсмя на глас и насочи пистолета към прозореца.

Прицели се в залязващото слънце.

— Бум — и край...

Точно когато се канеше да си вземе от десерта — сладкиш с плодове и прясна сметана — Джо чу, че телевизора боботи в кухнята.

Дотогава вечерята беше благословено облекчение. Джо не си спомняше откога не се беше наслаждавал на истинска домашно приготвена храна. Майка му бе починала отдавна, а Мейзи не я биваше в готвенето. И с изнежения си стомах той постепенно свикна с

китайската храна и сандвичите с печено сирене. Но тази вечер Анет надмина всичките му очаквания. Поднесе две цели пилета, препечени до съвършенство, картофено пюре, сос, зелен фасул от градината, печени ябълки и чай с лед. И през цялото време тримата Куган се държаха с Джо като с член на семейството. Разказваха му смешни истории и поддържаха непринуден разговор. Преживяването беше идеално лекарство. Всъщност Джо почти бе забравил за проблемите си до момента, в който забеляза синкавите проблясъци на портативния телевизор в съседната стая.

Даваха новините. Кадри от експлозията на самолета, хора и неясната фигура на човек, който бяга по пистата към близката соева нива. Мъж, облечен в спортно сако и измачкан панталон.

— Знаете ли — рече Джо и стана. — Може и да се изложи, но ще си наляя още една чаша от превъзходното ви кафе.

— Ей сега ще го донеса — каза Анет и се надигна от стола.

Беше започнала да събира мръсните чинии. Лем я гледаше и пушеше. Малкият Мики вече беше изял десерта си. Извини се и хукна към стаята си.

— Не, не — възрази Джо. — Сам ще си наляя.

Отиде в кухнята и се престори, че взима кафеварката.

Протегна ръка да изключи телевизора, но изведнъж спря и се вторачи в неясната фигура на екрана. Образът постепенно се увеличи и показа лицето му отблизо. Обзет от ужас, Джо се вгледа в екрана. Сякаш някой току-що бе свалил панталоните му пред очите на целия свят. Съвършено беше с него. И не само защото ченгетата имаха улики да го хванат. Полицията беше последната му грижа. Но другите участници в играта знаеха координатите му и скоро щяха да довтасат.

В края на краищата не беше толкова трудно да намерят Куинси, Илинойс.

Наля си кафе. Ръцете му отново се разтрепериха — толкова силно, че едва държеше чашата. Но не можеше да ги спре, така както не можеше да преустанови и играта. Само един човек можеше да го направи.

Джо застана на прага на кухнята и погледна семейство Куган.

— Извинете, мога ли да ползвам телефона?

— Разбира се, Джо — отговори Лем.

Устата му беше пълна със сладкиш. В едната си ръка държеше запалена цигара, а в другата — вилица.

Джо се обърна и се приближи до телефона. Набра домашния номер на Том Андрюс и се заслуша в сигнала. Чуха се три иззвънявания. Приглушените звуци бяха като оси, които жужаха в ухото му и пръскаха киселина в стомаха му. *Адвокати*. Те бяха като ченгетата и тоалетните — никога не можеш да ги намериш, когато действително се нуждаеш от тях.

Джо се опитваше да се свърже с младия адвокат за трети път през деня — първия път на гарата и втория на летището, когато звъня в кантората му. И двата пъти отговори телефонният секретар. И сега Джо очакваше отново да чуе металическия му глас. Но точно когато се приготви да затвори, от другия край на линията се чу изщракване и човешки глас.

— Ало?

— Томи?

— Кой се обажда?

— Трепача, Томи.

Джо млъкна, заслушан в неловкото мълчание от другия край на линията. Хрумна му, че това вероятно ще бъде поредното му съдбоносно обаждане. И през ум не му беше минавало, че ще използва телефона, за да спасява нечий живот. При това собствения си.

— Предполагам, че си получил съобщенията ми — добави той, като внимаваше гласът му да не прозвучи прекалено отчаяно. В края на краищата това бяха само преговори. — И вероятно действаш по въпроса, както говорихме?

— За бога, Джо, защо продължаваш да ми се обаждаш?

Гласът на адвоката не беше онзи на мазния господар на вселената, който Джо бе свикнал да чува, а изключително предпазлив.

— Получи ли съобщенията ми?

— Не си губи времето, като говориш по телефона, Трепач.

— Не получи ли съобщенията ми?

— Получих ги.

— Добре — поуспокои се Джо и пое дълбоко въздух. — Значи сме заедно в тази работа.

— В коя?

— Да се отмени онова нещо. Нали си спомняш за какво говорях?

— Не мога да го отменя, Трепач.

— Какво искаш да кажеш?

Гласът на Андрюс се повиши с една октава.

— Чакай малко. Наистина ли искаш да се откажеш?

Джо почувства, че слепоочията му пулсират, а лявото око потрепва в нервни тикове.

— Виж какво, Томи. Ще ти го обясня ясно и просто. Стана грешка. Не ме карай да ти разказвам подробностите. Искам играта да бъде отменена. На всяка цена. Ясно ли е?

— Няма да стане, Трепач — отговори след кратко мълчание Андрюс. — Много съжалявам.

Джо стисна слушалката.

— Томи, изглежда, не ме разбираш. Искам да зачеркнеш всичко. Да отмениш облозите. Да анулираш цялата работа. Ще платя, колкото е необходимо. Беше грешка. А сега искам веднага да съобщиш това на участниците.

От другия край се чу странен шум, сякаш адвокатът кашляше или се смееше нервно.

— Трепач, мой човек. Поставяш ме в адски неудобно положение. Ръцете ми са вързани. Нищо не мога да направя.

Джо започна да губи търпение.

— По дяволите, Томи, слушай внимателно. Това не е детска игра. Става дума за задника ми. Харесвам си го и искам да седя на него. Затова направи ми тази услуга, обади се където трябва и отмени проклетото нещо, преди да са ме очистили.

Отново настъпи напрегнато мълчание.

— Томи?

Гласът на адвоката се чу отново — зареден с нова енергия.

— Добре, разбирам какво става. Забъркал си се в някаква каша и вероятно си допуснал грешка, но вече е късно. Знаеш, че след като ударът се обяви, връщане няма. Така че имаме проблем. Искам да те питам нещо, Трепач. Знаеш ли, че японският символ за проблем е същият като за удобна възможност?

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

Догади му се. Зави му се свят от светлината и миризмите в малката кухня. Несмляната вечеря тежеше като желязна топка в стомаха му.

— Говоря за възприятията — продължи Андрюс. — Те са всичко. Ти си Трепача, за бога! Най-добрият. Виж Майкъл Джордан. Всичко е в главата, Трепач, знаеш, че е така.

— Томи...

— Всичко, което трябва да направиш, е да се *видиш* как се измъкваш от това положение. Представи си го, Трепач. Визуализирай успеха. Говори си. Виж се как избягваш и отиваш на някой пуст остров в средата на...

— Томи! По дяволите! Млъкни за секунда! — почти викна Джо и погледна към трапезарията.

Лем и Анет разговаряха тихо и се опитваха да не му обръщат внимание.

Стомахът му се сви. Опита се да говори спокойно и твърдо.

— Виж какво, Том. Благодаря за насърчението. Искам само да се опиташ да отмениш цялата работа. Трябва да има някакъв начин. Аз задвижих нещата и настоявам да ги спреш.

— Но...

— Опитай, Томи. Само това искам от теб.

Последва безкрайно мълчание. Джо имаше чувството, че в стомаха му се върти леден нож.

— Знаеш ли номера на пейджъра ми? — попита накрая Андрюс.

— Да, Томи.

— Но не ти обещавам нищо.

— Естествено.

— Нали разбираш какво искам да кажа?

— Напълно.

— Обади ми се утре сутринта. Ще видя какво мога да направя. А сега трябва да затварям.

Телефонът изщрака в ухото на Джо.

Той окачи слушалката, обърна се и се облегна на кухненския плот. Виеше му се свят. Стискаше ръба на плота и поемаше дълбоко въздух, преглъщайки киселините. Коленете му се сковаха. Стресът отново оказваше въздействието си. По-рано се справяше с напрежението, умееше да контролира дишането си и да си представя тиктакането на метронома. Но сега Трепача беше като извъртян докрай километраж, отправил се към сметището. Антика с разнебитени

спирачки, износени гуми и примигващи фарове. Нямахте представа как щеше да се измъкне от глутницата вълци.

След няколко минути дойде на себе си и осъзна, че в кухнята има още две очи.

— Ти ли си, Мики? Ела тук.

Момчето се показа. Беше си сложило жълто наметало, светлозелено домино и жълт пояс, отрупан с оръжия и разни джунджурии.

— Аз съм Р-Робин. Много ли работа има по т-телефона за Батман?

Джо го погали по главата.

— Да, Робин.

— А много ли са лошите?

— Безброй — отговори Джо и взе чашата с кафе. — Хайде да отидем да довършим десерта. Какво ще кажеш?

Двамата се върнаха в трапезарията.

Анет разчистваше масата, а Лем си свиваше цигара.

Джо седна на мястото си. Мики се настани отсреща, като следеше всяко негово движение. Джо взе вилицата и започна да яде плодовия сладкиш. Вкусът му беше невероятен, въпреки изопнатите нерви и свития стомах на Джо.

— Превъзходен сладкиш, Анет — похвали я той.

— Радвам се, че ти хареса — усмихна се тя, после взе чиниите и тръгна към кухнята.

— Анет и аз — каза внезапно Лем — разговаряхме, докато ти бе на телефона.

Джо кимна и продължи да яде.

— Повечето мотели тук са скапани.

— Така ли?

— Да. Затова, ако смяташ да ноцуваш в Куинси, можеш да останеш у нас.

Джо се замисли.

— Имаме походно легло на тавана. Не е много удобно, но става.

Джо погледна едрия мъж и каза:

— Звучи чудесно, Лем. Мисля да приема предложението ти.

— Има едно нещо в убиването, което никой не разбира — философстваше Крайтън Лъвдейл.

В крайчеца на устните му висеше цигара. Беше се разположил на меката кожена седалка зад волана на кадилака. Ризата му беше разкопчана и разкриваше огромно количество злато. Колата летеше на запад.

— Убиването е изкуство и друг начин да се гледа на него няма. Започнало е още преди Христа, когато хората се опитвали да измислят начини да се бият.

Кадилакът летеше по минираното с дупки шосе и реवेशе в нощта. Бяха на сто и петдесет километра от Куинси. Лъвдейл изгаряше от нетърпение да действа.

— Слушаш ли какво ти говоря, Дребосък?

— Разбира се.

Младежът седеше на предната седалка до Крайтън, смучеше бонбонена близалка и гледаше замислено през страничния прозорец, сякаш му се искаше да бъде на друго място.

— Вземи например Ханибал — продължи да обяснява Лъвдейл. — Тоя тип бил гадно картагенско копеле, на което му ставала оная работа, когато убивал римляни. През 218 година преди Христа негодникът преминал Алпите на стадо слонове. Чуваш ли какво казвам? Шибани слонове! Армията на римляните била стократно по-голяма, но когато оная откачалка се показала със зверовете и атакувала източните склонове на Италия, римляните се напикали от шубе. Това е истинското изкуство, Дребосък. Разбираш ли какво имам предвид? Неочакваната дързост — тя печели войните.

— Аха — рече Мъни и кимна.

Лъвдейл продължи да кара мълчаливо, обмисляйки нещата, после каза:

— Също като сицилианците, човече. Когато убиват някого, все едно отиват до кварталния магазин да си купят цигари и консерва риба. Не им пука дали някой ще ги види. Нали загряваш? Не им дреме за туристите с фотоапаратчетата. Те *искат* хората да ги видят как пречукват някой нещастник в изискан ресторант. Ето, за това говоря, Дребосък — за дързостта, която...

Той млъкна внезапно.

— Какво има? — попита Мъни и го погледна.

— Нищо — смотолеви Крайтън.

Но излъга. Беше видял нещо в огледалото за обратно виждане или поне *почувства* нещо. Сякаш там се мярна някаква мъглява светлина, а после се сля със силуетите на телефонните стълбове и рекламните пана. Лъвдейл не можа да разбере дали е превозно средство, движещо се по успоредния селски път, или проблясък на лампа, или силуетът на голяма птица, кръжаща между луната и задното стъкло на кадилака. Но за миг се появи нещо жълто и после изчезна зад хълма.

— Колко остава до това Куинси? — попита Мъни. Бе довършил близалката и бършеше пръсти в облегалката за ръце помежду им.

Имаше предвид градчето от новините, онова, за което Лъвдейл твърдеше, че ще бъде Ватерло за Трепача.

— Не бърши шибаните си пръсти в кожата! Няма да върна колата мръсна. Аз съм професионалист, по дяволите... Вземи салфетка.

Зад кадилака отново проблесна нещо.

— Какво е...

Куршумът мина през задното стъкло, седалката подскочи и Мъни се свлече върху таблото.

— По дяволите!

От лицето на младежа бликна червено. Вътрешната страна на предното стъкло се изпръска с кръв и мозък, които изглеждаха фосфоресциращи на светлината на фаровете.

— Мамка му...

Лъвдейл натисна спирачките, кадилакът се плъзна, завъртя се, блъсна се в мантизелата и спря.

Ударът тръшна Крайтън в прозореца и за миг го замая. Той изохка, разтърси глава, измъкна се от колата, извади пистолета и се приготви да се разправи с онзи, който бе стрелял.

Магистралата беше тиха и тъмна.

Лъвдейл приклепна предпазливо и надникна над багажника. Асфалтът се простираше в нощта като безкрайна лента от въгленочерно и приличаше на течност в непрогледния мрак. Единствените звуци бяха лудешкото туптене на сърцето му и потракването на двигателя. Пътят беше пуст като лунната повърхност. Кой стреля, по дяволите? Куршумът сто на сто бе за него. Вероятно някой от другите...

Някакъв звук.

Крайтън насочи поглед към предницата на кадилака. Чу далечно свистене на гуми и видя стопове. Само за миг. Две червени точки на хоризонта. Смалиха се в далечината и изчезнаха зад възвишението по успоредния селски път.

— Да ти го начукам — прошепна Лъвдейл и свали пистолета.

Разбра, че току-що е бил проследен от друг участник в играта. Много баби — хилаво дете. Качи се отново в колата.

Мъни лежеше върху таблото и тялото му потрепваше — явно нервната му система още функционираше. Крайтън го облегна назад. Над дясната вежда на Дребосъка имаше дупка, голяма колкото монета.

— По-добре ти, отколкото аз, Дребосък — измърмори Лъвдейл, издърпа тялото на младежа от кадилака и го блъсна с всичка сила надолу по склона.

Тялото се претърколи в чакъла, полетя по хълма и падна в блатистата долчинка, пълна с плевели, счупени стъкла и папур. Лъвдейл избърса кръвта и мозъка от стъклото с един парцал, който държеше под седалката, и го изхвърли през прозореца.

След пет минути вече караше по пътя с подновена целеустременост. До Куинси имаше още час и половина и Крайтън разсъждаваше позитивно.

Поне нямаше да се притеснява, че Мъни ще изцапа седалката с мръсните си ръце.

— Искам да ти благодаря още веднъж за онова, което си направил днес за момчето ми — каза Лем Куган на най-горната площадка на стълбището.

— Стига глупости — отговори Джо. — И ти би направил същото.

— Да, но аз съм му баща.

— Радвам се, че помогнах.

Джо свали часовника си и се приготви за така необходимия му сън. От един час къщата беше тиха като църква. Анет и Мики спяха, а Лем се беше качил горе, за да се увери, че Джо е намерил достатъчно чисти чаршафи и хавлии. Джо вече беше оправил леглото. Съблече се по гащета и фланелка и хладният ветреца, подухващ през прозореца,

приятно погали изпотеното му тяло. Въздухът ухаеше на бор и смола и дори на водите на далечната река.

Стаята беше по-голяма, отколкото очакваше, и се простираше по цялата дължина на втория етаж. На пода имаше грубо издялани дъски, а до стените бяха струпани безброй вехтории, коледни украшения и кашони с дрехи. Леглото беше под единственото прозорче, в североизточния ъгъл, върху стара, ръчно тъкана черга. До него имаше очукана трикрака масичка със стара нощна лампа. Неизвестно защо, всичко изглеждаше толкова уютно и невинно, че на Джо му се доплака.

— Сигурен ли си, че имаш всичко, от което се нуждаеш?

Лем посочи масичката, спретнатата купчина чаршафи, стъклената чаша с леденостудена вода и будилника.

— Разбира се, Лем — отговори Джо и му намигна.

— Ами добре тогава...

Лем спря на площадката, вторачи се в дъсчения под и пое дълбоко въздух. Джо видя, че нещо го гложди, и за един кратък миг почувства, че го обзема паника. *Може би Лем знаеше повече, отколкото казваше. Може би, в края на краищата, идеята да пренощува тук не беше толкова добра.* После Лем изведнъж се обърна към него и каза:

— Това не е моя работа, нали?

— За какво става въпрос, Лем?

— Ами... Не обичам да се бъркам в хорските работи...

— Но?

— Но само исках да знаеш нещо.

Лем вдигна глава. В кафявите му очи имаше странен блясък на някакво чувство — може би страх, гняв или гордост. Или по-скоро смесица от трите. Ала едно беше сигурно — онова, което Лем щеше да каже, беше много важно за него.

— Обичам семейството си повече от живота — тихо рече той. — И ако им се случи нещо лошо, ще направя всичко възможно да ги защита.

— Съвсем не те обвинявам, Лем.

— Само исках да го знаеш.

— Разбирам. — Джо кимна.

— Както и да е — завърши Лем и блясъкът в очите му угасна. — Приятни сънища. Ще се видим утре сутринта.

— На теб също, Лем.

Едрият мъж тръгна надолу по стълбите.

Джо угаси лампата, седна на походното легло и се заслуша в тежките стъпки на Лем, които скоро заглъхнаха. Настъпи пълна тишина и Джо се зачуди на думите на Куган. Предупреждение ли бяха? Или само безобидно изявление на бащинска загриженост? Може би Лем беше по-умен, отколкото изглеждаше. И защо, по дяволите, униформата му му се струваше толкова позната?

Той се замисли за миг дали да не се намъкне през прозорчето на тавана и да изчезне в нощта. Знаеше, че колкото повече стои в това градче, толкова по-голям става рискът. В Куинси един странник не можеше да остане незабелязан, особено след случая на летището. Нещо повече, колкото по-дълго стоеше при семейство Куган, толкова повече излагаше тези хора на опасност. Стрелците щяха да ги разкъсат живи. Някой бивш таен агент от ЦРУ щеше да изтреби цялото семейство, без да му мигне окото, и щеше да направи така, че всичко да прилича на небрежна гангстерска престрелка или на неуспешен обир. Не. Най-разумното беше да се махне оттук. Но беше толкова уморен... Нямаше сили да бяга, нито дори да помръдне. Само щеше да положи глава на възглавницата, да си почине малко и да...

Ами ако Том Андрюс се окажеше прав за правилата на играта? Тогава Джо трябваше да прибегне до план Б. Нова цел. Да предположим, че успееше да се измъкне невредим от страната — какво, по дяволите, щеше да постигне с това? Щеше да бъде обречен да поглежда нервно през рамо до края на живота си. Нуждаеше се от план. От варианти за действие. В същия миг чу подмолния глас на психиката си — онзи, който го тормозеше, дразнеше и питаше: „Готов ли си за куршума, Трепач? Да гушнеш босилека? Да приключиш с всичко и да си починеш на два метра под земята?“.

Лунната светлина се процеждаше през таванското прозорче. На стената до леглото беше залепена стара пожълтяла корица от списание — нечий непохватен опит да разкраси помещението. Репродукция на картина от класика Норман Рокуел. Луничаво момченце, клекнало до леглото си със склучени ръце и възторжено от молитвата преди лягане лице. Джо дълго гледа картината, докато размишляваше как е стигнал до този странен кръстопът в живота си и за смъртта.

После направи нещо, което не бе правил от години.

Помоли се на Бога.

10.

В „Тристан и Изолда“ от Вагнер има една сцена, където смелият воин Тристан укорява главната героиня, но Изолда отказва да отстъпи и умира. Чувствата ѝ са толкова силни и границата между любов и омраза към този мъж — толкова болезнено тънка, че тя извиква: „Нека и двамата да умрем!“. И музиката се усилва — романтична и същевременно страховита — и Изолда пее страдалчески: „Да загинем и двамата!“.

Малко преди зазоряване, по едно пусто шосе, минаващо през огромните крайречни долини на западен Илинойс, една слабичка мексиканка караше очукания си „Нисан“ колкото можеше по-бързо, и гордо пееше с пълен глас заедно с горката Изолда, докато операта гърмеше от касетофона в колата. Дребната жена се отъждествяваше с героинята и съчувстваше на обречената ѝ любов.

„Нека и двамата да умрем!“

Колата беше в пълен безпорядък. Навсякъде имаше опаковки от бонбони, скъсана кутийка от ободряващи хапчета и пътна карта, смачкана в скута ѝ. На пода се търкаляха три празни картонени чаши, а четвъртата беше стисната между коленете ѝ и пълна до половината със силно кафе. Нещата ѝ бяха натъпкани в сакове, платнени чанти и кафяви книжни пликосе на задната седалка. Имаше някои вещи от първа необходимост, както и купени съвсем наскоро неща.

Множество нови неща.

Парите не бяха проблем за мексиканката.

Под седалката ѝ имаше чанта, пълна с банкноти. Три хиляди долара в брой и още пет бона в чекове. Това беше най-голямата сума, която бе виждала закуп, а ги разнасяше, сякаш бяха хартийки. Всъщност в определен смисъл това наистина бяха хартийки. За нея вече нямаше нищо реално. Всичко беше една ужасна игра. И дори всичките пари да излетяха през прозореца, нямаше да ѝ пука. Единственото, което я интересуваше, беше да намери любимия си и да се сдобрят.

И също като Изолда, Мейзи не се страхуваше да умре, докато го търси.

Сънищата на Джо бяха като строшени кристални призми. Изтерзаните му мисли придобиваха очертания. Появяваха се звуци и образи от детството. Махалото се люлееше напред-назад. Димящи сребърни кандила с тамян. Погребението на баща му. Един усамотен хълм в Лаос. Черната пустота на небето и изстрелите. Деветмилиметрови взривове, които избухват в жълто и магнезиево бяло във висините. Мънички светлини, които се превръщат в свещи. Пламъчетата трептят, извиват се и осветяват покоен актьор от немите филми с якичка на католически свещеник и мъртвешки бледо лице, който се сношава с муле, а животното трепери ли трепери, после се преобразява и се превръща в заек с лицето на Джо. Пързая се по метален парапет, а по петите му лаят кучета. Смях на хиена. Виещи вълци, които го преследват. Звуци на метал — дрънчене на ножове и секири.

Джо се стресна и се събуди. Седна в малкото походно легло и пружините шумно издрънчаха.

За минута не разбра къде се намира, но скоро потракването на прибори долу в кухнята, уханието на бекон и яйца и слабата утринна светлина, процеждаща се през таванското прозорче, му припомниха всичко и той избърса потта от врата си и въздъхна тежко. Семейство Куган. Малкото работническо семейство, което го бе подслонило. Джо се взря в тавана, сетне погледна часовника.

Беше почти седем.

Стана, разкърши умореното си тяло и започна да се облича. Трябваше да се маха оттук.

Семейство Куган се бяха събрали в трапезарията за закуска.

— Добро утро — поздрави Джо и седна до Мики.

— Батман!

Момчето се разтрепери от вълнение и му се ухили.

— Здравей, хлапе — рече Джо и му намигна.

— Остави мистър Джоузеф да си изпие кафето спокойно, Мики — скара му се Анет, напълни чашата пред Джо и му поднесе закуската.

Храната отново беше обилна и вкусна и Джо се зачуди дали Анет не е решила да спечели наградата, като му причини сърдечен удар с всичкия този холестерин. По време на закуската Лем ту бърбеше за политика, ту дъвчеше бекон или четеше спортната страница на вестника. Работните му дрехи сега бяха безукорно чисти и Джо отново се опита да си спомни къде е виждал тази униформа. Накрая, точно когато Джо довършваше втората порция понички, Мики помоли да го извинят.

— Т-трябва да приготвя б-батманския си колан, за да го покажа на мистър Джоузеф — обясни той и се шмугна някъде в къщата.

Джо се ухили и допи кафето си.

— Един човек, който живее в голям град, сигурно се чувства малко объркан в градче като Куинси.

Джо вдигна глава.

— Моля?

Лем беше свършил със закуската и вече пушеше цигара, като изтръскваше пепелта в чинията си. Анет кършеше нервно ръце и гледаше съпруга си.

— Вероятно всичко му се вижда малко... изостанало.

— Знам ли — каза Джо и си помисли, че след малко трябва да изчезва.

Белите стени, креслата и лакираната ламперия го задушаваша и той започна да се чувства като в капан. Трябваше да тръгне незабавно, да намери отнякъде оръжие и да напусне градчето колкото е възможно по-скоро.

— Опитвам се да кажа, че Анет и аз не сме като повечето дървенияци, които живеят тук — продължи Лем и угаси цигарата си.

Джо кимна.

— Искам да кажа, че ние имаме морални ценности. Различаваме се от тукашните хора, които следват църквата като стадо овце.

Джо отвори уста да каже нещо, когато внезапно движение пред прозореца привлече вниманието му.

На засенчената от огромни брястове морава пред къщата бяха започнали да трептят петна светлина, които се отразяваха в дърветата и оградите от бели колчета. Сякаш някой си играеше с грамадно огледало и правеше слънчеви „зайчета“. Джо видя ритмичното проблясване на червени и сини светлини, чу бръмченето на мотора и

изведнъж пред къщата спря патрулната кола на шерифа. Джо протегна шия, за да види колко ченгета ще слязат от нея.

Изглежда, имаше само едно. Измъкваше се от шофьорското място. Вероятно беше местният шериф. Но на задната седалка се бяха сгушили две хлапета, които сочеха къщата на семейство Куган. Джо позна бледите им лица с широко отворени очи. Едното беше дългосо и облечено във футболна фланелка — Били, който унижаваше Мики със сексуалната играчка. Другото хлапе беше по тениска без ръкави. Късо подстриганият Рик. Момчетата сигурно бяха отишли при шерифа, след като родителите цяла нощ им бяха опявали. Гласът изтръгна Джо от унеса.

— Ето защо по-добре да ти го кажа направо — рече Лем.

Джо се обърна към едрия мъж.

— Не искам да те прекъсвам, но току-що се сетих...

— Чакай малко. Дай ми само една секунда.

Лем протегна ръка под стола и започна да рови в някакви вестници, сякаш търсеше нещо.

— Искам да знаеш нещо, което ще те заинтересува.

Джо отново погледна през прозореца. Шерифът вървеше към къщата, разкопчавайки кобура. Джо се обърна към Лем.

— Виж какво, Лем, много ми е неприятно, че трябва да хапна и да тръгвам, но...

— Ето го.

Лем намери онова, което търсеше, и го измъкна от вестниците. Оръжието беше истински красавец — армейски револвер „Колт“, тип „единично действие“. Металът беше леко потъмнял, но оръжието беше в добро състояние. Лем го държеше гордо и небрежно насочен към Джо.

Джо се вторачи в дулото.

— Какво правиш, Лем?

Изведнъж се сети къде беше виждал униформата на Лем. Тъмносиньото омазнено работно облекло с името, избродирано на джоба. Дрехите на самолетен техник. Лем Куган работеше на летището. Сигурно бе видял цялата случка и сега се готвеше да стане герой.

— Правя нещо, което трябваше да свърша веднага, щом те видях — отговори Лем.

— Не го прави — каза Джо и се приготви да скочи встрани.

Но едрият мъж само се усмихна и му подаде револвера.

— Вземи го — рече Лем. — Това е всичко, което имам, но ти го давам. Ще ти трябва повече, отколкото на нас.

Джо се встрещи.

— Не знам в каква каша си се забъркал — продължи Лем, сетне погледна през прозореца и съзря шерифа, — но вчера те видях как спаси хората от самолета, да не говорим за сина ми. Това ми е достатъчно.

Джо взе револвера и стана.

Лем го погледна.

— Вратата за мазето е в кухнята, до хладилника. Нямам нищо против, ако искаш да се скриеш там, докато шерифът е тук.

Лем избърса устни със салфетката, намигна на Анет и добави:

— Мисля, че ще се оправим със стария шериф Финстър.

Джо отвори уста да каже нещо, после кимна и забърза към кухнята.

След миг на външната врата се позвъни.

Лем погледна Анет и видя, че е ужасена.

— Успокой се, мила — каза той и стана. — Всичко ще свърши за секунда.

Лем прекоси трапезарията и спря пред вратата. Чу, че навън нещо потраква. Може би двигателят на патрулната кола се охлаждаше или шерифът потрепваше с ботуша си по каменната веранда. Или нещо друго. Лем пое дълбоко въздух, потисна нервността си и стисна валчестата дръжка.

После отвори вратата.

В края на разклатените дървени стълби Джо се озова в друг свят. Мазето представляваше дълъг и тесен циментов коридор, който се простираше по цялата дължина на основите. Парният котел беше чудовищна газова горелка и сякаш бе изникнал от средата на пода. Гигантска медуза с преплетени стари тръби, издигащи се към носещите греди на тавана, откъдето проблясваха неонов светлини. В единия ъгъл имаше пералня от 50-те. Дървените лавици на стените бяха отрупани с кутии втвърдена боя, забравени инструменти и

изхвърлени кашони, съдържащи бог знае какво. Миришеше на мухъл, сапун за пране и на стогодишно разложение.

Изведнъж таванът изскърца. Това означаваше, че шерифът е влязъл в хола.

Джо се скри зад стълбите.

Под тях имаше стар хлътнал стол, целият оплетен в паяжини. Джо седна, пое дъх и се опита да избистри мислите си. Засега това беше най-доброто скривалище — беше незабележим и можеше да види всеки, който би слязъл по стълбите, много преди другият да го е видял. Отново пое дъх и се заслуша в стъпките над главата си. Шерифът явно се разхождаше в хола. Чуха се приглушени гласове. Вероятно семейство Куган се преструваше, че не знае нищо, а шерифът ставаше все по-любопитен и търсеше информация за загадъчния мъж, който бе нахлул в градчето.

„Не се вълнувай, по дяволите — мълчаливо се упрекваше той. — След малко шерифът ще си тръгне и всичко ще бъде като по мед и масло.“

Надуши остра миризма на метал и погледна през рамо, за да види откъде идва. До каменната стена зад него имаше стара, проядена от червеи дървена библиотека, скрита от света и пълна с избелели картонени кашони и игри.

Сетне видя и другите кутии на най-горната лавица и го обзе горчива и същевременно приятна тъга по миналото.

Лем Куган сигурно си бе паднал по влакчетата и ги пазеше за Мики, защото в мазето имаше десетки. Както и най-различни модели колички, камиончета и дори старо локомотивче. И миризмата — онзи парлив мирис на боя и смазка, който върна мислите на Джо години назад, когато баща му се разболя.

Джо и баща му бяха много запалени по влакчетата. Това беше през 50-те, когато намеренията на страната бяха чисти, а влакчетата — американско производство. Франк Флъд бе построил цяла железопътна система на старата билиардна маса в мазето на дървената къща на Ларчмънт стрийт. Имаше всичко — хълмове, тунели, фабрики и работнически селища. Бащата и синът прекарваха дълги часове в мазето. Човъркаха влакчетата и обсъждаха всичко — от Пърл Харбър до подправките на леля Лилиан. Тогава Джо разбра колко много обича да бъде с баща си.

Отгоре отново се чу скърцане и приглушени гласове и Джо се отърси от спомените като от комари по лицето. Протегна ръка към колана си и напипа успокоителната твърдост на колта. После взе една от кутиите с боя. Металната капачка беше залепнала и мирисът се бе изпарил с течение на времето, но докосването до нея доведе спомени за дългите дъждовни съботни следобеди, когато Джо подготвяше миниатюрните двигатели за Парада за голямата награда. Сърцето му се сви от неочаквана тъга и копнеж. Сега самият той бе организирал Парада за голямата награда.

Таванът отново изскърца.

Джо погледна нагоре. Стъпките прекосиха трапезарията и се насочиха към кухнята и сърцето му заби по-ускорено. Остави боята и се вторачи в малката дупка под стълбите. Едната страна на стълбището граничеше със солидна каменна стена, напукана и влажна. Близо до пода имаше малка врата от ковано желязо, която някога вероятно бе използвана за разтоварване на въглища. Джо се поколеба дали да не се опита да се измъкне през нея, но после отхвърли идеята като смешна. Сякаш можеше да провре дебелия си корем през тази къртичина!

Скърцането се разнесе от кухнята, точно над главата му.

Пръстите му започнаха да треперят. Той се спотаи в сенките и се опита да запази спокойствие, но стъпките се приближиха до вратата на мазето.

Превръщаше се в един от клиентите си. Сега *той* беше жертвата. Той беше плъхът в дупката и това го разкъса отвътре, защото си спомни Клиент Номер Единайсет. Една от най-гадните му задачи, защото Клиент Номер Единайсет също се криеше в мазето и хленчеше. Възрастният съдия от Чарлстън Хейуд Дос беше взет на прицел заради многобройните си афери с взвода на смъртта на Ку-клукс-клан. Джо бе насъбрал силна омраза към дъртия гадняр и ентусиазирано бе поел задачата за по-малко от обичайния си хонорар. Но когато късно през нощта хвана натясно старата лисица с посребрели коси, съдията успя да побегне по един коридор и да слезе в мазето на съдебната палата. Джо го спипа в килера за метли, след като чу хленченето, приглушените молитви, унижителното скимтене и молбите. Ала най-лошото беше, когато отвори вратата и видя блестящото мокро петно на пода. Съдията се беше напикал като уплашено момиченце и локвичката на дъските обърка Джо. Накара го да спре. Беше толкова

жалка. Толкова човешка. Съвсем не подхождаше на един нацист. А сега Джо се бе свил в собствената си локва от пот и ужас — досущ като съдията и повечето си клиенти — и може би това беше, защото Господ имаше наистина извратено чувство за хумор...

Вратата на мазето се отвори.

Джо извади колта и приклепна в сенките до влажната стена. Затаи дъх, зачака и се прицели в пространството между стъпалата. Ако му провървеше, шерифът щеше да слезе няколко стъпала, да огледа бегло помещението и после да си тръгне. И всичко щеше да бъде наред. Джо нямаше причина да се бърка в работите на това затънтено градче, пък и ако се стигнеше до избор между убийство на невинен представител на закона и затвор, щеше да избере второто.

Най-горното стъпало изскърца.

Джо видя как дъската леко се огъна под тежестта на човека. В мрака падна малка прашинка. Джо вдигна револвера. Виждаше как сянката на шерифа пълзи по стълбите. Второто стъпало изскърца и Джо видя върха на ботуша му. В същия миг нещо дълбоко заровено в паметта му започна да звъни като беззвучна аларма. Формата и стилът на ботуша. Космите на ръцете му щръкнаха и по гърба му полазиха тръпки.

Ботуши от кожа на алигатор?

Третото стъпало изскърца и останалата част от тялото на човека се показва на оскъдната примигваща светлина. Джо видя прекалено тесния панталон. Униформата беше разкопчана и разкриваше златен ланец, татуировки на мускулестите ръце и брадясало лице — всичко в противоречие с правилника — и на последно място, но не по важност — ловджийския нож, който проблясваше в дясната ръка на негодника. Джо преглътна внезапно обзелия го ужас, който прободеше гърлото му като натрошено стъкло.

Луизианеца!

Джо познаваше Солти Хънт от многобройните удари в южните щати — от Калифорнийския залив до Маями. Хънт беше специалист с ловджийския нож и прословут с хладнокръвната си ефективност и противния навик да изпраща съобщения по пощата. Съобщения от рода на отрязани ръце, пениси и дори глави. Някои го наричаха Хирурга, но повечето го знаеха само като Луизианеца. Джо винаги се беше учудвал на подвизите му. Хънт бе очистил повече мафиотски

босове от сифилиса и през последните няколко години се въвличаше все повече в международни операции. Джо знаеше, че не е разумно да влиза в ръкопашен бой с Луизианеца и че единственият начин да му попречи да нарани семейство Куган ако вече не го беше направил — е да действа бързо и решително.

Четвъртото стъпало изскърца и Джо насочи колта. Прицели се в светлото петно между стъпалата, в гърба на Солти, пое безшумно въздух, замря и натисна спусъка.

Револверът изщрака.

Беше празен.

Джо се вцепени. Очите му се отвориха широко. Още стискаше безпомощно револвера. Осени го прозрението, че Лем вероятно е оставил първото гнездо празно, за да предотврати злополука с Мики. А пък на него дори не му мина през ума да провери дали оръжието е заредено. И това вероятно беше фаталният знак за лош късмет, защото Луизианеца чу изщракването и прикова поглед в мрака между краката си.

— Ето го малкия ми стар Трепач!

Гневът му беше сърдечен и почти игрив.

— Да ти го начукам, Солти — отговори Джо и се опита да се хвърли към вратичката от ковано желязо.

— Имам подарък за теб, Трепач!

Ножът изсвистя към Джо като сребрист камшик.

Остра болка прониза крака му, ударът го изкара от равновесие и той тежко се сгромоляса на пода. Колтът излетя от потните му пръсти, издрънча на пода и се завря под лавиците. Но бе разкъсал задната част на бедрото му и бе паднал на пода. Къде?

Солти Хънт слизаше по стълбите, без да бърза. Шибан садист!

Ловджийският нож лежеше в ъгъла и хвърляше отблясъци.

— Най-последно се срещнахме, мон ами — каза Солти от най-долното стъпало.

Селяшкото му лице се видя по-ясно на мъглявото неоновото осветление. Въгленочерни възпалени очички, оградени бръчки. Крив нос, сплескан от многобройните фрактури и счупвания на хрущяла. Сплъстена черна брада чак до гърдите. Грозно копеле.

— По дяволите, боли — изсъска Джо през стиснати зъби.

Изправи се и закуца към ножа. Раната на крака му беше дълбока и вероятно изискваше множество шевове.

— Не беше много честно от твоя страна, Луизианецо — продължи Джо, взе ножа и го вдигна към светлината.

Острието беше окървавено.

— Ще танцуваме ли, Трепач?

— Налага се — отговори Джо, обърна се към Солти и вдигна ножа така, че да може да го хвърли.

Знаеше, че Хънт е предпазлив и ще се пази от вероятното му точно попадение.

— Да, наистина, харесва ми начина, но който съсипа кариерата си — каза Луизианеца, като бавно се промъкваше към Джо и изваждаше друг нож — с дръжка от слонова кост и дълго две педи острие от неръждаема стомана, което можеше да разпори алигатор. Ето, такъв нож излизаше от панталона на Солти и блестеше на оскъдната светлина.

— Трябва ли да бъда поласкан?

— Не съм дошъл да те лаская — ухили се Хънт и се разкикоти.

Джо се хвърли върху него, но Луизианеца беше по-бърз.

Ножът на Джо сякаш се плъзна покрай неясно петно от плът и той политна към отсрещната каменна стена и събори на пода тенекиените кутии. После се обърна рязко и се опита да нанесе още един удар. Но беше твърде късно. Неясното петно замахна зад него и Джо почувства студена щипеща болка в китката, а ножът падна от ръката му и се плъзна по цимента. Зави му се свят и стаята се завъртя пред очите му.

Един месест юмрук се стовари в лицето му и го запрати към каменната стена.

Джо се преви на две и се строполи на пода и след миг почувства студеното острие на ловджийския нож, опряно в гърлото му.

— Свършено е с теб, Трепач — прошепна Луизианеца.

— Имам един въпрос — каза Джо. Опитваше се да хитрува, да измисли нещо, с което да разсее Хънт и да забави разрязването на хрущяла, трахеята, сънната артерия и вратния прешлен. Каквото и да е — само да задържи още няколко мига вниманието на Солти.

— Какъв?

— Как ме намери?

— Много лесно...

Луизианеца млъкна изведнъж и тялото му отхвъркна назад, сякаш му бяха пуснали електрически ток. Сянката зад него се бе появила като дяволче на пружинна едновременно с най-странния звук, който Джо бе чувал. Сякаш някой удари мокра църковна камбана с дървен чук. Главата на Луизианеца се килна под странен ъгъл. После Джо видя фигурата зад Хънт и всичко му се изясни.

В сенките зад Луизианеца стоеше Лем Куган и държеше голяма железна лопата.

— Цапардосай го още веднъж за всеки случай — каза Джо и Лем отново замахна.

Лопатата се стовари с всичка сила върху черепа на Луизианеца. Лем сякаш се опитваше да го забие в земята, защото го удряше отново и отново. Дрънченето беше най-приятният звук, който Джо бе чувал през живота си, и накрая Солти потрепери за миг и после замря на пода.

Ножът падна от ръката му.

Лем захвърли лопатата и коленичи до Джо. Трепереше, вероятно изплашен до смърт. Джо не го обвиняваше.

Седна на каменния под и погледна изпадналия в безсъзнание Хънт.

— Надявам се, че Солти Хънт не е местният ви шериф.

Лем започна да преглежда раните му.

— Отначало помислихме, че може да е нов заместник-шериф, но не можехме да се отървем от него и да го накараме да си тръгне. После, когато слезе долу, чухме по радиото... Божичко, какъв гаден разрез! Трябва да сложим нещо като турникет. Чакай малко.

Лем отиде до старата пералня, извади няколко чисти парцала от един кашон, после се върна при Джо и започна да превързва бедрото му.

— Засега ще ти сложа това, пък като се качим горе...

— Какво чу по радиото, Лем?

Едрият мъж го погледна с ужасени очи.

— Чух го по радиопредавателя в патрулната кола. Шерифът Финстър бил намерен убит и заключен в една килия с двама от заместниците си — всичките хладнокръвно убити. Момчетата били там — ония, дето закачаха Мики. Предполагам, че те са съобщили

какво е станало. — Лем довърши превръзката с треперещи ръце. — Този Солти Хънт... сигурно ги е отвлякъл... и те са го довели тук.

— Помогни ми да стана — каза Джо, стисна рамото на Лем и се изправи. — А сега слушай внимателно. Трябва да се измъкна от този ад тук, преди нещо да се е случило с теб и семейството ти.

— В какво си се забъркал, Джо?

— Слушай! — настоя Джо, хвана го за раменете и го разтърси. — Щом всичко това е било съобщено по радиопредавателя, всеки момент ще се появят и други негодници. Ако искаш да опазиш семейството си, прави точно каквото ти казвам. Разбираш ли?

Лем кимна.

— Искам да се качиш горе, да се обадиш на най-близкия клон на ФБР и да...

Нещо тресна над главите им.

Някакво изтракване на метал — сякаш силен вятър тръшна вратата — последвано от писък. Анет Куган изпищя и звукът отекна в мазето като взрив.

— Боже мой, Анет... — възкликна Лем.

И преди Джо да успее да намери сили да накара краката си да тръгнат, едрият мъж вече бе преполовил стълбите.

Джо се приближи до отсрещната стена, облегна се и извади колта изпод лавиците.

Този път се увери, че е зареден.

11.

Влезе в хола с вдигнат пистолет. Ръката му не потрепваше. Сърцето му глухо туптеше в ушите, а сетивата му, изострени от дългогодишното участие в Играта, поемаха информацията и мигновено отчитаха обстановката. В стаята стояха неподвижни три фигури. Лем — до дивана. Дълги му ръце бяха вдигнати и трепереха, очите му бяха широко отворени. До вратата имаше двама души. Чернокожа красавица в кожена пола и яке. Дясната ѝ ръка беше около Анет Куган, а в лявата държеше десетмилиметров полуавтоматичен „Смит и Уесън“. Дулото му беше опряно в слепоочието на Анет, която тихо плачеше.

— Как я караш, Брунета? — попита Джо и се прицели в лицето на чернокожата.

Не я беше виждал, но знаеше за репутацията ѝ. Външността я издаде. Приличаше на манекен — високи скули, изящни крака, съвършени коси и смътно евро-азиатски черти. Всичко у нея беше прекрасно, с изключение на очите — досущ две малки черни копчета. През последните пет години тези копчета се бяха приковавали в безброй посредствени гангстери, които мислеха, че са в безопасност, предпазени от програмата за защита на свидетелите. Слуховете в подземния свят твърдяха, че красивата убийца е придала ново значение на израза: „Умри на място, красавецо!“.

Брунета се усмихна леденостудено.

— Страхотно, Трепач.

— Как ще се споразумеем?

Тя дръпна петлето.

— Искам да хвърлиш топа, инак ще пробия дупка в главата на тази мила женица.

— Моля ви, не наранявайте момчето ми... — тихо стенеше Анет.

— Направи ми една услуга — изсъска в ухото ѝ Брунета. — Спри да цивриш.

Анет затвори очи, а сълзите бликнаха под клепачите и потекоха по лицето ѝ.

— Не я наранявай! — извика Лем и направи крачка към вратата, но Хубавицата натисна по-силно дулото в главата на Анет.

Джо кимна на Лем да се върне на мястото си и каза:

— Не мърдай, Лем.

— Точно така, Лем — провлечено и презрително каза Брунета.

— А сега да се съсредоточим — рече Джо, като се целеше право в носа на чернокожата.

Деляха ги десетина крачки. Първият, който стреляше, щеше да нанесе смъртоносния удар. В това нямаше съмнение. Кръвта бушуваше в тялото, нахлуваше в ушите му и пулсираше в синхрон с червените и сини проблясъци, идващи от празната полицейска кола пред прозореца.

Игра на шах.

— И така. Къде е Мики, Лем?

Гласът на Джо беше успокояващ, като на дресьор, затворен в клетка с кръвожадни бенгалски тигри.

— Мисля, че се крие в стаята си — отговори Лем и стисна юмруци.

— Моля ви, не наранявайте момчето ми, моля ви... — тихо стенеше Анет.

Джо не откъсваше очи от убийцата.

— Ти си на ред, Хубавице.

Брунета изви в дъга съвършените си вежди.

— Мисля, че те помолих да хвърлиш топа.

— Така ли?

— Да. И в двата смисъла.

— Е, добре тогава. Имаш ли нещо против, ако ти задам един въпрос, преди да свършим с тази работа?

Брунета сви рамене.

— Намери ме, като преследваше Луизианеца, така ли?

— Заместник-шерифите получиха съобщението по радиостанцията — отговори тя, без да откъсва черните си очи от него.

Джо кимна.

Усещаше как напрежението в стаята нараства, сякаш стените го притискаха. Стомахът му пареше, раната от ножа сковаваше крака му, а кръвта се събираше в чорапа. Китката го болеше ужасно, но пръстите му стискаха колта в желязна хватка. Той направи следващия ход.

— Имам лоши новини, Хубавице.

— Ами?

— Така е — въздъхна Джо. — Няма да хвърля оръжието.

Настъпи неловко мълчание, сякаш нещо в главата на Брунета засече. Тя се намръщи и присви очи. От изток се чу вой на сирени. Бяха на около километър и се приближаваха бързо. Джо не знаеше колко време ще може да стои прав, но нещо в трескавия поглед на Брунета го караше да продължава играта. Изведнъж го осени прозрението какво става. Вярно че Брунета Джоунс беше изключително хладнокръвен убиец, но не умееше да се бори. Славеше се с това, че примамва жертвите в ноктите си и после, преди да са се усетили, нанася удара. Но вероятно никога не бе заставала пред друг убиец. Това ѝ се случваше за пръв път и на Джо му хрумна една идея.

— Разбери едно нещо, Трепач — изсъска Брунета и заби дулото в черепа на Анет, за да подчертае, че не се шегува. — След две секунди ще застрелям тази селянка и това ще тежи на съвестта ти, затова ти препоръчвам да изпълниш шибаната ми молба и да хвърлиш този...

— Не — прекъсна я Джо.

— По дяволите, Джо! Какво правиш? — отекна в стаята изтерзаният вик на Лем.

— Спокойно, Лем, не се вълнувай. Няма начин дамата да убие съпругата ти... И знаеш ли защо? Попитах те нещо, Лем. Знаеш ли защо дамата няма да застреля съпругата ти?

Лем поклати глава.

— Защото е професионалистка, а като такава знае, че положението е безнадеждно.

Брунета облиза устни.

— Какви ги дрънкаш?

Изведнъж въздухът сякаш изкристализира и челото на Джо се осея с капчици пот. Чу, че сирените се приближават, и усети горещо пронизване в корема, но револверът му не трепна. Беше ужасно и същевременно прекрасно — сякаш шахматната дъска внезапно се разтвори и той погледна в бъдещето. Краят на играта беше само след три хода. Противникът щеше да свали гарда и Джо видя, че конят му ще вземе офицера на Брунета. И тогава разбра, че ще спечели, и сега вече всичко беше като по учебник.

— Малко си загазила, Брунета — тихо каза той, — защото ако продължаваш да държиш патлака си, насочен към нея, а аз моя към теб, каквото и да направиш, ще паднеш първа. Схващаш ли какво имам предвид?

Хубавицата свъси вежди. Разсъждаваше трескаво и едва сега ѝ стана ясно колко е сериозно положението, а именно фактът, че се бе хванала в един от най-старите капани на света. Насочеше ли пистолета към Трепача, тя беше мъртва, застреляше ли Анет Куган, пак беше мъртва. Всъщност при всички случаи беше мъртва, защото дулото на пистолета ѝ не беше насочено към единствения човек в стаята, който имаше с какво да я пречука.

— Да ти го начукам...

Думите излязоха от устата ѝ на един-единствен разгневен дъх и едновременно с тях тя насочи пистолета към Джо.

Той стреля.

Изстрелът изтрещя и отхвърли Анет встрани. Куршумът отнесе част от челото на Брунета. Кръвта ѝ опръска стените. Десетмилиметровият куршум се заби в тавана и Анет изпищя, хукна да бяга и се спъна в чергата. Лем се втурна към съпругата си. Брунета Джоунс се строполи до входната врата. Очите ѝ се изцъклиха.

Джо се приближи до тялото ѝ и го погледна.

Отначало не чу, че сирените са съвсем наблизо, нито бръмченето на другите превозни средства или истеричните писъци на Анет. Ушите му отново започнаха да кънтят. Вниманието му беше погълнато от един-единствен образ — сгърченото тяло на убийцата. Главата ѝ лежеше спокойно в локва кръв. Защо *Брунета*? Защо *тя* трябваше да намери смъртта си в това затънтено градче, а не Джо? И защо на Джо изобщо му пукаше за нея? Що за лицемерна религия изповядваше в момента?

В същия миг пред къщата запристигаха колите.

Джо погледна през прозорчето на вратата и видя първата — полицейска. Но не тя привлече вниманието му, а другите превозни средства, които се задаваха по 6-а улица. Едното ревеше до микробуса на телевизионния новинарски екип, а другото се движеше бавно и форсираше двигателя си като гладна мечка гризли. Скъпи автомобили под наем, един кадилак и спортна кола. *Убийци*. Джо беше убеден в това.

Усилен по мегафона глас раздра въздуха:

— Тук е полицията на щата Илинойс... Всички от къща номер 21–17 да излязат с ръце зад главите!

— Джо!

Гласът го върна към хаоса в хола. Лем Куган държеше Анет и търсеше нещо в джоба си.

— Легнете на пода, докато изляза! — заповяда Джо. — Залегнете и не мърдайте!

— Вратата за гаража е от другата страна на хладилника — каза Лем и извади връзка ключове. — Там има кола. Малко е шумна и разнебитена, но върви добре.

И му хвърли ключовете.

— Залегнете!

Джо хукна към кухнята. Спря под сводестата врата и се обърна към ужасената двойка.

— Съжалявам за всичко това... Наистина... Причиних ви...

Прозорецът на външната врата експлодира и в краката на Джо тупна бомба сълзотворен газ. Джо спря дъха си и скочи към вратата на гаража.

Колата беше стара таратайка, „Понтиак Темпест“ от 1979 година, с потъмнели брони. Джо хвърли колта на седалката и пхна ключа в таблото. Дишаше тежко и слушаше приглушените звуци, които се разнасяха пред гаража. Идваха още сирени и автомобили. Превъртя ключа и моторът запали веднага. Господ да благослови Лем Куган и сърчните му пръсти!

Отвън пак се чу усиленият от мегафона глас.

Инстинктът му за оцеляване се пробуди. Пое дълбоко въздух и се приготви. Китката му сякаш беше стегната в обръч от нажежен до бяло метал. Догади му се. И изведнъж той разбра какво трябва да направи.

Погледна в огледалото за обратно виждане и рязко включи на задна скорост.

После натисна газта.

Понтиакът се стрелна назад, разнесе се гръмотевичен рев и задната стена на гаража се срути. През прозорците се посипаха парчета стъкло и трески. Гумите се хлъзнаха по влажната от росата трева и в един безумен миг Джо се озова сам в задния двор, затрупан със счупени дъски и с прането на Анет Куган. Колелетата разпръснаха

буци пръст, когато понтиакът зави, а сетне тежката кола прегази оградата от бели колчета, сякаш бяха трески.

Последва лудешко каране през някакви дворове, покрай слисани хора, докато накрая Джо не излезе на тиха квартална улица. Нямахше полицейски коли. Нито стрелци. Никакви зяпачи. Само дълго платно пуст асфалт. Номерът на Джо бе минал — поне за момента. Той отново задиша нормално. Очите му бяха приковани в огледалото за обратно виждане, защото очакваше неизбежната поява на хайката.

Най-после излезе на шосе 57 и се включи в движението зад един огромен камион с осемнайсет колела.

— Дотук добре. И така, едно по едно — говореше си на глас Джо, опитвайки се да се успокои.

Кракът му пламтеше от болка и седалката стана хлъзгава от кръвта. Надушваше миризмата ѝ. Онова приятно ухание с вкус на метал. Беше го мирисал толкова много пъти през живота си, но никога на собствената си кръв, а винаги на някой нещастен негодник. Ролите отново се бяха разменили. Болката се усилваше и през бедрото му сякаш минаваше цяло съзвездие от иглички с огнени остриета. Пак му се догади.

— Ура, успя!

Очите на Джо се отвориха широко. Хвърли един поглед в огледалото за обратно виждане и преглътна внезапната паника. Зави му се свят. Вече беше започнал да чува гласове и може би беше по-добре да се откаже от цялата работа, защото в такова състояние човек е на косъм от смъртта.

— З-знаех си, че ще го н-направиш!

Една неправилно оформена глава с тъмноруса коса и клепнали уши се подаде от задната седалка. Невинните монголоидни очи блестяха, а лицето потрепваше конвулсивно. Момчето се бе скрило в колата!

— Казах на м-мама, че ти си истинският Б-батман, ама тя не ми повярва. А сега вече съм с-сигурен. Само и-истинският Батман може да избяга от лошите. Ти си истинският Батман!

12.

Джеферсън Лайл правеше утринната си гимнастика, когато по вътрешния телефон се чу гласът на секретарката му:

— Мистър Лайл?

— Какво има, Мелани?

Той беше обезпокоен от прекъсването на заниманието му. Лайл беше в отлична физическа форма. Имаше безупречна прическа и приятен загар. Всеки ден следеше сърдечния си ритъм на монитора. Диетата му беше старателно подбрана от специалисти по храненето. Дните му бяха строго организирани и планирани за максимална продуктивност. Страничните наблюдатели го смятаха за изключително ексцентричен, но това беше единственият начин, по който Лайл бе съумял да разшири бизнеса си от евтин магазин през 70-те до една от най-богатите компании за персонални компютри. И нямаше намерение да позволява на разни незначителни прекъсвания да променят установения ред.

— Съжалявам за безпокойството, сър, но някакъв професор Окуда настоява да ви види.

Окуда?

Не си спомняше да си е уговарял среща за днес с Окуда. Всъщност от няколко месеца не бяха разговаряли. Нямаше причина да се срещат. Какво ставаше, по дяволите? Нещо не беше наред. Процедурата не беше такава. Имаше точни и ясни правила за импровизираните срещи между членовете на Камарата. Тя беше свещена фондация и изненадващите срещи бяха не само рисковани, но и напълно безпредметни. Камарата изискваше тихо и целесъобразно обсъждане. Лайл се наведе към микрофона.

— Ами добре, Мелани. Слушай... — Той млъкна и се замисли. — Покани го в източната зала за конференции и му кажи, че ще дойда веднага.

Лайл грабна хавлия, избърса се и се преоблече.

След няколко минути вече крачеше по коридора. Беше облякъл керемиденочервен костюм от Джани Версаче и мокасини „Гучи“ за

триста долара. Коридорът представляваше тунел от хром и стъкло и се извиваше по цялата периферия на служебната сграда във Вашингтон, окръг Колумбия. Лайл беше определил какъв да бъде интериорът и дори бе донесъл няколко лихтенщайнски копринени паравани от собствената си колекция, за да освежи мястото. Той беше един от най-ненавижданите леви либерали, но това не означаваше, че трябва да живее в пролетарска обстановка.

Отвори вратата на източната зала за конференции и влезе.

Тиодор Луис Окуда го чакаше в облицованата в тъмна ламперия стая. И не беше сам. Окуда беше висок едва метър и петдесет и имаше овално благо лице и блестящи от интелигентност очи. Беше професор по английска литература в Джорджтаун и един от основателите на Камарата.

— Извинявай, че дойдох без предизвестие — каза той.

— Моля ти се, Теди. За мен е винаги удоволствие да те видя.

До прозорците стоеше още един мъж, по-млад и облечен в костюм от „Брукс Брадърс“.

— Джеф, това е Том Андрюс — представи го Окуда. — От „Уилбър и Майкълс“ в Чикаго.

Лайл кимна, приближи се до прозореца и се ръкува с по-младия мъж.

Само за миг, преди да започнат да разговарят, Лайл бързо прецени участниците в тази игра. Младият мъж беше единствената връзка на Камарата със Средния Запад. С други думи, когато Камарата определише за очистване някой фашист екстремист, това беше човекът, който сключваше договора и имаше грижата задачата да бъде изпълнена бързо и професионално. И макар че Лайл предпочиташе да стои далеч от такива хора и да общува с тях по стандартните нелегални канали, ЦРУ се бе постарало да изчисти тази зала от подслушвателни устройства. Това вероятно беше най-сигурната заседателна зала във Вашингтон. Тук можеше да се говори свободно. Освен това Лайл знаеше много добре защо е дошъл Андрюс.

— Заповядайте, седнете — каза Лайл и посочи лъскавата маса от черешово дърво.

Мъжете седнаха.

— Обикновено — започна Андрюс — не би ми минало през ум да долетя тук и да ви безпокоя с такъв... ами... маловажен въпрос. Но

мисля, че след като чуете цялата история, ще разберете защо съм дошъл.

Лайл чакаше.

— Виждате ли, положението е следното... Господинът, когото използвам в Чикаго за различни проекти... ами, той е малко затруднен в момента.

— Затруднен — замислено отбеляза Лайл.

Вече знаеше точно за какво говори адвокатът, но предпочиташе да чуе цялата история от устата му.

— Ами, да, точно така. Виждате ли, той взе някои... съмнителни делови решения, така да се каже... и сега търси начин да... промени нещата.

Андрюс седеше със скръстени ръце и много внимателно премерваше думите си. Евфемизмите му се лееха като вино на вакханалия. Младият адвокат можеше да се преструва по-добре и от секретаря по печата на Пентагона.

— И какво? — попита Лайл. Все още не бяха стигнали до най-същественото.

— Ами причината за моето идване тук е да се посъветвам с вас, защото наскоро този господин дойде при мен с едно предложение. Съвсем неочаквано. Необичайно, бих казал.

— Така ли?

Лайл погледна Окуда и видя, че азиатецът е навел глава и се подсмивва, сякаш слуша виц.

— Да, необичайно — повтори Андрюс. — Тази е думата, която бих употребил.

— Мистър Андрюс — тихо каза Лайл. — Тази стая е напълно чиста. Защо не кажете направо онова, което искате?

Настъпи миг на неловко мълчание. Андрюс като че ли пресмяташе нещо наум.

После младият адвокат им разказа всичко — за състезанието на Джо, за телефонното обаждане и тъй нататък.

Щом свърши, Лайл стана, спокойно се приближи до прозореца и погледна цъфналите череша по бреговете на Потомак. Тази година пролетта бе дошла във Вашингтон с разноцветни багри и симфония от яркозелено, розово и жълто и лъчите на утринното слънце се отразяваха във водата като низ диаманти.

Лайл въздъхна и каза:

— И сега иска да отмени малкото си състезание? Такова ли е положението, мистър Андрюс?

Адвокатът стана.

— Да, точно така.

Лайл се обърна, погледна Том Андрюс в очите и се усмихна.

— Ще се свържем с вас, Том.

Андрюс се вторачи в него.

— Моля?

Лайл продължи да се усмихва.

— Ще ви се обадим.

— Но...

— Ще се чуем — рече Лайл и се приближи до вратата. — Приятен ден.

— Така добре ли е, Батман?

Момчето се беше навело към предната седалка и превързваше китката на Джо с ивица тънък вълнен плат. Мики бе намерил чантата за първа медицинска помощ и едно старо дрипаво одеяло до резервната гума.

— Готов си да се бориш с престъпниците, Батман — каза момчето, щом свърши.

— Да, аз съм истински кошмар за престъпността — въздъхна Джо, избърса потта от челото си и се опита да се съсредоточи в пътя.

Слънцето напичаше през предното стъкло. Караха по шосе 336, към реката и обраслия с храсталаци южен Илинойс. Джо нямаше представа колко бензин има в резервоара. Понтиакът сигурно харчеше много, въпреки грижите на Лем. Пък и големите му размери го правеха лесна мишена. Джо се вгледа в хоризонта и се опита да разсъждава трезво. Бяха се отправили към Сейнт Луис, но Джо не беше сигурен докъде стига шосето.

Погледна в огледалото за обратно виждане и присви очи от отразената светлина. Зад тях имаше няколко безобидни превозни средства. Камион, лимузина и спортна кола. Дали в тях имаше стрелци? Преглътна с усилие и се опита да измисли какъв да бъде следващият му ход. Умът му беше като пренавит часовников

механизъм и тиктакаше безпомощно. Дали беше от шока? Или от загубата на кръв? Или от нещо друго, което клепоухото момче беше докоснало в душата му?

— Пак са тук, нали?

Мики бе забелязал, че Джо гледа намръщено в огледалото.

— Кои?

— Нали знаеш, лошите. Преследват ни, нали?

Джо отговори, че това е твърде вероятно. Лошите наистина бяха по петите им.

— Ето защо няма да е зле, ако се наведеш и седиш мирно, докато Батман те закара на безопасно място — каза Джо.

Момчето не отговори и сбърчи нос, сякаш разсъждаваше усилено.

— Нали не се страхуваш от тях?

— Страхувам се, и още как.

— Ами!

— Разбира се. Всеки се страхува. Дори Батман. Трябва да си луд, ако от време на време не се страхуваш.

— Но т-татко казва, че трябва да се с-страхувам само от нещата, които не р-разбирам.

— Повярвай, дете, познавам много добре лошите и се страхувам до смърт от тях.

— И-искаш да кажеш, че м-моят татко лъже?

Джо погледна в огледалото и видя овалното лице и невинните очи на Мики. На ярката светлина момчето изглеждаше почти прозрачно — досущ залиняло херувимче, облечено в жълтия копринен костюм на Робин. Истината беше, че децата никога не бяха играли съществена роля в живота на Джо. Те бяха част от един друг свят и лукс, който можеха да си позволят обикновените хора. За човек с неговата професия децата бяха пречка. Професионалистите никога не стреляха по мишена, намираща се близо до дете. Децата бяха табу. Но сега Джо, изглежда, нарушаваше едно друго правило — *слушаше* какво говори едно дете. При това внимателно. Усещането беше странно — сякаш се преобразяваше и гледаше през очите на Мики.

— Татко ти ти е казал истината — рече накрая той. — Имал е предвид, че трябва да бъдеш смел, а това е нещо, което си наследил от

него. Повярвай, баща ти е един от най-честните хора, които съм срещал.

Мики облиза устни.

— Но не е като теб. Не е супергерой.

Джо се усмихна горчиво.

— Да бъдеш супергерой не е толкова хубаво, колкото си мислят другите.

— Искам да стана като теб, когато порасна.

— О, недей, повярвай ми.

— Не. Искам. Ти си н-най-смелият човек, когото съм в-виждал. Застреля оная лошата и уплаши хулиганите. М-можеш да победиш в-всеки лош...

— Слушай, дете. Да застрелваш хора е нищо. Това означава само, че някой ще умре. Зависи по кого стреляш и защо. Пък и това не е начин да си изкарваш прехраната.

Джо стисна волана и преглътна киселините. *Това не е начин да си изкарваш прехраната.* Та нали майка му бе казала същото, докато лежеше на смъртно легло в малката дървена къща на Ларчмънт стрийт. Тогава Джо я помисли за сенилна. С мозък, промит от църквата. Затъпяла от житейски неволи.

Споменът имаше вкуса на пепел.

Стаята й...

Проядените от червеи мебели във френски колониален стил, пожълтелите дантелени покривчици, мирисът на ментолов мехлем за разтриване и на яхния и, разбира се, иконите. Накъдето и да се обърнеш, имаше изображения на Исус, Светото сърце и Тайната вечеря. Разпятия от тиково дърво и цитати от Библията, написани на обгорени дъсчици. През последните си години Катерин Флъд бе станала саможива старица. Последния път, когато я видя, тя седеше в леглото, а гордото й набръчкано лице беше гримирано — очите в черно, а устните боядисани с тъмночервено червило.

— Какво има, Джо? — попита Катерин.

Ръката й потрепна за миг като ранена птица, която се опитва да полети.

Джо се приближи до леглото — достатъчно близо, за да помирише крема ѝ за лице и аромата на мента.

— Слушай, мамо — започна той, пое дълбоко въздух и я погледна в очите. — Никога не съм ти казвал как си изкарвам прехраната.

— Работиш в строителството.

— Не е точно така.

— Нали ми каза, че строиш сгради. С големи кранове. — Катерин се разтрепери, опитвайки се да държи главата си гордо изправена. — Какво искаш да ми кажеш, Джо? Синът ми не работи в строителството, така ли?

— Не се занимавам със строителство, мамо. — Джо преглътна с усилие и продължи: — Убивам хора. Лоши хора. Освобождавам ги от нещастията им.

Катерин се вторачи в него.

— Натрупах много пари от тази работа. Няма да те лъжа. Този занаят се плаща добре.

Катерин продължи да го гледа. Сви устни. Явно не го разбираше. Джо започна да ѝ разказва за Виетнам, да ѝ обяснява за електрическия контакт и за това как помага на човечеството, като отървава света от паразити...

— Не!

Отговорът на Катерин дойде внезапно с монотонен и леденостуден глас, като на заекващ робот. Ако не поклащаше глава, Джо би се заклеял, че е умряла.

— Мамо...

— Не.

— Чуй ме, мамо...

— Това не е вярно, лъжа е. Моят син не убива хора.

Катерин затвори очи и силно начервените ѝ устни се нацупиха.

— Не знам защо ми казваш всичко това, Джо. Жестоко е. Идваш да видиш майка си и я подлудяваш с тези истории.

— Мамо, опитвам се да ти кажа...

— Не.

Старицата размаха скованите си ръце, сякаш отпъждаше неприятна миризма.

— По дяволите, опитвам се да ти кажа истината! — изрева Джо.

Тя изведнъж се вцепени.

— Твоят син е убиец, мамо. По пет-шест души на година. От края на 60-те. Всеки от тях беше лош човек. Зверове. Животни, които не преставаха да убиват. Разбираш ли какво ти говоря? Освободих ги от нещастията им!

Джо протегна ръце и стисна тънките ѝ рамене.

— Не ме докосвай!

Викът на Катерин беше като внезапен плисък на леденостудена вода в лицето му. Беше толкова неочакван и несвойствен за такава немощна жена, че Джо се дръпна, сякаш го бе ударила. Катерин извърна съсухреното си лице към прозореца и замърмори:

— Господ казал на Давид: „Ако децата ти нарушат Моя закон и не спазват заповедите Ми, ще накажа прегрешенията им с пръчка“.

— Мамо, аз не съм нарушил Божия закон — каза Джо и усети соленото парене на сълзите, които изгаряха очите му. — Аз го прилагам.

Катерин го погледна в очите и той почувства гнева на майка си като отровна мъгла. Сивите ѝ очи изведнъж станаха проникателни, а зениците — черни като най-чист оникс.

— Ти си пропаднал тип, Джо — изсъска тя и показа кафявите си долни зъби. — Само Господ може да отмъщава на грешниците. Пише го в Библията. Ти си нечестивец, Джо, нечестивец.

— Това беше последното, което ми каза — измърмори той.

— Кой?

Мики се развълнува. Беше клекнал на задната седалка и нервно подскачаше.

— Майка ми.

Момчето наклони глава. Явно разсъждаваше.

— Майка ти не е искала да бъдеш Батман, така ли?

Джо тъжно поклати глава.

— Не... Мисля, че това не ѝ харесваше.

Настъпи неловко мълчание. Мики мислеше по въпроса. Джо го наблюдаваше в огледалото. Испита състрадание към момчето. Светът беше смахнато и объркано място. Царят беше гол. Наметалото на

Супермен беше надупчено и цялата проклетата Игра беше безсмислено упражнение. Зачуди се дали не се е предал.

И не забеляза форда, който се приближаваше зад тях.

Близнаците Сабитини бяха намалили разстоянието и бяха готови както никога досега. Взетият под наем „Форд Таурус“ имаше седалки с цвят на капучино и лъскаво табло. На задната седалка, едно до друго, стояха две еднакви куфарчета, натъпкани догоре с мощни, направени по поръчка оръжия. Братята Сабитини следяха понтиака беглец от двайсет минути — откакто колата бе излъгала ченгетата от Куинси и се бе появила от задния двор на семейство Куган. И сега между форда и понтиака имаше само няколко автомобила. От време на време някой полицейски патрул профучаваше в противоположната посока, отправил се към местопроизшествието в дома на Куган.

— Очаквам с нетърпение фаталния изстрел, Фратело — изръмжа Федерико, после се обърна и протегна ръка към задната седалка.

Отвори едното куфарче, измъкна пушка „Берета“ и започна да завинтва заглушителя.

— Още повече, че шосето е пълно с конкуренти.

— Но ние сме най-добрите, нали?

Федерико нагласи оптичния прицел и се вторачи в прашното шосе пред тях. Понтиакът бучеше под един надлез и от ауспуха му излизаше черен пушек. Един господ знаеше докога щеше да издържи оная таратайка. Ами загадъчната фигура на задната седалка? Дали беше съучастник на Трепача? Съгледвач? Помощник? Не му пукаше много, защото скоро щеше да сложи край на състезанието — един-единствен 7.62-милиметров куршум право в тила на шофьора.

— Крий оръжието, идиот!

Бернардо поглеждаше в огледалото за обратно виждане, отбелязваше си нещо наум и се взираше в превозните средства, които ревяха зад тях. Кадилак. Спортна кола. Другите убийци сигурно чакаха Сабитини да направят първия ход. Страхливци. Сутринта Бернардо видя един автомобил, който може би беше на оня с дръпнатите очи, Сакамото. Черното ферари се бе приближило до къщата на Куган, което означаваше, че до вечерта щяха да се появят още убийци.

— Бернардо, амиго, малко по-близо, перфавор...

Гласът на Федерико беше тих и нежен — сигурен знак, че е готов да убива.

В страничното огледало Джо видя два познати силуета във форда зад тях — широки рамене, приведени в тъмната вътрешност на колата, яки ръце и еднакви пози — и косата му настръхна. Мики продължаваше да подскача на задната седалка като вързоп от неизчерпаема енергия. Стомахът на Джо отново се сви и киселините започнаха да прииждат към гърлото му. Трябваше да измисли начин да остави момчето на безопасно място. Може би на следващия изход от магистралата. Или на някоя бензиностанция. Но спирането сега криеше голям риск, особено след като братята Сабитини бяха отзад и чакаха сгоден момент за смъртоносен изстрел.

— Ще направиш ли нещо за мен, Мики? — помоли Джо. — Ще се наведеш ли?

— Н-няма да позволя да те н-наранят, Батман.

— Разбирам, но те моля да направиш това като мой събрат и помощник.

— Н-нуждаеш се от помощта ми.

— Слушай, Мики... Лошите са зад нас и трябва да се съсредоточа, ако искам да им се изплъзна. Не подскачай така. Чу ли? Ще избягам с моите шофьорски умения на супергерой и ядрените батмански двигатели. Затова залегни и стой мирен.

— Ще ти помагам.

— По дяволите, момче! Прави каквото ти казвам!

Мики започна да трепери силно.

— Лошите са ме з-закачали неведнъж. И сега н-няма да им се размине.

Мики започна да търси в колана си някакво батманско оръжие. Ръцете му трепереха — синдромът го държеше в хватката си.

— Сега ще им п-покажа...

— Мики!

— Убий лошите! Убий ги веднага!

— Слушай, приятел...

Джо протегна ръка и го хвана за раменете, но Мики се измъкна. Блъсна се във вратата и извади от колана си жълт пластмасов бумеранг.

— Мики! По дяволите! Залегни!

Джо се опитваше да кара по права линия. Момчето се бореше на прозореца.

— Смърт на...

— Спри, Мики!

Твърде късно. С едно-единствено конвулсивно движение момчето се наведе през прозореца и запрати пластмасовия бумеранг по колата зад тях.

Федерико Сабитини се подаде през прозореца. Оптичният прицел беше притиснат до окото му и вятърът развяваше косите му, когато предметът изскочи в полезрението му.

Прилеп?

Предметът потанцува с вятъра. Преобръщаше се като блуждаещ лист, а жълтите му криле се въртяха лудешки. После се насочи право към форда на Сабитини. Федерико наведе оптичния мерник, облегна се назад и сърдито изсъска:

— Някаква птица.

Бумерангът на Мики се удари в предното стъкло и се завря под чистачката.

Бернардо се вторачи в него.

— Какво е това, по дяволите?

Федерико беше онемял и зяпаше играчката така, сякаш на стъклото беше кацнал албатрос.

Бернардо настъпи газта и оголи зъби, разтреперан от гняв и вероятно от малко паника.

— Този клоун иска да си поиграем.

Федерико кимна и примига, за да прогони от очите си потта, вятъра и влагата и изду огромния си гръден кош. Това се превръщаше в лично предизвикателство. Да убие този негодник вече беше въпрос на чест, а честта беше отколешна традиция за братята. Тя течеше във вените им и мотивираше действията им. Колкото по-велико беше убийството, толкова по-уважаван ставаше убиецът.

А това убийство щеше да бъде най-великото от всички.

Бернардо се приближи до понтиака толкова, че усети вонята от ауспуха му. Федерико се подаде навън, вдигна оптичния мерник до

окото си и се прицели. Тъкмо щеше да стреля, когато се появи усещането — сърбеж под колана, точно над дясното бедро. *Мястото*. Наведе оръжието и се прибра в колата, като мигаше, за да прогони сълзите от вятъра, псуваше на италиански и чешеше белега с размерите на палачинка.

Това му се случваше от време на време, когато беше под напрежение или трябваше да се съсредоточи върху някоя особено неприятна мисия. Така стана през 1983, когато беше принуден да разчлени една жена, за да може да я побере в металния барабан на товарните докове в Месина. Случи му се и преди шест години, когато го заловиха в склада на една конкурентна банда и трябваше да си проправя път за бягство с помощта на ножа. Засърбеше ли го, работата свършваше зле, нещата се объркваха и едва спасяваше кожата. Но онези два пъти беше сам и сърбежът беше мимолетен.

Сега беше с брат си, а Бернардо също го сърбеше.

— Какво има? — попита Федерико и го погледна.

— Онова усещане... И ти ли го изпитваш?

Бернардо дращеше бедрото си.

Федерико кимна.

Белезите бяха съвсем еднакви, като огледални отражения. Бернардо го имаше вляво, а Федерико вдясно. Бяха останали от експерименталната операция, с която преди трийсет години екип от най-добрите хирурзи в Европа раздели близнаците в държавната болница „Сан Винченцо“ в Таормина. В онези дни в средата на 60-те процедурата беше съвсем радикална и десетгодишните Сабитини трябваше да прекарат много часове под скалпела. Но макар и тежка, операцията се увенча с успех и влезе в учебниците като пример за разделяне на близнаци, съединени в корема. Днес братята страдаха от много малко последствия, с изключения на краткотраен запек или пристъпи на язва, дължащи се на слабите им стомашни стени.

Умствено обаче близнаците Сабитини бяха обсебени от предишното си състояние. Имаха еднакви сънища, кошмари и заболявания и искрено вярваха, че могат да четат мислите си. И докато растяха и се изкачваха по стълбата на организираната престъпност, невротата им се превръщаше в психоза. Започнаха да се мислят за ангели на Божието отмъщение, които са свързани физически и постоянно се надпреварват помежду си, за да видят кой е по-

жестокият, по-бруталният и кой сее повече смърт. Двамата се обичаха и мразеха с еднакъв плам. И преди всичко, когато едновременно усетеха сърбежа, го приемаха като поличба.

При това сериозна.

Федерико отново вдигна оптичния прицел и погледна в зелената мрежичка. Кръстчето се спря на понтиака и лекото поклащане на двете превозни средства започна да мести обекта ту вляво, ту вдясно. Федерико трябваше да затаи дъх, за да държи пушката неподвижна. Огромният му корем се изду и опъна плата на спортното сако. Усещаше сърбежа под панталона си и неприятното чувство замъгляваше разсъдъка му. Борейки се с него, той се прицели в мишената и натисна спусъка.

Първият куршум мина високо и откъсна парче от покрива на понтиака.

Колата зави рязко и нагази в чакъла край платното. Бернардо изпсува и подкара в прахоляка плътно зад понтиака. Погледна спидометъра и видя, че се движат със сто и двайсет километра в час. Гилзата падна на пода и Федерико зареди отново. Навеждаше се през прозореца, когато в периферното му зрение вляво се появи нещо.

Саабът изникна изневиделица и отблясъците от слънцето върху броните му разсеяха Федерико.

Професионалиста изпревари сицилианците и после Джо.

След минута се прибра в дясното платно и остана там, няколко коли пред понтиака.

Беше възникнала една друга възможност.

Като прецени разстоянието и изчисли скоростта на удара и балистиката, Професионалиста бързо се приготви да стреля по сицилианците, без да засегне мишената пред тях. Нямаше да е лесно, но на Професионалиста не му пукаше. Трудностите бяха част от играта. Стисна волана, задиша равномерно и се почувства уверен, дори спокоен. Изстрелът беше сложен — някои можеха да го нарекат дори дързък, но Професионалиста беше свикнал с такива начинания. Как иначе бе станал най-дълбоко пазената тайна на разузнаваческото съсловие?

Трябваше да признае, че тази мисия наистина беше необичайна — да задържи мишената в играта колкото е възможно по-дълго. Но Професионалиста никога не поставяше под съмнение заповедите. Никога не се мъчеше да отгатне кои са анонимните покровители, които използваха услугите му. Въпросите биха довели до размишления, а това не беше част от метода му на действие. Той затаи дъх. Едната му ръка беше на волана, другата — на спусъка, а очите — приковани в огледалото за обратно виждане. Пръстите го заболяха.

Никой нямаше да разбере колко нежни са станали ръцете му, нито колко много болка течеше по крехките му стави. И никой нямаше да осъзнае колко бавен и дебел е станал Професионалиста. Той беше невидим за чужди и за свои.

Устройството беше прикрепено към облегалката за глава зад Професионалиста. Лично негово изобретение, специално за тази мисия. Малка С-образна скоба за минимум вибрации. Подплатен с гума триножник, пригоден за максимална точност. В долната част на огледалото за обратно виждане беше монтирано алуминиево велосипедно огледало, което беше на едно ниво с мерника на пистолета. А оръжието — стар руски „Макаров“ — беше заредено с рядко срещаните недеформиращи патрони с метални обвивки. Военни патрони.

— Стой мирен — прошепна Професионалиста на език, който повечето американци не биха разбрали.

Изстрелът се чу от ъгъла на предното стъкло на форда и всичко стана за секунда — счупването на стъклото и приглушеният пукот, подобен на влажна бомбичка. После нещо проблесна в колата и Федерико изпита усещането, че върху ръката му е паднала тухла.

Бернардо чу вика на брат си една милисекунда, преди да усети, че нещо изпръсква лицето му. Кръв! Изведнъж кръвта обагри всичко — тавана, ушите и очите на Бернардо. Федерико изпищя като ученичка. Пушката се изплъзна от ръцете му и падна на пода.

Бернардо погледна брат си.

— Какво става?

— Мама... Боже! Простреляха ме!

Федерико се гърчеше на седалката и държеше ръката си, от която на талази бликаше кръв. Единият от пръстите му го нямаше, а останалата част от китката беше черна, лъскава и пробита. Работа на високомошен патрон. Вероятно предназначен за черепа му.

— Шибан кучи син! — извика Бернардо и настъпи газта.

Понтиакът се отдалечаваше.

Федерико пищеше. Ръката му продължаваше да кърви обилно. Той измъкна колана от панталона си и започна да стяга китката си. Пронизителните му стенания не секваха.

Тъкмо те подхраниха гнева на Бернардо, който започна да псува и да реве като див звяр. Стисна волана с едната си ръка, а с другата бръкна в куфарчето, като го преобърна и разпиля оръжията на задната седалка. Грабна един картечен пистолет „Инграм“ с пълнител за трийсет патрона. Вече не разсъждаваше трезво. Кръвта и стенанията го бяха влудили.

Подаде се през прозореца и започна да стреля. Вятърът духаше в лицето му, а той стреляше ли стреляше и крещеше.

Никой не можеше да се гаври с близнаците Сабитини.

13.

Джо погледна в огледалото за обратно виждане, точно когато куршумите започнаха да ги обстрелват безпощадно.

— Мики! По дяволите! Залегни!

— Умри, Пингвин, умри!

Мики подскочаше на колене и стреляше с пластмасовия си батмански пистолет през задното стъкло.

— Долу, Мики!

Страничното огледало внезапно експлодира и се разпръсна като звезден прах. Джо завъртя рязко волана, а по капака се изсипа нов поток от куршуми 45-и калибър.

Мики се блъсна във вратата, после се изправи на колене и яростно отвърна на изстрелите с играчката си.

— Джокера трябва да умре!

— По дяволите, момче, казах ти да залегнеш!

Джо се протегна назад и се опита да го бутне на пода, но дясната му ръка нямаше сили.

Още изстрели близнаха прозорците, напукаха стъклата, откъснаха снежинки от тях, нацърбиха метала и разпръснаха сини искри в бледата слънчева светлина. Мики изкрещя — първичен рев от дълбините на болката и страданието. Джо се вторачи в пътя отпред, натисна педала за газта до пода, но куршумите вече трещяха по задницата на колата и заплашваха да спукат гумите.

Джо изпсува и се взря в далечината, за да потърси отклонение от магистралата. Нямаше.

Металното чудовище се приближаваше до понтиака, а мускулестата фигура се подаваше от прозореца, крещеше срещу вятъра и стреляше с картечния пистолет. Изкривени образи бомбардираха въображението на Джо. Спомени за подвизите на братята Сабитини, показани по сателитните новини, и ужасяващите разкази на главорезите — *пронизан от куршум труп лежи по корем с изкормени вътрешности, прозорецът на щабла на предизборна кампания взривен сред градушка от куршуми, череп на счетоводител,*

пръснат от куршум с куха сърцевина — всичко това премина за миг в съзнанието му. Братята Сабитини бяха машини за убийства — ефикасни и неумолими. Но онова каубойче, което атакуваше и двете коли с неконтролиран преграден огън по магистралата, не му говореше нищо.

Стрелбата изведнъж спря.

Джо преглътна с усилие и се опита да разсъждава. *Самият той* беше извършвал такива удари. На уединен междуградски път. Изненадващ пукот през задното стъкло. Спомни си Клиент Номер Осем, Роман Сантанджело, лихварят убиец от Сисеро. Проследи го чак до Луисвил, преди да успее да се прицели точно през задното стъкло с щурмовата пушка „Галил“. В случая Сантанджело имаше и още нещо, което Джо изведнъж си спомни. *Вибрациите*. Опитваше се да се прицели точно. С едната ръка държеше волана, а с другата — пушката „Галил“ и шибаните вибрации разтрисаха шасито, винаги когато караше с около сто и четирийсет километра в час — нещо задължително за повечето стари брички и взетите под наем таратайки. *Сто и четирийсет километра в час!*

Точно така.

Прозрението се стовари отгоре му като парен чук.

— Залегни, момче — каза той на Мики и настъпи газта. — Сега ще видим на какво е способен автомобилът на Батман.

Стигна до сто и четирийсет километра в час и задържа скоростта. И чудесните вибрации разтърсиха тялото му. Започна да се моли сицилианците да се хванат в капана. Погледна през рамо към петното слънчева светлина, което блестеше на предния капак на форда.

Последваха още изстрели. Джо се наведе и Мики изпищя, но куршумите вече бяха далече. Вибрациите извършиха чудото. Сицилианецът не можеше да се прицели добре. Погледът на Джо се замъгли за миг, докато се бореше с волана, но той продължи да поддържа скоростта от сто и четирийсет километра в час. Колата се тресеше и заплашваше да се разпадне на парчета. Фордът зад тях ревеше.

Джо караше в средата на платното. Искрите се виеха около колата, а куршумите я обстрелваха безпощадно от всички страни и отекваха в ушите му. Джо поддържаше скоростта и въртеше волана ту вляво, ту вдясно.

Първа се спуска задната дясна гума и Джо имаше чувството, че някой го тупна по гърба. Скоростта мигновено намалня.

— Слушай, Мики! — изкрещя Джо, като се бореше с волана. — Реката! Мисисипи! Как да стигнем до нея?

Момчето махна ръце от ушите си, замига и запотрепва конвулсивно, после се ухили дяволито.

— Искаш да отидеш на батманския мост ли? — И посочи към един завой на пътя и лекия склон от папур и плевели. — Ей там, долу е! Татко ме води там понякога.

Джо не се поколеба.

— Дръж се, момче! — извика той и изви волана надясно, точно когато един едрокалибрен куршум спуска предната лява гума.

Отначало понтиакът сякаш щеше да се разпадне. Плъзна се по чакъла и прескочи канавката. После стремително полетя надолу. Джантите тракаха като счупени бутала. Тънки като пръсти на скелет върбови клонки заплюяха по предното стъкло. Слънцето блестеше в лицето на Джо, кокалчетата на пръстите му побеляха от стискане на волана. Мики пищеше в ушите му. Понтиакът се носеше лудешки между дърветата, към далечната полянка...

Изведнъж дърветата изчезнаха като завеса, разкриваща сцената.

Джо натисна спирачките. Зъбите го боляха, костите също, мозъкът му кънтеше. Колата подскочи, после изведнъж спря и задницата ѝ заседна, като вдигна облак прахоляк. Джо видя, че са на края на един пуст район за пикник, до колибата на пазача и на трийсет крачки от калните брегове на Мисисипи.

Долу се пенеха сивите води на реката.

— Ето го! Мостът на Батман! — истерично крещеше Мики.

Беше огромен и грозен. По бетонната му повърхност минаваха около осемстотин метра релсов път. В двата края се издигаха полуразрушени готически кули. Бентът отдолу се виеше като китайска стена. На всеки няколко метра като мъртви дървета стърчаха осветителни стълбове, а рампата беше обрасла с мъх. Зад тях изсвириха гуми.

— Добре — измърмори той по-скоро на себе си, отколкото на Мики.

Знаеше, че нямат време, късмет и избор. Грабна колта, отвори вратата, изпълзя навън и заобиколи понтиака. Въздухът миришеше на

риба и на дизелови изпарения и главата му се замая. Джо издърпа Мики от колата.

— Слушай, хлапе, чуй ме добре.

Повлече го нагоре по хълма, към колибата на пазача. Кракът го болеше. До колибата имаше зайчарник, скрит в сенките, идеално скривалище. Джо бутна Мики вътре, после каза през стиснати зъби:

— Чуй какво искам да направиш...

На няколко крачки зад тях се чу прашене на клонки и той се обърна рязко.

— Хей! — извика един възрастен мъж, облечен в униформата на горски пазач. — Не може да спирате тук! Паркът е затворен.

Джо насочи колта към него.

— Дай ни само една секунда, шефе.

Пазачът вдигна ръце и заотстъпва към колибата, очите му се стрелкаха насам-натам. Джо се обърна към момчето и заговори тихо:

— Ти ми помогна страшно много, Мики. Разбираш ли какво ти казвам?

— Д-да.

Мики потрепваше конвулсивно и поглеждаше към пазача и гората зад тях. На стотина метра клоните трепереха. Очите на Мики се напълниха със сълзи.

— Слушай! — каза Джо и го разтърси за раменете. — От тук нататък продължавам сам. Разбираш ли?

— Д-да, но...

— Не спори с Батман! Искам да отидеш в колибата на пазача и да му кажеш да повика ченгетата. Ясно ли е?

— Н-но ти си...

— Разбираш ли?

Момчето кимна.

Джо се обърна и тръгна към понтиака, после спря и за последен път погледна Мики през рамо.

— Нямаше да се измъкна без твоята помощ, хлапе.

Момчето успя да се усмихне въпреки сълзите, които блестяха на лицето му.

Пазачът се беше свил в колибата. Бе опрял лице до прозореца и се опитваше да види какво става в пуцинака. Казваше се Несбит Райланд Блейсдел — за по-кратко Нес — и мислеше, че държавната работа е най-благата на света.

Естествено, последното беше вярно само допреди няколко минути.

През мръсния прозорец старецът видя, че на около петдесет метра дърветата треперят и чу бръмчене на двигатели. Зърна един форд и някаква фантастична черна спортна кола. Трудно му беше да определи точно каква е. Внезапно вратата на колибата се отвори с трясък.

На прага застана момчето с широко отворени очи. Цялото трепереше.

— Лошите са тук! — трескаво съобщи то.

Отначало Джо се изненада от лекотата, с която шофираше по релсите. Мостът явно не беше предназначен за коли, но преди да се качи на него, бе изпуснал въздуха и на здравите гуми. Надяваше се, че така ще се движи по-лесно по релсите.

Натисна газта и понтиакът подскочи покрай ръждясалия знак, на който пишеше: „Минаването забранено!“. Поддържаше скорост от петнайсетина километра в час и колелата се друсаха и тракаха. Погледът му беше прикован в отсрещния бряг и стръмния склон. Над мътните води нямаше нищо.

На половината път Джо разбра защо покрай язовира няма други превозни средства.

Вятърът.

Когато беше малко момче, местните жители на Андерсънвил наричаха ранния пролетен вятър „Бръснача“. Той се промъкваше в низините, делтите и тресавищата, когато земята се затопляше до нормалната си температура, но реката все още не бе излязла от зимния си хлад. Поривите бяха страхотни. Можеха да те повдигнат. И днес Бръснача го атакуваше.

Първият повеи блъсна задната част на колата, после нахлу като призрак през счупените прозорци. Понтиакът се наклони наляво и Джо рязко завъртя волана в противоположната посока. Спуканата задна

гума се плъзна и колата хлътна на трийсетина сантиметра. Джо реагира инстинктивно, форсира двигателя и подаде газ. Погледна през рамо и когато видя височината, едва не си глътна езика.

Понтиакът висеше застрашително над разпенените оловносиви води.

Внезапният повей надипли водите в срещуположния край на язовира и колата се заклати. Джо завъртя волана надясно и настъпи газта. Усети миризмата на изгоряло и за миг му се зави свят. Ледени тръпки полазиха по гърба му.

После вятърът утихна също така внезапно, както се бе появил, и задното колело стъпи на камък.

Понтиакът се стрелна напред, а задницата му отново се плъзна по релсите. Джо натисна спирачките и колата спря в средата на моста. Чувстваше как вятърът си играе с него. Конструкцията скърцаше, а колата леко се поклащаше.

— Хайде, скъпа, не ми изневерявай точно сега...

Продължи бавно по релсите. Джантите глухо тракаха под шасито. Стисна зъби и се съсредоточи. Отправи се към срещуположния бряг, към високите борове и свободата. Мостът се люлееше от вятъра, но вероятно това беше само плод на въображението му. Усещаше вибрациите в кокалчетата на пръстите, в стомаха и в кътните си зъби.

— Хайде, Трепач... можеш да го направиш...

Измина оставащите хиляда крачки за по-малко от две минути.

И точно когато почти стигна до другия край, съзря някакво движение сред дърветата. Спирали от пушек, разлюлени клони и проблясъци на въртящи се светлини. Червени и сини. Сърцето му подскочи и той изведнъж разбра, че по лъкатушещия път към брега се спускат военни камиони и полицейски микробуси.

Идваха за него.

Удари спирачките и колата се плъзна по железните релси в края на моста. Джо завъртя волана и понтиакът се наклони на една страна, зави и се стрелна в противоположната посока. Джо настъпи газта и колата зарева обратно по пътя, по който бе дошла.

Караше колкото е възможно по-бързо.

В средата на моста отново натисна спирачките.

Понтиакът се разтресе и спря. Вятърът се изви от реката и изсвири през дупките от куршумите, но Джо не му обърна внимание, защото се беше вторачил в черното нещо, което го чакаше като тумор в източния край на моста.

Едно много лъскаво и много черно ферари.

Стисна волана и облиза устни. Имаха вкуса на горчива кръв. И изведнъж осъзна, че от четирийсет и осем часа търси именно това — Смъртта, която сега се появяваше под формата на черна кола и идваше да го вземе. Ала му хрумна също, че сега има и друг избор — можеше да се върне, да се предаде на властите и да спаси задника си за следващия рунд или да предизвика дявола.

Да напусне с достойнство този свят.

Ферарито тръгна към него.

Джо взе решението лесно. Натисна педала за газта до пода и колата се стрелна напред.

Погледът на Джо бе прикован в приближаващата се предна решетка на ферарито. Оставаха триста метра. Сребристите води отдолу се пенеха като разтопен метал. Вятърът виеше. Ферарито фучеше към него. По гърба на Джо полазиха тръпки...

Двеста метра. Моторът на понтиака ревеше като вулкан и бълваше нажежени до бяло искри и гръмотевичен шум. Щипещият вятър брулеше моста, а очите на Джо пареха от светлината, отразяваща се от стоманата...

Сто метра. Джо натискаше газта, приковал очи в решетката на ферарито.

Петдесет метра... Гореща вълна го блъсна в лицето, вятърът плющеше и гърба му, слънчевата светлина изпълваше вселената... После...

Чакай!

Прозрението блесна в периферното му зрение в последния миг. Бегъл поглед, изпъстрен от проблясъците слънчева светлина, отразена от перилата, но достатъчен, за да се запечата в трескаво разсъждаващия му ум — силуетът на мъж в черно, застанал на края на моста. Беше слаб и строен. Азиатец. Приличаше на злобна врана. Стоеше и държеше нещо.

Малко дистанционно управление с метална антена.

Джо изви волана в последния момент.

Двете коли се удариха и силният гръм, който разтърси небето, експлодира в ушите на Джо и го блъсна във вратата. После мостът изчезна и светът потъмня.

Въздухът се превърна в течност. Всички звуци мигновено заглъхнаха в студения черен сковаващ хлад. Водата го натискаше към седалката и той ужасен разбра, че стремително се носи към дъното.

Знаеше, че разполага само със секунди. Белите му дробове се издуваха, главата му се въртеше. После видя, че черните води около него започват да пулсират от светлина — отначало съвсем слабо, но после все по-силно и накрая в ярки, редуващи се отблясъци в червено и синьо. Зеленикавата слънчева светлина, бълбукането и приглушеният шум на колите му дадоха представа къде е *горе*.

Размаха ръце и се измъкна през счупения прозорец, остриите краища на стъклото разкъсаха ризата му, впиха се в студената плът под нея и одраха краката му, но той щеше да успее, по дяволите, щеше да се освободи от този метален ковчег.

Предпоследното нещо, което направи, преди да изгуби съзнание, беше да плува към дневната светлина и когато излезе на повърхността и усети вятъра в лицето си, чу гласовете по радиопредавателите и свистенето на найлоновото въже, с което го завързаха, в главата му се въртеше само една-единствена налудничава мисъл.

За пръв път се радваше толкова много, че вижда ченгета.

После черният прилив заличи околния свят.

14.

Април още беше хаплив и ветровете плющяха като камшици по водите на Потомак, докато членовете учредители на Камарата се разхождаха по западния тротоар, към Арлингтън. Бяха четирима. Лайл крачеше най-отпред, като свещеник на висшата мода. Късото до коленете кашмирено палто се развяваше, слънчевите му очила блестяха. Другите го следваха по петите и обмисляха нещата. Непроницаемият професор Окуда с лулата си, Майкъл Уинслоу, адвокат от Сиатъл и представител на Съюза за защита на гражданските свободи — целият във вълна и с провинциален вид, и Хеди Коен, непреклонната дребна жена със стоманеносиви коси от Детройт.

— И най-важното, господа — не мога да кажа, че съм приятно развълнувана от цялата тази публичност — каза Хеди Коен с патентования си умерен тон, достатъчно силен, за да надвика вятъра, и същевременно достатъчно тих, за да не ги чуе някой.

Коен беше автор на „Постфеминистки манифест“ и унищожителен критик на личности от фашистките медии от цял свят и знаеше как да говори безмилостно и същевременно майчински.

— Замесването ни в тази работа и разговорите с ЦРУ. Всичко това никак не ми харесва.

Тя пъхна ръце дълбоко в джобовете си и присви очи срещу лъчите на следобедното слънце, които се отразяваха в реката.

— Също както казваше леля Джулия. Играеш ли си с коминочистачи, ще се изцапаш със сажди.

Уинслоу я погледна.

— Какво искаш? Така се случува. Стават такива неща. Ще се оправим и ще продължим да живеем.

— Нали затова сме се събрали — тихо каза Окуда. — Да вземем решение.

Повървяха още малко.

— Предчувствах, че ще стане така — измърмори Коен.

— Какви ги говориш?

Уинслоу видимо се ядосваше на дребната жена с посивели коси. Двамата не се понасяха. Вероятно заради общата си вина.

— Никога не сме обсъждали компетентността на наемника — рече той.

— Как да не сме? — възрази Коен и погледна Окуда. — Не си ли спомняш, Тед?

Професорът продължаваше да гледа реката и да пуши лулата си.

— Осъждахме няколко пъти възможността да го извадим от употреба.

— Да го извадим от употреба... Хубав израз — усмихна се Уинслоу и поклати глава.

— Човекът остарява, Майкъл — подхвърли Коен.

— Така е — съгласи се Окуда.

— Добре де — каза Уинслоу и сви рамене, — тогава може би този човек е риск за сигурността. Може да страда от старческо слабоумие. Кой знае? Искам само да знам защо трябваше да бъркаме в тази огромна каца лайна?

— Налагаше се да почистим — отговори Окуда.

— Стига с тези евфемизми — изпъшка Уинслоу. — За какво всъщност говорим?

— Моля? — учуди се Окуда и го погледна.

— Тази шибана игра... Какво е нашето участие в нея?

— Уместен въпрос, Тед — съгласи се Коен. — Това не влиза в основните ни задължения.

— Имаме друг коз в играта — заяви Окуда. — И решението, което трябва да вземем сега, е дали да подкрепим нашия наемник, или не. Дали да го измъкнем от кашата и да го откупим от играта, или просто да оставим нещата да следват естествения си ход.

Уинслоу и Коен се спогледаха, после Уинслоу попита:

— Чакай малко. Какво искаш да кажеш — коз? Още един наемник ли?

Окуда извади лулата от устата си, сякаш се готвеше да разговаря с подрастващ по някой труден въпрос.

— Да, включихме още един — започна той. — Отначало, само за да наблюдава положението, но после решихме да пази живота на нашия човек. Та играта да продължи. Намерението ни беше...

— Чакай малко — прекъсна го Уинслоу и възмутено вдигна ръка.
— Искаш да кажеш, че си заповядал на втория стрелец да започне да премахва *другите участници*?

— Точно така. Причината беше...

— Това са глупости! Ние не одобряваме никого, без да постигнем общо съгласие, и ти го знаеш много добре, Тед.

— Той има право, Тед — каза Коен.

— Дрън-дрън! — излая Уинслоу.

— Ти явно не схващаш идеята, която стои зад всичко това — изсъска Лайл през стиснати зъби. — Попаднахме на ново антитяло. Серум. Начин да очистим света от вируса. Не разбираш ли за какво става дума, Уинслоу?

— Слушай, Джеф...

— Не. *Ти* слушай. Състезателите са хладнокръвни убийци и нашият човек се е превърнал в гръмоотвод. Привлича всички хищници. Предоставя ни се изключителна възможност. Безпрецедентна! И няма да я осуетим с безсмислени приказки за разведряване на положението. Разбираш ли какво говоря?

Уинслоу се вторачи в него за миг, после облиза устни и спокойно каза:

— Значи вече сме престъпна организация.

Лайл се усмихна.

— Аз съм виновен. Не се изразих правилно — каза той, затвори очи, пое дълбоко въздух и потъна в размисъл.

Замисли се за ужасната си професия, за „черната работа“. За тези ужасни времена, изпълнени с диващина и духовна пустота. И за това как същата тази диващина беше унищожила баща му. Зачуди се дали някой от другите знае за него. Как старецът — пребоядисан демократ — през 1954 бе кандидатствал за място в Конгреса от Илинойс и беше унижен от неомакартистите в щата или как го злепоставиха с някаква проститутка в един хотел, когато предизборната му кампания бе стигнала върха си, или как след две седмици го намериха мъртъв — явно самоубийство. Ала младият Джеферсън Лайл беше на друго мнение. Знаеше, че баща му е убит от десните, а самоубийството е инсценирано и на пресата е платено. И това стана ръководният му мотив в живота.

Дивашки времена!

— Може би трябва да погледнеш на цялата работа като на спасяване на стотици, на хиляди хора — каза той по-тихо. — Като на отървяване на света от подобни социопати.

Настъпи неловко мълчание. Единственият звук беше плискането на вълните в кея.

— Предполагам, че имаш планове за нашия стар Трепач? — попита Уинелуо накрая.

Лайл не отговори веднага. Вгледа се в синкавосинята повърхност на реки Потомак — студена и ярка като течна спойка на слънцето — и се замисли за Трепача. Истината беше, че Лайл нямаше представа какво да прави с Джо Флъд. Както и да свършеше играта, Трепача се превръщаше в неудобство. Разбира се, може би застаряващият убиец просто искаше да се оттегли. Макар и шумно. Но можеше ли Камарата да поеме този риск? Лайл гледаше студената, изпъстрена от слънчеви лъчи вода и трескаво разсъждаваше. Дълго мисли и накрая му хрумна една идея.

— Тед — ненадейно каза той, — свържи се с Том Андрюс по телефона.

Трак. Трак. Трак...

Джо се беше свил на мръсния дъсчен под в една от изповедалните на „Сейнт Майк“ и беше прикрил очи с ръка, засрамен и унижен. Беше гол като новородено бебе. Цялото му тяло беше покрито с влажна мръсотия. В косите, хлътналите му гърди и по осеяното с акне лице имаше струйки нечистотия. Беше само на единайсет години. Но по някакъв начин главата на малкия Джо беше пълна с прегрешения за възрастни и той се страхуваше да погледне през решетката, скриваща отец Дули в сенките...

Притискаше слабите си немощни ръце към очите толкова силно, че сълзите му станаха червени и гъсти, превръщаха се в кръв и Джо започна да реве като бебе, а гласът на отец Дули го дразнеше през тъмната решетка. Джо си мислеше: „Не, моля те, не ме карай да поглеждам! Моля те!“.

Накрая вдигна глава и очите му изстреляха куршуми, които пробиха решетката, взривиха се в нажежен до бяло прах и превърнаха отец Дули в облак кървава мъгла. Не!

Джо се стресна и се събуди. Пружините на леглото изскърцаха.

— Мистър Флъд?

Стаята се фокусира — боядисаните в сиво стени, геометричните сенки на белосаните решетки и острата миризма на обеззаразяващи вещества и на повръщано. В тялото му се надигнаха странни усещания — напрежение в краката, тъпи болки в ръцете и бодяща горещина в бедрото, ръката и рамото. Тилът му пулсираше, шевовете го сърбяха. Едва след минута успя да произнесе:

— Какво...

— Събудете се. Имате посетител.

Гласът идваше от другата страна на килията, отвъд белите решетки. Звучеше като мутиращ глас на подрастващ. С лек южняшки акцент, но почтителен, сякаш се обръщаше към учител. И онова адско металическо потракване...

— Какво има?

Джо примига и се опита да съсредоточи поглед върху пазача.

Младежът стоеше навън, пред решетките, и тракаше с ключовете по желязото. Беше съвсем млад. Лицето му беше осеяно с лунички. Беше облечен в сивата униформа на служител от шерифския отдел и шапката му бе килната назад върху гъстите пясъчноруси коси.

— Много съжалявам — каза пазачът, — но ми казаха да ви събудя. Имате посетител.

— Посетител ли?

— Да, сър.

— Господи...

Джо провеси крака от леглото и с мъка се изправи. Стомахът му беше като празен железен барабан. Забеляза, че е облечен в оранжеви затворнически дрехи. Погледна превръзките на ръцете си и изведнъж си спомни събитията от последните двайсет и четири часа.

Извадиха го от реката, окова го цял взвод войници и под усилена охрана го закараха в местното спешно отделение. Зашиха крака и китката и му дадоха болкоуспокояващи. После го откараха до този предварителен арест извън Сейнт Луис, казваше се „Менър Комплекс“ — наскоро построен федерален затвор със засилени мерки за охрана и съдебна зала.

През целия следобед и вечерта го разпитваха. Пробваха се всички местни момчета, шерифът на Пайк Каунти, полицаите от Куинси, цял куп офицери и дори един застраховател, служител на авиолинии „Уестърн Ийгъл“. В пет часа се появиха агентите от ЦРУ. Долетели от Вашингтон, Ню Орлиънс и Атланта, федералните агенти пристигнаха с евтините си костюми и късо подстригани коси и се заеха с него, сякаш играеха в някакъв стар филм за Джей Едгар Хувър.

Джо им разказа всичко.

Не, той не изпълнява тайна мисия за палестинците. Не, не е избягал с пари на мафията. Не, не се е забъркал в глобална гангстерска война или синдикален трус. Разказа им точно какво става. Обясни им всичко. Описа дългогодишната си кариера като стрелец. Разказа им за страха си от левкемията. За състезанието. За погрешната диагноза и за решението си да се опита да оцелее. Каза истината на всички, които искаха да я чуят. И най-смешното беше, че малцина му повярваха. Никой не прие историята, нито допусна, че човек като Джо може да говори истината с такава готовност. Продължиха да настояват, че е замесен в някаква хитра подмолна машинация или неясна териториална война между най-големите убийци в света.

Джо продължи да говори истината, защото вече нямаше никакво значение. Знаеше, че никога няма да го изправят пред съда или да го осъдят. Знаеше, че съдбата му е предопределена от събитията през последните няколко часа и се свежда до два възможни варианта — по време на преместването му в Чикаго той щеше или да избяга, или да бъде убит от друг стрелец.

— Колко е часът, по дяволите?

Джо разтри врата си и огледа килията. Отнякъде се чуваше приглушен тътен и той предположи, че навън вали.

— Почти осем сутринта — отговори пазачът, докато отключваше вратата.

— Господи...

Джо поклати глава. Около полунощ му бяха дали кодеин, който го бе приспал дълбоко.

— Ще трябва да ви сложа белезниците — виновно добави младежът.

— Е, нали това ти е работата. Да вървим.

Пазачът сложи белезници на китките му, свърза ги с веригата на глезените и ги заключи. Джо се прегърби като човекоподобна маймуна.

— Ще вървим бавно — каза младият пазач и го поведе по коридора.

Затворът беше съвсем нов. Имаше сив мокет, лъскави бели стени и прозорци с решетки, които гледаха към изрядно чистите вътрешни дворове. Миришеше на прясна боя и строги правила. Джо се тътреше зад пазача, копнееше за кафе и цигара и се чудеше кой ли противен репортер или следовател чака да го види. Стигнаха до края на главния коридор и пазачът леко го побутна да спре.

— Извинете за безпокойството, мистър Флъд — каза младежът, — но се чудехме... аз и колегите... дали можете да ни направите една услуга.

Джо вдигна учудено вежди.

— Да ви направя услуга ли?

— Да, ще ви отнеме само секунда.

— Разбира се.

— Страхотно! — възкликна пазачът, хукна към отворената врата на един от кабинетите и викна. — Готов ли си, Ърл?

Отвътре се чу тътрене на крака, после пазачът се обърна към Джо.

— Хайде, мистър Флъд, влизайте.

Джо го последва и се озова в малък, ярко осветен кабинет. Едната циментова стена беше покрита с лъскави страници от порнографски списания, на другата имаше прозорец с решетки и лавици, отрупани с автоматични оръжия. Там стоеше още един пазач, по-възрастен, облечен в сива униформа. Носеше тъмни очила и държеше фотоапарат „Никон“ със светкавица.

— Добро утро, мистър Флъд — каза по-възрастният пазач. — Надявам се, нямате нищо против да си направим няколко снимки. За домашните.

Джо отвори уста от почуда.

— Ще ви отнеме само секунда — каза по-младият, после хвана Джо под ръка и го бутна към циментовата стена. — Така добре ли е, Ърл? Хващаш ли и двама ни?

Плачът изпълваше малкото влажно мазе в единствената католическа погребална зала в Джърсивил, Илинойс. Не че стенанията бяха нещо необичайно за погребалното бюро „Микеле и син“. Мястото бе виждало много сълзи. Причините тези ридания да звучат непривично бяха две — първо, те идваха от стаята за балсамиране, и второ, издаваше ги един огромен мъж, който говореше развален английски и никога през живота си не бе стъпвал в това градче.

— Синьоре?

Дребният собственик се беше облегал на сивата стена, кършеше ръце и нервно свиваше устни. Казваше се Едуард Микеле и беше облечен в сив костюм с розова бутониера. Плешивата му глава лъщеше на оскъдната светлина.

— Не искам да ви безпокоя — внимателно каза Микеле на гиганта, който бе коленичил до носилката от неръждаема стомана, — но един господин иска да ви види. Каза, че било спешно.

Огромният сицилианец не отговори. Стоеше на колене и мънкаше някаква тиха молитва, а главата му беше наведена над носилката с тялото на близнака му.

— Синьоре...

Погребалният агент направи няколко крачки към него и се прокашля.

Бернардо Сабитини не реагира.

Беше в това състояние, откакто бе пристигнал предишната вечер — целият в кръв и понесъл трупа на брат си като бремене от болезнени спомени. Микеле не беше специалист по травмите, но изглежда, Федерико Сабитини бе починал от загуба на кръв. На ръката му имаше страшна огнестрелна рана, а на врата — прорезна. Отначало Микеле нямаше представа в каква мръсотия са се забъркали двамата близнаци, но когато Бернардо започна да говори на развален английски, погребалният агент предположи, че трябва да са мафиоти. Микеле спазваше законите, никога не беше загазвал и не искаше да си има неприятности. Но накрая Бернардо напъха дулото на пистолета си в лявата му ноздра и от този момент погребалният агент заигра по свирката на Коза Ностра.

Исканията бяха лесно изпълними. Заеквайки и сломен от мъка, Бернардо Сабитини помоли Микеле да измие и да подготви за погребение тялото на Федерико. Никакви смъртни удостоверения,

формуляри и съобщения до полицията или държавния секретар. Нищо от това не изненада Микеле, който бе чувал от братовчед си Кармине, също погребален агент, че е бил принуждаван да подготвя тела за престъпния синдикат. Микеле често си мислеше, че един ден това ще се случи и на него. Но после исканията на дебелака станаха странни и безразсъдни. Той заповяда на Микеле да напъха в гърлото на Федерико един малък медальон, счупен на две, с лика на апостол Юда. Сетне поиска балсамът да бъде смесен с малко от собствената му кръв и със светена вода от местния извор. Нареди също големият белег на корема на тялото да бъде покрит и запечатан с восък от капещи свещи от местната църква. Накрая извади от портфейла си смачкан пожълтял къс хартия и го подаде на Микеле. Това беше стар италиански цирков плакат от началото на 60-те, чудат афиш на Лалу и Гръдното момче, на който беше изобразен красив мъж с мустаци с един паразитен близък, изникнал от гръдния му кош. Бернардо каза на Микеле да запечата плаката в черепната кухня на Федерико и да изпрати тялото в родния дом на близнаците, в покрайнините на Палермо.

— Синьоре... господинът чака горе.

Микеле се приближи още и видя, че Бернардо трескаво шепне печални молитви. Сицилианецът миришеше на пот, чесън, барут и алкохол. А очите му — стрелкаци се в сенките под носилката — сякаш търсеха изгубената душа на брат му — блестяха от скръб, а може би дори от лудост.

— Синьоре, моля ви... Човекът настоява да ви види незабавно.

Погребалният агент се наклони да сложи ръка на рамото на Бернардо, когато изведнъж се смрази. Вгледа се в дебелака, в блестящите сълзи и в бързодвижещите се устни и най-последно разбра какво прави Бернардо Сабитини.

Той говореше на мъртвия си брат.

— Синьоре?

Сицилианецът вдигна глава. Изражението му беше като на хванато в капан животно.

Микеле преглътна шумно.

— Казах му да си отиде и да дойде по-късно, защото имаме мъртвец — заекваше погребалният агент, уплашен за живота си, — но той настоява.

Шишкото стана с огромно усилие. Ставите му изпукаха. На спортното му сако имаше засъхнала кръв, ризата му беше потна.

— Къде е?

— Чака ви в параклиса.

Бернардо кимна.

— Полицай ли е?

— Не, синьоре, не мисля.

Дебелакът кимна още веднъж, после излезе от стаята за балсамирање и се качи горе.

Бернардо спря на най-горната площадка на стълбището и огледа преддверието. Слепоочията му пулсираха и очите го боляха. Вратата на параклиса — свод с копринена завеса — беше вляво. Бернардо бръкна в джоба на спортното си сако и усети успокоителната ръкохватка на десетмилиметровия си пистолет.

После влезе в параклиса.

Помещението беше пусто. На пода бяха разхвърляни сгъваеми столове. В далечния край имаше мраморен пиластър, гол и студен до олтара — последната спирка за някои нещастни хора, които вече бяха храна за червеите. Бернардо огледа пустия параклис и свъси вежди. Нещо не беше наред.

В същия миг чу силно изщракване и усети на врата си студена стомана.

— Не мърдай, мафиозо — каза един глас.

Дебелакът вдигна ръце.

— Много добре. А сега ще направим няколко крачки и после ще се споразумеем. Разбираш ли какво говоря?

Бернардо познаваше тези напевни гласове. Негърски. Изведнъж усети горчивия вкус на смъртта.

— Ако ще ме убиваш, направи го бързо.

— Извади патлака от джоба си, пейзано, и ще можеш да си поемеш дъх.

Бернардо извади пистолет от джоба си и го даде на човека.

— Много добре.

Крайтън Лъвдейл излезе от сенките. Лицето му лъщеше от пот и умора, костюмът му беше изцапан с кръв, а револверът „Питон .357 Магнум“ остана опрян в челото на Бернардо.

— Ей сега ще се разберем. За секунда.

Лъвдейл явно изпитваше болка, защото докато говореше, револверът леко потрепваше.

— Разбрах, че си загубил близък човек, съсипан си от скръб и аз те разбирам.

— Какво искаш от мен, чернилко? — попита през стиснати зъби сицилианецът.

Лъвдейл заби дулото в ухото му.

— Какво искам ли, свиньо?... Може да ме наречеш сантиментален... Знаем ли...

Крайтън се наведе съвсем близо до сицилианеца, като любовник, който се готви да шепне любовни слова.

— Причината, поради която не ти пръснах веднага шибания череп, е, че имам план и ти ще участваш в него.

Бернардо сви рамене.

— Негър да говори за план. Интересно.

Лъвдейл напъха дулото на револвера още по-надълбоко в ухото на шишкото.

— В момента не си в положение да се интересуваш.

Бернардо не отговори.

— Имам едно предложение — каза накрая Крайтън. — Трябва да дойдеш с мен.

Сабитини се вгледа продължително в мъжа, после сви рамене.

— Защо не?

Джо седеше сам в безлюдната зала за свиждане и чакаше загадъчния посетител. Помещението беше разделено на две от плексигласова стена, а от двете ѝ страни имаше пейки и малки прегради. Във всяко сепаре имаше високо окачена телефонна слушалка и плот за писане. Джо седна в сепарето, което беше най-близо до вратата. Зад него имаше двойно огледало.

Преглътна студеното кафе, което му бяха дали пазачите, и започна да рови в смачкания пакет „Кемъл“ за цигара, когато из стаята се разнесе бръмченето на електронната ключалка. Джо вдигна глава. Вратата изщрака, отвори се и посетителят застана на прага.

Изглеждаше уморена. Лицето ѝ беше зачервено от вятъра и слънцето, а косите — прибрани назад. Джинсовото ѝ яке беше

закопчано догоре, а в очите ѝ блестяха сълзи. Все едно я тресеше.

Гърлото на Джо пресъхна и той едва смотолеви:

— Господи... Мейзи...

Тя не го чуваше, но виждаше движенията на устните му и изражението в очите. Забърза към отсрещното сепаре, седна и взе телефона.

Джо също грабна слушалката.

— Как я караш, малката?

— Как я карам ли?

Гласът ѝ звучеше тенекиено и пискливо. Тя се огледа и после се вторачи в Джо. Очите ѝ бяха влажни.

— Забърках голяма каша. Съжалявам.

— Последния път, когато те видях — започна Мейзи, като бършеше лице и пронизваше Джо с поглед, — ти ме разстрои така, че едва се съвзех. Класическо излизане от сцената, Джо.

Той кимна, но не каза нищо. Опита се да долови уханието ѝ през стъклото. Копнееше за уханието на Мейзи, за чудесния мирис на мента и си представяше, че топлината ѝ прониква през плексигласа. Беше изумен от силното си желание да бъде с тази жена, да легне до нея и да зарови лице в косите ѝ. Главата му се замая от страст. Мускулите на стомаха му се стегнаха и яростта завибрира в него със стремителност, която го стресна. Как бе успял да унищожи бъдещето си с тази жена? Как не бе забелязал свършената красота на това овално лице?

— Казаха ми, че си сключил сделка със себе си — рече Мейзи и огледа голите циментови стени.

Джо кимна.

— Вярно е, малката.

Тя го погледна.

— Защо го направи, Джо? Хората непрекъснато научават, че са неизлечимо болни.

Той преглътна, опита се да измисли нещо съдържателно и накрая измънка:

— Тогава ми се стори добра идея.

— Господи, Джо! — възкликна Мейзи и затвори очи. — Все още не разбирам нищо.

Сетне отвори очи и го погледна.

— Искам да кажа, че карам като луда, за да те намеря. Багажникът ми е пълен с мангизи — дори не знам колко. И спирам в крайпътния денонощен магазин, купувам бутилки скъпо бренди и фъстъци...

— Виж какво, Мейзи...

— Не! Не ме прекъсвай! Трябва да чуеш това, защото ако спра сега, никога няма да ти го кажа. Разбираш ли, в един момент се замислям и осъзнавам, че всичките тези пари са окървавени.

Джо сложи длан на стъклото.

— Ти не участваш в това, Мейзи.

— Ти не ме слушаш — с напрегнат глас каза тя. — Знаеш, че си убивал хора за пари. Поради политически причини или...

— Не съм убивал никого само заради самото...

— Престани, Джо — разтреперана го прекъсна тя. — Не искам да слушам доводите ти.

— Не те обвинявам, че се сърдиш. Господ знае, че имаш право. Но трябва да знаеш едно. Убивал съм само хора, които са заслужавали да бъдат убити.

— Нима? Какъв си ти? Бог?

— Бог е убиец, мила. Не се заблуждавай.

Мейзи затвори очи.

— Ти не разбираш нищо.

Сетне пак го погледна.

— Опитвам се да ти кажа, че това няма значение, защото още те обичам, по дяволите. Въпреки всичките тези мръсотии. Още те обичам. А ти дори не го забелязваш.

Джо се вторачи в плота, после тихо каза:

— Не знаех, че обичаш фъстъци.

Мейзи го погледна и леко наклони глава. На устните ѝ трептеше горчива иронична усмивка. Приличаше на човек, който току-що е чул тъп виц и няма представа как да реагира — да се смее или да плаче.

— Знаеш ли какво, Джо? Изглежда, има много неща, които не знаем един за друг.

Той я погледна в очите.

— Слушай, Мейзи. Не знам точно как да ти го кажа. Човек живее достатъчно дълго на този свят, играе играта от години и започва да се пристрастява. Да става зависим. Аз се улових на хорото, когато бях на

осемнайсет. Някаква мисия. Намирал съм покой единствено, когато съм бил с теб.

Мейзи отново наклони глава.

— Какво искаш да кажеш, Джо? Че ме обичаш ли?

— Точно това казвам.

— Пак ли лъжеш, Джо?

— Не.

— Сигурен ли си, че това не е някаква глупост, породена от затворническото уединение? Или наистина ме обичаш?

Джо й каза, че наистина я обича.

— Тогава защо се предаваш?

— Какво искаш да кажеш?

Мейзи огледа помещението, сивите стени и видеокамерите.

— Ами седиш тук като Жана д'Арк и чакаш тези тъпаци да те изгорят на кладата. Как да го разбирам?

— Ако имаш някаква идея, ще бъда щастлив да я чуя.

— Адвокат... или нещо друго... знам ли. Трябва да има някакъв начин.

Джо почувства внезапен прилив на тъга, дълбока като черния кладенец в душата му.

— Истината е, че играта свърши, Мейзи. Старият Джо отива на боклука. Момиче като теб... трябва да се обърне, да си тръгне и да не се обръща назад. Бъдещето е пред теб.

— Да ти го начукам, Джо!

— Упорита, както винаги — усмихна се той.

— Въпросът е там, че има много неща, които не знаеш за мен, Джо.

Мейзи започна да отброява на пръсти и Джо видя, че очите й се насълзяват. Устните й трепереха, лицето й пребледня. Изглеждаше зле. Като човек, изпитващ силна болка.

— Първо, аз съм запалена почитателка на Елвис Пресли. Знаеш ли това, Джо?

— Мейзи, съжалявам, но...

— Обзалагам се, че не го знаеш... Има и още нещо. — Тя щракна с пръсти, сякаш си спомни някаква незначителна подробност и добави: — Бременна съм.

Джо се вторачи в нея.

Мейзи кимна и продължи:

— Правилно чу, Джо. Бременна съм. От три месеца.
Джо се опита да каже нещо, но не намери думи.

15.

Внезапното тупване я накара да подскочи. Едва не изтърва слушалката. Притискаше я до ухото си и чакаше отговора на Джо. Той я гледаше, а очите му блестяха от вълнение. Но не можеше да прочете изражението му и това я изплаши до смърт. В главата ѝ се въртяха обичайните въпроси — дали се е зарадвал, или се е изплашил от новината? Джо изглеждаше ядосан и същевременно тъжен и изпълнен с опасения. Сетне Мейзи видя, че е ударил с длан по преградата.

Движението беше неволно, сякаш Джо не можеше да контролира ръката си. Но широката му длан се притискаше толкова силно до плексигласа, че бе побеляла, и Мейзи разбра, че жестът изразява нещо по-дълбоко, неизразимо и чудесно.

— Това е най-добрата новина, която чух днес — изпраця в слушалката гласът му.

Мейзи се усмихна през сълзи и притисна длан срещу неговата.

Отначало всичко това беше толкова пошло — затворническата преграда и две ръце, разделени от безчувствения, хладен плексиглас. Мейзи бе виждала същата сцена в безброй много филми. Но сега чувствата я завладяха. Тя бавно вдигна глава и срещна очите на Джо. Между двамата премина невидима искра.

— Обичам те, малката — прошепна той, сякаш казваше молитва.

Ръката на Мейзи не можеше да се отлепи от стъклото.

— Не исках да ти го казвам по този начин, Джо.

Очите ѝ пареха и гласът ѝ беше пресипнал от вълнение. Макар че бременността не ѝ личеше, настроенията ѝ бяха започнали често да се променят и цялото изпитание с Джо придобиваше Вагнерови измерения. Но всичко това сега нямаше значение, защото Джо беше на нейната страна.

Бе се зарадвал на новината.

Мейзи усети прилив на енергия — тя течеше през мръсната преграда, вливаше се в нея и предлагаше интимност и топлина. Затвори очи и я погълна жадно.

Изщракването на ключалката я изтръгна от унеса.

Мейзи се дръпна назад и свали ръката си от преградата.

Младият пазач се появи зад гърба на Джо.

— Извинете, мистър Флъд...

Мейзи имаше чувството, че са махнали кислородна маска от лицето ѝ. Студената безлична атмосфера на затвора се завърна. Тя се огледа, примига и се опита да се ориентира в пустата сива стая, която миришеше на пот и приглушени разговори.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза пазачът и се приближи към Джо, размахвайки непохватно ръце, — но ми казаха да ви върна в килията.

Джо стана, без да маха слушалката от ухото си.

— Ще измислим нещо, сладурче. Грижи се за себе си.

— Чакай! — извика Мейзи и скочи. — Ами адвокат? Мислех да използвам част от парите за адвокат.

Джо окачи слушалката. Погледът му беше прикован в нея. Целуна върха на пръстите си и нежно ги допря до мръсната преграда. Намигна ѝ, после се обърна към пазача и кимна.

Сърцето ѝ се сви. Страхът премина през вените ѝ като хладен течен метал. Осени я мисълта, че може би вижда Джо за последен път. Бащата на детето ѝ. Нейният сладък Джо. Докато гледаше как пазачът го извежда, Мейзи осъзна, че вероятно животът ѝ би бил по-лесен, ако Джо я беше зарязал. Но сега, когато любовта им бе останала недоизказана през плексигласа, тя беше свързана необратимо с един обречен човек. Джо беше белязан. Дори да го заключеха в единична килия до края на живота му, хищниците щяха да намерят начин да се доберат до него и да го убият.

— Джо! — извика Мейзи и притисна лице до преградата. — Чакай, Джо... Чуй ме...

Той беше вече на прага. В последния миг, точно преди пазачът да затвори вратата, Джо спря и погледна през рамо. И Мейзи разбра, че нещата не са толкова лоши, колкото изглеждат. Прочете го в погледа му, в слабия проблясък на чувства в очите му и в лекото кимване.

Джо имаше план!

Дъждът заваля късно следобед и затропа в Макупин Каунти като атакуваща от запад армия. В северната част на Карлинвил, близо до

колежа „Блекбърн“, имаше тесен път, който се виеше между старите брястове, редиците евтини магазини, бакалии, гаражи и пивници. В края на пътя дъждът барабанеше силно по тенекиения покрив на бар „Бъд и Ханк“. Един очукан зелен кадилак спря пред заведението. От колата слязоха двама мъже — единият бял и дебел, другият — чернокож и върлинест. Вдигнаха яките си и забързаха към входа на бара.

Главната зала на „Бъд и Ханк“ беше хладна, тъмна и просмукана с миризма на вкисната бира, цигарен дим, евтини парфюми и милиони самотни съботни вечери. Подът беше от олющени дъски, а в единия край имаше барче с беден избор на алкохол. Крайтън Лъвдейл застана до вратата, взря се в задимения мрак и изтупа крака в гумената изтривалка. Барнардо Сабитини стоеше до него, изтръскваше дъждовните капки от скъпия си костюм и скептично цупеше дебелиите си устни.

— Какво ще обичате, момчета? — попита възрастният сипаничав чудак с хавайска риза, който седеше зад тезгяха.

— Имаме среща с един човек — отговори Лъвдейл.

Барманът посочи с палец черната лакирана врата вляво от барчето.

— Мисля, че е там и ви чака.

Лъвдейл и Сабитини се спогледаха, после тръгнаха към вратата.

Задната стая беше тъмна. Мракът миришеше на пури и алкохол. В средата имаше овална маса, една тенекиена лампа с абажур хвърляше петно жълта светлина върху дрипавото ѝ зелено сукно.

Крайтън предположи, че мъжете от Макупин Каунти идват тук да играят хазарт. Огледа сенчестите ъгли на стаята и кашоните с алкохол.

Зад тях се раздвижи нещо — черно и източено като прилеп. Лъвдейл се наведе. Покрай него прелетя една карта за игра, която се вряза в светлината над масата и се плъзна по зеленото сукно, превъртайки се като монета, подхвърлена във въздуха. Картата застана за миг на единия си ръб, после падна с картинката нагоре. Беше от „Таро“ — хубава ренесансова картинка на скелет, обграден от зловещи тъмни облаци.

Смърт.

— Плъховете от потъващия кораб са готови на всичко — прошепна сянката зад тях и Лъвдейл инстинктивно насочи пистолета „Смит и Уесън“ по посока на гласа.

В дебелия ръка на Сабитини като по чудо се появи полуавтоматичен пистолет.

Проблясък на тъмен метал. Широко отворени очи. Дула, насочени едновременно.

Но сянката не помръдна и това изнерви Крайтън.

— Веднага си покажи мършавия японски задник, партньоре — настоя през стиснати зъби той. — Или ще те застреляме.

Тишина.

Навън една гръмотевица разтърси сивия следобед. Проблесна светкавица, която ярко освети стаята, и в същия миг Крайтън видя нещо като метал до слабините си. Бледото като луна лице на Хиро Сакамото беше само на няколко сантиметра и жестоките му очи искряха. Държеше извит бръснач и леко го притискаше до слабините на чернокожия. Лъвдейл почувства напрежение в слепоочията. Тримата убийци бяха вкопчени във взаимно унищожение.

— Драги Крайтън — тихо каза азиатецът, — никога не си ми давал причина да ти вярвам, така че защо да започна да го правя сега?

— Зарежи загадъчните си ориенталски бръщолевения — изръмжа Лъвдейл и насочи дулото на автоматичния си пистолет към носа на японца.

Лъвдейл отдавна знаеше кой е Хиро Сакамото — откакто жълтият бе очистил един от братята Карлучи във Форт Лий. Но колкото повече научаваше за него, толкова повече тайно се възхищаваше на ума му. На азиатското у него. На бойното му изкуство и тъй нататък. Тези неща наистина допадаха на Лъвдейл. Но сега джигитаецът се изпречваше на пътя на всички и нещо трябваше да се направи.

— Имам два милиона и една причини да ме изслушаш — изръмжа Крайтън. — Ще получиш дял от наградата, ако заедно пречукаме ирландеца, плюс счупен нос, ако веднага не махнеш този бръснач от топките ми.

Японецът го погледна подигравателно.

— Това ли е предложението ти?

— Да, да го направим заедно — отговори Лъвдейл и кимна.

Сабитини се изсмя и неочаквано насочи пистолета си към чернокожия.

— Престани да дрънкаш глупости, чернилко... Писна ми от тая игра.

Крайтън въздъхна. Шибани убийци!

Отвън се разнесоха още гръмотевици и мимолетният блясък на светкавица проникна през щорите на прозорците.

— Слушайте и двамата — спокойно каза Лъвдейл. — Не ми пука дали ще дойдете с мен. Предпочитам сам да очистя оня тип и да прибера шестте милиона. Но има проблеми в контрола на движението, както го наричате.

— Продължавай — рече Хиро.

— По следите на стария Трепач са тръгнали твърде много момчета. Разбирате ли какво казвам? Все едно сме в шибания Виетнам. Всеки стреля по всеки.

— Какво искаш да кажеш?

Хиро изведнъж започна да проявява интерес.

— Искам да кажа, че трябва да вземем предпазни мерки, да се организираме и да свършим работата.

— Отпусни се... — мърмореше Сабитини, подбелил очи. — Ще го направя, Федерико, уно моментом...

— По дяволите, на кого говориш, мафиозо?

Лъвдейл държеше на прицел японца и същевременно удивено се взираше в сицилианеца.

— Гледай си работата! — отговори Сабитини и опря дулото в слепоочието на Крайтън.

— Спокойно, Бернардо — изгука Хиро. — Може би Крайтън има предвид нещо... повече, отколкото знае.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лъвдейл и се вгледа в непроницаемите бадемови очи на японца.

— Ами например, че онези заблудени куршуми може да са били нещо повече от заблудени — отговори Хиро и наклони глава към Сабитини.

Лъвдейл се замисли.

— Искаш да кажеш, че има убиец, който стреля по нас?

Хиро не отговори. Обърна се към Сабитини и погледна дълбоко в очите му. Едрият мъж започна да мига и да потрепва. На лицето му се

редуваха скръб и лудост, после се появи разбиране. Отвън пак се разнесе гръм.

— Възможно е — каза Бернардо и свали пистолета.

Хиро кимна и се обърна към Лъвдейл.

— Може би инстинктът ти ще се окаже прав.

— Благодаря, партньоре — каза Лъвдейл и погледна към тънкото острие между краката си. — Нямам думи да изразя колко високо оценявам доверието ти в мен.

Хиро се усмихна.

— В момента мишената е зад решетките. Предполагам, че имаш план, нали?

Златния зъб на Крайтън лъсна.

— Освен ако не греша, смятам, че скоро ще го преместят. Вероятно в някой федерален затвор. Тогава ще осъществя плана си. И ако махнеш шибания си бръснач от ташаците ми, ще мога да ти разкажа за него.

Джо седна в килията си, вторачи се в сивите стени, заслуша се в приглушеното бръмчене на климатичната инсталация и се замисли за новината на Мейзи. Струваше му се невероятно. *Бременна*. Самата дума беше като заклинание, магическа формула, ужасяваща и същевременно страховита. Думите на Мейзи отекваха в трескаво разсъждаващия му мозък. Нямахше начин да избегне факта. Това беше вярно. Тя говореше истината. Джо беше убеден в това. Мейзи беше забременяла от него, по дяволите, и нямаше връщане назад.

Бременна.

Усети прилив на чувства, топли и жизнерадостни. Представи си, че държи мъничкото новородено бебе в мускулестите си ръце. Малък невинен живот с къдрави червеникави коси, с устни с формата на лале като на Мейзи и с кафяви очи — неговите. Живот. За пръв път Джо имаше възможност да увеличи населението на света, вместо да го намали. Да създаде, вместо да унищожи. Но колкото и да бяха завладяващи тези бащински фантазии, в главата му се въртяха и еднакво силни подмолни течения — мрачни предчувствия.

Погледна тавана и почувства как нервите потрепват в стомаха му.

Въздушната шахта беше като уста на дракон. Беше оплетена в желязна мрежа и тихо съскаше. Въздействието на успокоителните, които му бяха дали в болницата, отдавна бе преминало и шевовите под превръзката го сърбяха. Остра болка пронизваше китката му и сякаш милиони дребни мравки пълзяха по бедрото му, където бе проникнал ножът на Луизианеца. Усещаше и парене в лявата част на гърдите. Малката киста беше стара рана. Имаше я от години, от края на 60-те. Клиент Номер Девет. Мишената беше собственик на бар за стриптийз. Казваше се Ръсти Калахан и беше стожер на съсловието, което се занимаваше с детска порнография. Наричаха го Треньора, защото в събота и неделя учеше малките деца на футбол в Грант Парк. Една сутрин Джо го причака в уличката зад клуба и стреля по него. Оказа се обаче, че Треньора е въоръжен със специално лети полуоблечени куршуми и преди да падне на земята, успя да рани Джо. После извадиха повечето частици, но едно парченце от обвивката на куршума заседна в левия гръден мускул на Джо и остана там, увивайки се в тъкан. И сега го болеше за пръв път от години.

Джо наведе глава и бавно разкопча горницето на затворническите си дрехи.

Да, там наистина имаше тъмно сбръчкано петно, скрито от къдравите посивяващи косми. Белегът изглеждаше така, сякаш наскоро го бяха човъркали. Имаше няколко шева с абсорбиращи се конци. Джо го потърка с върха на палеца и показалеца си и усети под кожата си някаква твърда като камъче гранула. Зачуди се. Бяха ли се опитвали да извадят куршума, докато беше в безсъзнание, предполагайки, че раната е прясна? За бога, какво беше това — затвор или клиника по пластична хирургия?

Той затвори очи и се опита да не обръща внимание на болката и на нервното напрежение.

В същия миг чу глас.

— Трепач?

Отвори очи и видя една сянка, която се промъкваше по циментовия под. Източена дълга сянка на мъж в костюм. Сигурно беше човек с политически имунитет, защото достъпът до вътрешните коридори беше строго забранен за всички, с изключение на пазачите и обслужващия персонал. Сянката се наведе над леглото му и после се плъзна нагоре по стената.

— Трепач?

Гласът беше познат.

— Добре ли си?

— Кой е? — попита Джо и прикри очи от светлината, идваща от единствената неонова лампа в коридора.

— Аз съм, Трепач, Том Андрюс.

Джо все още не можеше да види лицето. Светлината зад фигурата образуваше ореол около главата и раменете, като на някаква евтина църковна икона. Младият адвокат изглеждаше нервен и притеснен, все едно се страхуваше да се приближи до решетките, за да не хване въшки.

— Как си, Съветнико?

Джо седна на ръба на леглото и разтри врата си.

— Добре — отговори сянката. — Как се държат с теб?

— Не мога да се оплача.

— Това е хубаво, радвам се да го чуя.

Андрюс се засуети за няколко минути, после започна да рови за нещо в джоба си. Внезапният пламък на запалката „Зипо“ освети лицето му, докато запалваше цигара.

— Ти наистина им даде да разберат на тия духачи — каза накрая Андрюс и издиша дима. — Показа им кой си.

— Да, така е — въздъхна Джо. — Сега съм истински национален герой.

— Ти си Трепача, човече, никога не забравяй това.

— Времето ми изтича, Томи.

— Разбирам.

— Тогавка кажи ми дали се погрижи за онова нещо, за което говорихме.

Последва миг мълчание. Андрюс замислено всмукваше от цигарата.

— Ами добре. Ще ти кажа всичко. Отидох право при шефовете. При работодателя ти. Явих се лично и предадох молбата ти. *Лично*. Разбираш ли какво ти казвам?

— Какво имаш предвид с това „работодателя ми“?

— Онзи, който осигурява прехраната ти. Мозъчният тръст. Отидох при тях.

Джо стана и се приближи до решетките. Стисна ги и изведнъж стомахът му се превърна във вряц казан.

— Не разбирам. Искаш да кажеш, че досега съм имал един-единствен работодател? Само един? През всичките тези години?

Младежкото лице на адвоката се виждаше едва-едва в сенките. Отпусната челюст. Омайващ блясък в очите.

— За бога, Трепач, мислех, че знаеш. Винаги е била една и съща шайка от важни клечки. Кълна се в Бога, мислех, че знаеш.

Джо преглътна киселините. Не искаше да знае кои са онези хора. Не и след толкова дълго време. Беше твърде болезнено да мисли, че е изпълнявал само личните поръчки на някой мегаломан с леви убеждения.

— Добре. Зарежи подробностите и говори по същество — каза накрая той.

— Какво имаш предвид?

Джо стисна решетката още по-силно.

— Играта, Томи. Забравил ли си? Спря ли състезанието?

— А, да, съжалявам — рече адвокатът и вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Извинявай, Трепач. Да, разбира се. Играта. Въпросът е там, че новините са и добри, и лоши.

— Не го увъртай, Томи.

— Ами добрата новина е, че работодателят ти се съгласи да те откупи...

Джо се вторачи в него.

— Фантастично.

— При определени условия.

— Добре.

— И това всъщност е лошата новина.

— Целият съм слух.

Адвокатът отново всмукна от цигарата и изпусна дима срещу неоновото осветление.

— Според последните ни сведения в играта явно са останали само четирима участници. Което, между другото, е невероятно.

— Чакам сензацията, Томи.

— Сензация ще бъде, ако можеш да очистиш и четиримата.

На Джо му се зави свят.

— И само това ли трябва да направя? — попита той. — Да пречукам четиримата финалисти?

— Точно така, Трепач. След това получаваш половината от парите си и стопроцентова гаранция за живота си. Нов паспорт и нова самоличност. Всичко. Видиш ли сметката на онези четири мръсни копелета, свободен си.

— Само това?

— Да.

Адвокатът всмукна за последен път от цигарата, после я хвърли на цимента и я стъпка с обувката си. Непрекъснато поглеждаше нервно към срещуположния край на коридора. От дълбините на затвора се разнесе звън.

— Извинявай, Трепач, но трябва да тръгвам. Купих само няколко минути.

— Чакай, Томи...

— Съжалявам. Трябва да вървя.

Андрюс отстъпваше в сенките.

— Томи...

— Ще те наблюдаваме, Трепач. Накарай ни да се гордеем.

След миг адвокатът изчезна през отворената врата на охраната и изщракването на ключалката отекна в пустия коридор.

Върху спрелия „Нисан“ се сипеше дъжд, който удряше по предното стъкло като пирони. Колата стоеше на паркинга пред затвора. Сребристият хоризонт потъмняваше.

Може би това се дължеше на пословичната женска интуиция или на някаква чудата психическа връзка с Джо, или само на догадки. Но каквото и да беше обяснението, Мейзи чувстваше, че ще преместват Джо. Преди няколко часа, докато излизаше от сградата, неволно чу един кратък разговор между двама пазачи.

— Ще дойдат в шест — каза единият.

— Гледай да е готов — отговори другият.

Така че Мейзи чакаше.

— Успокой се, мучача — мърмореше си тя, прокарвайки черната четка по волана.

Когато беше нервна, Мейзи си играеше с четките за гримиране, които винаги носеше със себе си. И сега те бяха на предната седалка до нея. Не ходеше никъде без тях. Имаше три комплекта. Не се разделяше с боите, гумените гъби, восъка, хирургическото лепило, перуките, ацетона, бръснарските ножички и дори със скъпата козина от як, с която правеше артистите по-възрастни. През последните трийсет минути Мейзи неспокойно ровеше из всичко това и изнервено мачкаше топчета пластилин.

Онова, което крепеше духа ѝ, беше *погледът* на Джо, докато го извеждаха от залата за посещения. Този поглед ѝ бе разказал цели томове с твърдата си решителност. „Не се притеснявай, малката, ще се борим, защото Джо има план.“ Мейзи мислеше за него от два часа и придобиваше все повече сила. Джо имаше план и тя щеше да присъства на изпълнението му.

В шест вместо вечеря пред килията на Джо се появиха трима пазачи.

— Получихме указания да ви подготвим за път — каза най-младият и пъкна ключа в ключалката.

Другите двама бяха нервни. Кобурите им бяха разкопчани, лицата им бяха сериозни и напрегнати.

Играта продължаваше...

— За пътуване ли?

Джо седна на ръба на леглото. Пушеше цигара, мислеше как двамата с Мейзи се бяха любили в една топла лятна нощ на плажа „Оук стрийт“ и се чудеше дали точно тогава не бяха заченали малката си тайна.

— Моля, изгасете цигарата.

— Къде ще ходим, момчета?

Джо пусна угарката на пода и я стъпка с обувката си.

— Станете.

Най-младият пазач влезе пръв при Джо и застана зад него. Другите се наредиха от двете му страни и закопчаха кожените белезници на китките с веригата между глезените му. Сетне го изведоха в коридора.

— Ще ми кажете ли къде отиваме?

Джо тътреше крака толкова бързо, колкото му позволяваха оковите.

— Дошъл е федерален съдия-изпълнител — каза младият пазач.

— Федерален съдия-изпълнител?

— Да. Ще ви изправят пред федерален съд.

— Затваряй си устата, Били! — сръза го по-възрастният пазач.

— Няма нищо лошо в това, че му казваме.

— Само си върши работата, Били.

— Добре де, извинявай, че ти дишам въздуха.

Джо мълчеше. Пазеше енергията си.

Дори само операцията по извеждането му от затвора беше цяла церемония. Минаха през множество автоматични армирани врати. На всеки ъгъл прозвучаваше силен звънец и сетне по високоговорителя се чуваше гласът на надзирателя. Последната проверка беше в задното фоайе. Помещението приличаше на вход за летище и имаше рентгенови апарати и детектори за метал. Пазачите явно се опитваха да избегнат пресата и да извършат прехвърлянето тихомълком. Ала усилията им бяха безсмислени, що се отнасяше до Джо. Яркият блясък на телевизионните камери беше последната му грижа.

Той мина през всички проверки и накрая застана на прага на голямата врата за гаража, където чакаха двама федерални съдия-изпълнители със сериозни изражения.

— Добър вечер, мистър Флъд — тихо и монотонно каза единият и протегна ръка да провери оковите му.

Изглеждаше на около четирийсет и пет години. Прозрачният дъжд беше измокрил униформата му, а четвъртитото му лице беше безизразно. Под мишницата си стискаше „Мозберг“ 12-и калибър. Серията „Мозберг-500“ беше смъртоносна пушка помпа, популярна сред държавните служители на Юга. Съдия-изпълнителят държеше версията с тъй наречената „бул пап“ компоновка — пружини и механизми, поместени в приклада, и спусък, изнесен пред затвора — петдесетсантиметрова цев, пистолетна ръкохватка и пълнител за осем патрона. Вероятно я беше напомпал докрай.

Другият съдия-изпълнител беше неспокоен дребен чернокож с жиливи ръце и татуировки на морски пехотинец. Носеше лъскав хромиран „Смит и Уесън .357 Магнум“.

Вратите имаха тройни ключалки. От двете страни на каросерията имаше пейки, преградени с железни скоби за оковите. Предната част беше желязна и имаше едно-единствено прозорче с решетка, през което шофьорът можеше да следи какво става отзад. Джо се качи.

Сложиха го да седне до предната стена. Съдия-изпълнителят облегна мозберга в ъгъла и закачи оковите му за скобата на пода. Дневната светлина мъждукаше едва-едва през прозорчето. Товарният паркинг беше сравнително пуст, с изключение на двете военни коли, които бяха спрели на изхода. Шофьорите им стояха под навеса на сградата и лениво бърбеха. Колите щяха да съпровождат микробуса. Джо погледна ръцете си. Оковани в желяза и превързани, те бяха напълно безполезни.

Задните врати се затвориха с трясък, последван от издрънчаването на ключалките.

— Тръгваме след секунда — каза бездушният съдия-изпълнител, седна до него и сложи мозберга на коленете си. Тръгнаха.

Беше абсолютно убеден в две неща — първо, че на транспортния микробус ще бъде устроена засада по пътя към федералния затвор. И второ, че ще се бори до последната капка хитрост и умение, която притежава, за да оцелее. Заради Мейзи. Заради нероденото си дете.

И започна да се подготвя.

— Извинявай, шефе — каза той и кимна към пушката на коленете на съдия-изпълнителя. — Има ли начин да преместиш пушкालото, така че да не сочи в корема ми?

Мъжът погледна мозберга, сетне Джо.

— Какъв е проблемът?

— Ако микробусът мине през някоя дупка, ще ме направиш на решето.

Съдия-изпълнителят премести пушката и се засмя равнодушно.

— Така добре ли е?

— Страхотно, шефе. Благодаря.

Микробусът се движеше с около сто километра в час, люшкеше се и скърцаше като стар кораб. Джо погледна през решетката. Следобедното небе беше потъмняло и на всеки няколко минути се раздираше от светкавици. Бяха се отдалечили от проливния дъжд, но не можеше да се каже дали няма да се натъкнат на друга буря или само на мрака на нощта. Хоризонтът беше твърде мрачен.

— Още нещо, шефе.

— Какво има пак?

— Револверът на кръста ти. Ръга ме в превръзките. Може ли да си сменим местата?

Съдия-изпълнителят го погледна и безизразното му изражение се оживи.

— Какво се опитваш да направиш, Флъд? Стига толкова желаниа за днес.

Джо сви рамене.

— Както кажеш, шефе.

— Защо не се облегнеш и не се наслаждаваш на пътуването? — предложи съдия-изпълнителят. — Ще бъдем в Ню Орлиънс преди зазоряване.

Джо кимна и отново погледна през решетката към сгъстяващия се мрак. Вече беше готов. Макар да бе отказал да сменят местата си, съдия-изпълнителят се беше преместил малко вляво и сега между пръстите на лявата ръка на Джо и дулото на пушката помпа вече имаше разстояние.

Джо се вторачи в дъжда. Нямаше представа кога щяха да ги нападнат, но знаеше, че това ще стане. Съдия-изпълнителят до него беше в идеална позиция и Джо имаше възможност — макар и съвсем малка — да се измъкне жив от тая шибана катафалка.

И после щеше да си свърши работата. Веднъж завинаги.

— Пусни тия шибани фарове, Мариън — излая Том Андрюс от предната седалка на шевролета, присви очи и се вторачи в талазите мъгла, които минаваха покрай предното стъкло. — Нищо не се вижда.

Мариън включи фаровете.

— Много гадна мъгла — изръмжа недоволно адвокатът и се облегна назад.

Караха на около четиристотин метра зад конвоя от държавни коли. Магистралата се освети в жълто от фаровете на шевролета. Том Андрюс запали цигара.

— Приблужи се още малко, Мариън.

Мъжът зад волана изръмжа и натисна газта. Изпревари една каравана и после се включи в потока на движението на разстояние пет-

шест коли зад големия тежък затворнически микробус и двете военни коли. Стиснал волана с огромните си груби ръце и приковал леденосините си очи в пътя, Мариън Майкъл Морисън беше като русокос робот в полиестерното си спортно сако. Лицето му беше оформено като гранитна наковалня, а челото — толкова изпъкнало, че човек можеше да сервира питиетата си на него.

Мариън беше момче за всичко. Камарата му беше възложила задачата да придружава Том Андрюс по време на тази необичайна дипломатическа мисия на юг. Обучен от Специалните сили, Мариън беше анонимен въдворител на реда, на когото веднъж можеха да заповядат да натовари самолет с контрабандни медицински запаси, а друг път — да отиде в Панама Сити и да строши капачките на коленете на някого. Том Андрюс не харесваше компанията му. Всъщност Том Андрюс не харесваше цялата тази проклета задача. Ама никак.

— Не толкова близо — рязко каза адвокатът и посочи с цигарата към предното стъкло.

Микробусът пред тях увеличи скоростта и огромното му шаси се заклати застрашително от вятъра. Нещо щеше да се случи. Андрюс усещаше това като ледени тръпки по гърба си и като статично електричество, сковаващо косъмчетата на ръцете му.

— Така е добре — измърмори той. — Карай на такова разстояние.

Адвокатът погледна през дъжда към конвоя и се замисли за несправедливостта на света и за гадната си мисия. Проклетите копелета! Накараха го да излъже Трепача. Не беше честно. Не е редно да кажеш на една легенда като Трепача, че може да купи свободата си, като убие другите стрелци, и да му вдъхваш надежда, когато истината всъщност е, че е обречен да умре, каквото и да направи. Камарата искаше теренът да бъде разчистен, да се премахне конкуренцията и всичко да започне отначало. И дори Трепача да успееше да очисти последните четирима участници в играта, ония негодници бяха заповядали на Мариън да ликвидира Джо с изключителна предпазливост.

„Шибана измама“ — Том Андрюс горчиво въздъхна.

— Какво? — попита Мариън и го погледна със студените си сини очи.

— А?

— Спомена нещо за измама.

— А, нищо.

Адвокатът преглътна с усилие и угаси цигарата в пепелника, без да съзнава, че е мърморил сърдито на глас.

После се вторачи в конвоя и зачака представлението да започне.

ТРЕТА ЧАСТ

ЗОНАТА НА СМЪРТТА

Тогава Иисус му казва: повърни ножа си на мястото му; защото всички, които се залавят за нож, от нож ще погинат.

Матей, 27:52

16.

Редник Уейн Нийдам беше първият, който видя стоповете в далечината и веднага свъси вежди. Червените светлинки бяха само на около километър и половина и се мержелееха в мрака на междинната алея в средата на магистралата. И бързо се приближаваха.

Петдесет и пет годишният Нийдам вече бе съобщил по радиопредавателя на партньора си да следва курса. Но сега се приближаваше до нещо, което приличаше на неприятна катастрофа. Едно или повече превозни средства бяха навлезли в храсталаците в междинната алея и това никак не му харесваше. На посивелия Нийдам му оставаше една година до пенсиониране и той от все сърце искаше това пътуване да мине без произшествия. Нямаше представа що за горила превозват в бронирания микробус отзад, но знаеше, че е някаква важна клечка. Федералните съдия-изпълнители не идваха в Сейнт Луис за дребни престъпници. И никаква пътна злополука нямаше да отклони Нийдам от изпълнението на задачата.

Той грабна радиопредавателя.

— Хлеббар 24, тук 21, край...

Отговорът беше придружен от пращане.

— Казвай, Уейн.

— Рич, на около осемстотин метра има някаква кола в междинната алея... Чу ли?

— Да, 21. Какво смяташ да правиш?

Нийдам се приближи още и стоповете се видяха ясно. Червените светлинки трепкаха като алени цветя в дъжда. На около петдесет метра зад тях се движеше някаква сянка. Приличаше на стара жена. Вероятно бяха семейство планинци. През живота си Нийдам бе виждал милиони такива окаяни души, тъпи бели боклуци, мръсни бедняци. Сигурно се бяха плъзнали в дъжда и бяха излетели от шосето.

— Не можем да спрем парада — каза по микрофона той. — Обади се на диспечера, Ричи...

— Разбрах. Ами микробуса, Уейн?

— Чакай малко...

Нийдам се приближаваше до местопроизшествието. Мъглата се виеше около патрулната му кола. Той включи прожектора и го насочи към междинната алея, за да види дали има убити и ранени.

Изведнъж отнякъде се появи жена.

Нийдам натисна спирачките.

Жена на пътя! Беше увита в мокър черен шал, махаше с ръце, лицето ѝ беше изпито и уплашено, а нещастните ѝ дечица лежаха в тревата зад нея. Нийдам извика, едва успя да удържи колата и спря напреки на първото платно.

На по-малко от десет крачки от жената. Тя се дръпна инстинктивно в канавката. Зад Нийдам изведнъж се чу рев на спирачки. Той вдигна глава точно навреме, за да види огромния тронав микробус, който изпълни огледалото за обратно виждане, удари се в задната му броня и го блъсна напред по мокрия асфалт.

После едновременно станаха няколко неща, които му дойдоха твърде много. Вляво от прозореца му — някакво движение. Жената се приближаваше, като накуцваше сковано. Размахваше непохватно големите си дебели ръце и се опитваше да каже нещо. В същия миг канонада раздра небето зад Нийдам. От радиопредавателя на пресекулки се разнесе гласът на другия войник:

— Уейн! Отговори... Идват... Можеш ли да...

Връзката се разпадна и Нийдам протегна ръка към колта си, но жената изведнъж излезе в светлината на фаровете му, лицето ѝ се промени и гласът ѝ се превърна в баритонно ръмжене. Говореше на италиански.

Хвърли шала си и се оказа, че е мъж — много дебел мъж, който извади някакъв черен предмет от пончото си. Нещо, което приличаше на картечен автомат „АК-47“.

И започна да стреля.

Дъждът сякаш промени посоката си, когато предното стъкло на Нийдам стана на прах.

Джо падна по очи. Опита се да вдигне лице и в един трескав миг му мина през ум, че железният под на затворническия микробус е учудващо чист.

— По дяволите!

Съдия-изпълнителят се беше проснал до преградната стена, гърчеше се от болка и проклинаше късмета си. Пушката му обаче бе

съвсем близо до Джо, който успя да се изправи на колене. От устата му потече кръв, болка прониза ранения му крак, очите му трескаво претърсваха железния под.

Изведнъж съдия-изпълнителят се хвърли към пушката и задраска с нокти по пода.

Джо стовари крак върху ръката му. Онзи извика и се сгърчи. Джо съзря единствения си шанс — мозбергът се беше заклешил в оковите под него и тъмно сивкавият лъскав хром и твърдият махагон блестяха на оскъдната светлина. Той придърпа дулото с крак, после настъпи приклада.

Пушката скочи в ръцете му.

Джо дръпна плъзгача и сложи патрон в задната част на цевта.

— Чакай! — извика съдия-изпълнителят, изправи се на колене и вдигна ръце. — Имам семейство, за бога!

Джо насочи мозберга към него.

— Революерт и ключовете, шефе. Плъзни ги към мен.

Съдията погледна ръката си, сетне Джо.

— Няма да стигнеш доникъде.

— Дай револвера, шефе.

Стрелбата навън приличаше на война — откъслечни откоси на автомат, трясъци, подобни на чинели, трошене на стъкла и издайническата пукотевица на войнишки пистолети. Скоро се добавиха нови звуци — шумове, които идваха отблизо. Клаксон на кола, женски писък и още гласове — единият от които ругаеше на японски. Кръвта на Джо кипеше. Трябваше да се измъкне от тази метална гробница, преди да е станало късно.

— Пак помисли — каза съдията, все още коленичил с вдигнати ръце. Трепереше.

Джо се прицели в лицето му.

— Ако искаш мозъкът да остане в главата ти, веднага плъзни револвера и ключовете към мен.

— Целият отдел следи този микробус — каза съдията. Очите му се стрелкаха насам-натам и бяха изцъклени, сякаш замисляше някакъв героичен подвиг.

— По дяволите!

Джо тъкмо се готвеше да стовари приклада в лицето на съдията, когато чу звука.

Всичко стана бързо, твърде бързо, за да реагира, но в този миг на внезапна паника плъзгащият се звук прониза тъпанчетата му, накара топките му да се свият и го изопна, сякаш в гърба му бяха забили кол. Звукът беше примитивен, като камертон, който вибрираше в нервната му система, свръхактивизираше всеки негов инстинкт и вцепеняваше всяко косъмче по тялото му. Ако беше котарак, щеше да извие гръбнака си в дъга.

— По дяволите!

Скочи и погледна през решетката. Видя няколко неща едновременно — сянката на слаб японец, който стоеше до горящата военна кола, осветен в гръб от пламъците на фона на високите стълбове черен пушек, и държеше малко устройство с антена и превключвател. Звукът идваше от твърд пластмасов предмет, който се пързляше по платното и минаваше през локвите. Малък черен диск, не по-голям от фризби, който се носеше към микробуса. Джо разбра, че вече е късно.

Завря глава между коленете си и затаи дъх.

Последва експлозията.

Светът се наклони на една страна, сякаш гигантски юмрук се стовари върху микробуса. В пода зейна огромна дупка, а взривната вълна вдигна микробуса във въздуха и го тръшна на земята като детска играчка. Главата на съдията се пръсна в стената.

На Джо му провървя — оковите го задържаха като предпазен колан.

Силата на взрива го повдигна, после го тръшна на пейката и той увисна за няколко лудешки мига, окачен над стъпяващите се пламъци като муха в метална паяжина. Железните белезници се впиха в глезените и китките му. Видя сенки на хора, които тичаха към задната част на микробуса, и затърси пушката. Цялото му тяло пареше от болка. Не чуваше нищо, но виждаше как сенките се плъзгат към задните врати на микробуса, които вече представляваха зееща дупка с назъбени краища, и си помисли: „Елате и ме хванете, мръсни копелета... Готов съм“.

Погледна надолу и видя, че пушката се е заплела в оковите на краката му.

Посегна да я вземе, но ръката му гореше от болка и беше почти вцепенена. Сенките се приближаваха, стъпките им хрущяха по

натрошените стъкла.

— Спипах копелето — каза един глас пред вратите и Джо чу непогрешимото изщракване на зареждано оръжие.

Позна и гласа — Крайтън Лъвдейл, Бомбардировача от Бронкс — и започна да завърта пушката с краката си, опитвайки се да я освободи от оковите и отново да я настъпи, за да успее да я хване. Напразно. Мозбергът беше безнадеждно заплетен във веригите.

Лъвдейл се появи на задната врата, бършейки дъжда от лицето си. Около него имаше ореол от огън и в пушека скачаха светли жълти искри. По дяволите, гадното копеле с полегатите очи си знаеше работата!

Крайтън вдигна глава, усмихна се и каза:

— Много коварно копеле си, Флъд.

— Такава ми е работата.

— Винаги си бил гордост за професията.

— Остарях — каза Джо и се сви от внезапна болка. — Вече не струвам нищо.

— Всички остаряваме.

Стрелбата зад Лъвдейл намаля и по чакъла се чува стъпки. Идваха още стрелци.

— Да, спипахте ме — въздъхна Джо.

— Ще бъде изключително голяма чест да съм този, който ще ти пусне куршума — рече Крайтън и се прицели в лицето му.

— Благодаря за комплимента.

Джо премигна очи и се приготви да умре. Тялото му тръпнеше от ярост и съжаление.

— Добре сте се организирали, за да ме пречукате — добави той.

Лъвдейл се ухили и се приготви да стреля.

— Мисля да създам профсъюз.

— Страхотна идея. Наблегни на облагите и на стоматологичната помощ.

— Точно за това мислех.

Златният зъб на Лъвдейл блестеше на светлината на огъня. Сенките на Сабитини и Сакамото се приближаваха в дъжда зад него.

Зареждаха оръжията си и се готвеха да се включат във веселбата.

В същия миг Джо погледна надолу и му провървя за втори път в тази нощ.

Всичко стана за миг. Джо видя, че *веригата на оковите му е заклещена в спусъка*. Не знаеше кога е станало това — дали по време на експлозията, или после, когато се опитваше да хване пушката. Нямахше значение. Важното в момента беше, че веригата на глезените му е увита около спусъка на мозберга. И беше достатъчно стегната, за да може да я дръпне с левия крак. Той погледна Лъвдейл и пак попита:

— Имаш ли нещо против, ако ти задам още един въпрос?

— Казвай.

Крайтън сви рамене, без да го изпуска от прицел. Вече би стрелял, но мигът беше твърде чудесен и опияняващ, за да бърза.

— Всички ли стрелци в Ню Йорк са толкова тъпи — попита Джо, напрягайки крак, — или само ти?

И ритна.

От дулото изригна горещ магнезиев бял пламък.

Взривът разпръсна на парчета касата на вратата, опръска Лъвдейл с горещи отломки и го отхвърли назад в дъжда. Пистолетът падна от ръката му и куршумът се стрелна високо в небето. Другите убийци се втрещиха и клекнаха зад преобърнатата в канавката кола. Настъпи суматоха. Джо знаеше, че това е единственият му шанс да избяга, и направи всичко възможно, за да се наведе и да вземе мозберга. Хвана дулото и изкрещя от горещината, която опари пръстите му. Завъртя пушката и се прицели в оковите си. Извърна лице, зареди оръжието и затвори очи.

После натисна спусъка.

Взривът проби пода и горещите метални отломки опариха глезените и прасците му.

Той извика от болка, сетне отвори очи и погледна веригата. Оковите бяха строшени. Измъкна краката си от скобата, освободи се от белезниците и тежко тупна на надупчения под. По тялото му полазиха ледени тръпки. Чу, че навън някой крещи на японски, и се втурна към сгърченото тяло на съдия-изпълнителя, за да вземе ключовете. Виеше му се свят, докато сваляше оковите. Вече беше *свободен!* И тъкмо хвана револвера на съдията, когато нещо внезапно проблесна над него — някакво неясно сребристо петно.

Джо се наведе.

Звездата се заби в отсрещната стена на микробуса. Джо вдигна глава и видя запазената марка на Сакамото — предназначена за черепа

му — закована в метала. Вероятно беше потопена в цианид или диметил сулфат и нещо в главата на Джо прещрака.

— Тези типове наистина започват да ми лазят по нервите — изръмжа той вбесено, грабна револвера „Смит и Уесън“, завъртя барабана, после взе пушката помпа и се обърна към зейналата в микробуса дупка. Чуваше гласа на Том Андрюс: „Четирима играчи, Трепач, в играта останаха само четирима участници. Видиш ли им сметката, свободен си“. Какво си мислеха тия? Той беше Трепача. Сега щяха да видят те.

Изскочи навън, като сееше адски огън и проклетия.

Отърва се за малко. Но само за малко. Сега тичаше през някаква соева нива с последни сили, захвърлил безполезните вече оръжия, а кадилакът беше по петите му. Някакъв дебелак се подаваше от прозореца, готов да го взриви на парчета. Петдесет метра. Трийсет. Двайсет... Стой! Зад кадилака ставаше нещо. Нещо се появи от мрака на стотина метра зад него. Отначало неясно, после бързо се оформиха две големи жълти светлини.

Друга кола?

Джо спря, обърна се и се вторачи във фаровете на кадилака. По гърба му полазиха ледени тръпки. Гледаше в стъклените очи на смъртта и дори не му пукаше. После се усмихна студено и вдигна ръка, за да направи нещо, което бе искал да стори още в мига, когато започна тази ужасна игра.

Показа на копелетата среден пръст.

Сблъсъкът последва почти мигновено.

Предпазната въздушна възглавница подскочи от удара и се залепи за лицето на Мейзи.

Звукът беше оглушителен — пронизителен металически трясък. Въздушната възглавница сякаш засмука лицето на Мейзи в таблото, сетне я блъсна назад като парцалена кукла, а нисанът се стрелна неуправляем из соевата нива, плъзна се и спря след петдесет крачки.

Мейзи успя да надникне над въздушната възглавница и се зачуди на бързата си реакция. Колко лесно бе взела решението да излезе от

магистралата и да проследи убийците в соевата нива. И колко естествено беше да се блъсне в колата им. Е, знаеше какво да прави, когато пред нея се изправеше съдбата.

Вратата на кадилака от страната на шофьора се смачка като тенекиена кутия, а главата на чернокожия зад волана клюмна. Дебелакът се отърсваше от вцепенението като стъписана мечка.

— Джо! — изкрещя Мейзи.

От мъглата се появи сянка.

— Джо!

Мейзи подкара към него, спря рязко и едва успя да отвори вратата, когато започна стрелбата. Първият откос мина през задното стъкло. Звучите бяха като от изгарящи крушки. Куршумите разкъсваха метала и тапицерията. Мейзи се наведе. Джо се вмъкна в колата.

— Тръгвай!

Мейзи настъпи газта и пак изкрещя:

— Ранен ли си?

— Не... Поне така ми се струва...

Джо дишаше тежко и се опитваше да затвори вратата. Накрая успя и падна на седалката.

— Излез от тая шибана нива.

Мейзи шофираше приведена, надничаше над смачканата въздушна възглавница и трескаво търсеше път. От едната им страна преминаваха дървета, от другата бе нивата. Колата се тресеше така, сякаш щеше да се разпадне.

— Давай, сладурче! — изкрещя Джо, който надничаше от задната седалка, а жълтите отблясъци озаряваха лицето му. — Лошите са по петите ни!

Мейзи натисна педала за газта до пода. Нисанът изрева и след няколко секунди стигнаха някаква пролука. Мейзи завъртя рязко волана надясно и колата отново поднесе. Задните гуми изхвърлиха листа и пушек, по предното стъкло се посипа чакъл, по метала затракаха камъчета. Мейзи изправи волана, колата прелетя канавката, стъпи на твърдия неравен асфалт и полетя напред.

Мейзи гледаше в напуканото огледало за обратно виждане и претърсваше с очи мокрия пуст асфалт зад тях. Кадилака го нямаше. Обърна се и видя, че Джо е плувнал в пот и явно изпитва болка.

Крачолът на оранжевите му затворнически дрехи беше потъмнял от кръв.

— Под седалката има чанта за първа помощ, Джо.

— Нищо ми няма. Кажеш ти как си.

— Добре съм — усмихна се тя. — *Всички* сме добре.

— Не мога да повярвам, че... че излагаш на опасност живота си.

— Обожавам ирландците.

Мейзи сви рамене и за всеки случай угаси фаровете.

— Сигурна ли си, че си добре? — отново попита Джо.

— Напълно — отговори тя и го погледна.

Джо, изглежда, събираше сетни сили и очите му се бяха изцъклили от болка. Явно се бореше с някакво вътрешно вълнение, с вълна от противоречиви чувства и като всички бъдещи бащи беше прекалено загрижен.

Когато стигнаха до шосето, Мейзи вече дишаше нормално и сърцето ѝ се беше успокоило. Успя да напъха отчасти въздушната възглавница под таблото и сега стискаше здраво волана, дишаше дълбоко и не откъсваше очи от пътя пред себе си. Джо превързваше раните си.

Най-после Мейзи наруши тишината.

— Ще ми направиш ли една услуга, Джо?

— Кажеш.

— Прегърни ме за секунда.

Джо се наведе, обви ръце около нея и зарови лице във врата ѝ. Мейзи усети паниката му и металния вкус на кръвта му. Раменете му леко трепереха, вероятно от болка. Той докосна с устни ключицата ѝ и в тялото ѝ сякаш потече нектар.

После се облегна назад и пак я попита дали е добре.

— Да, Джо, за не знам кой път, добре съм.

17.

Ако боговете на отвъдния свят помолеха Дъглас Сърк, Лукреция Борджия и Тенеси Уилямс да направят декор на западналия американски Юг, той щеше да прилича на град Свети Йоан Кръстител. Точно до щатската граница на Луизиана, сгушено в един блатист завой на река Мисисипи, селището представляваше тясна ивица от порутени дъсчени фасади на магазини и полуразрушени къщи. По всичко беше полепнала плесен — по хлътналите тенекиени покриви, по съскащите газени фенери и по килнатите балкони. Всички сгради изглеждаха немощни — досущ полк от сенилни старци от Съюзническата армия, събрали се за последна снимка.

Фаровете на нисана осветиха градския площад и Мейзи примига, сякаш се събуждаше от сън. На една затревена площадка на напукан пиедестал се издигаше паметник на Робърт Едуард Лий. Половината от главата на генерала липсваше.

— Господи, къде се намираме?

— В дълбокия Юг — измърмори Джо и погледна през прозореца. Трябваше да избере най-добрата наблюдателна позиция, както съветваше наръчникът: „Засадата се устройва на място, където има няколко пътя за бягство“. Уменията и смъртоносните реакции на професионалиста убиец бяха негова втора природа и сега, когато Мейзи беше с него, правилните решения бяха по-съдбоносни от всякога. Трябваше бързо да отърси от гърба си онези маймуни и да се откаже от занаята си. Но на какво разстояние бяха убийците? Дали Мейзи бе успяла да им се изплъзне?

Фактът, че бременната му приятелка бе с него, беше противоречиво блаженство. От една страна, това го забавяше безмилостно. Правеше го уязвим. Разсейваше го и предоставяше лесна мишена за чакалите. Но от друга страна, присъствието на Мейзи го наелектризираше. Съсредоточаваше го. Мейзи му бе донесла пълнотата, която му липсваше толкова много години.

Беше му дала нещо, за което да се бори.

— Мислиш ли, че ще намерим бензиностанция в това затънтено градче?

Мейзи се беше прегърбила над волана. Бърчеше чело, претърсваше с поглед призрачния град и стискаше волана с побелелите си пръсти, сякаш искаше да изцеди със силата на волята си последните капки бензин от резервоара.

— Не и по това време — измърмори Джо.

— Какво да правим?

— Чакай малко — каза той и вдигна ръка. Бе видял нещо. От една фасада струеше мъглява жълта светлина. На дървената табела пишеше „Пивница Еванджелин“, а над нея имаше редица тесни балкони.

— Спри там, сладурче — каза той. — Ей там, до монетния автомат.

Мейзи спря на паркинга пред малката странноприемница и изключи двигателя.

Джо понечи да отвори вратата, но Мейзи го хвана за ръката.

— Какво има?

— Никак не ми е приятно да ти го казвам — рече тя и посочи оранжевите му затворнически дрехи, — но тукашните жители ще започнат да си задават въпроси.

— Имаш право. Отиди и вземи стая. И гледай да е на последния етаж.

Мейзи кимна, слезе от колата и тръгна към малкия хотел.

Джо намери пакет цигари в жабката и запали.

Мейзи излезе, подрънквайки с ключа.

— Господи, Джо, мисля, че попаднахме в роман от Фланъри О'Конър.

— На последния етаж ли сме?

Тя кимна.

— И собственикът, някакво мухлясало старче, каза, че можем да паркираме отзад, зад дърветата.

— Не.

Мейзи присви очи.

— Не мислиш ли, че ако оставим колата, това ще бъде нещо като обява за присъствието ни тук?

Джо ѝ каза какво иска да направи и сетне я поведе по пътеката към разклатените чамови стълби до автомата за кока-кола.

Стая 300 беше кошмарна. Оплюти от мухите прозорци и протрит килим с цвета на изветряла горчица. Джо вмъкна платнените чанти на Мейзи през вратата и ги остави на хлътнолото двойно легло до прозореца. Дватамата застанаха там за миг, вдъхвайки мириса на мухъл и гнило. Стените бяха украсени с рисунки върху лакирано дърво на упорити колоездачи и босоноги момчета, които ловяха риба. В банята имаше само един ръждясал умивалник и пукната тоалетна чиния. Някой бе направил плах опит да освежи помещението, като бе сложил радио върху малката дантелена покривчица на нощното шкафче и пластмасова роза в очуканата бяла ваза.

— Е, не е като „Астория“ — отбеляза Мейзи.

— Ще свърши работа — рече Джо и започна внимателно да сваля ципа на панталона си.

— Господи, Джо, виж се на какво приличаш!

— Благодаря за милите думи — измърмори той, докато събуваше панталона и разглеждаше раните си.

Мейзи взе чантата за първа помощ и се погрижи за най-лошите.

Шевовеите на крака му бяха гноясали и боляха. Джо сви лявата си ръка, която бе поела по-голямата част от силата на удара при експлозията в затворническият микробус. Лакътят му беше подут. Мейзи му даде няколко хапчета против болката. Тъкмо слагаше настрана чантата, когато забеляза издутината на лявата му гръд и попита:

— Какво е това, по дяволите?

— Не знам. Сигурно парче от куршум — отговори Джо и погледна гръдите си.

Подутината вече не го болеше, но беше твърда като камък.

Мейзи протегна ръка и я докосна. В очите ѝ блестеше възхищение.

— Не си спомням да съм я напипвала. Скоро ли те раниха?

— Преди години. Наболява ме от време на време.

Мейзи поклати глава.

— Страхотен начин да си изкарваш прехраната.

Джо отново усети уханието ѝ на мента. Докосна косите ѝ и слабините му потръпнаха. Съблече якето ѝ и прокара ръце по раменете, гърдите и стомаха ѝ. Почувства другия живот в нея. Топлината с аромат на мускус. Непогрешимата алхимия на бременната жена. Прегърна я и двамата изведнъж се притиснаха отчаяно един до друг.

— Не мога да повярвам, че те въвлякох в това — прошепна той.

— Вече ти казах, Джо. Хванала съм се на хорото и ще го играя докрай.

— Това не е твоят свят — каза той и я целуна по челото. — Бебето. Уплашен съм до смърт. Ако стане нещо, няма да мога да го преживея.

— Престани, Джо.

— Не биваше да се забъркваш в това. Тази работа не е за теб, а положението ще става все по-лошо.

— Ще се оправя.

Той се вгледа в нея, после се обърна и закрачи напред-назад.

— Ще се справиш? Така ли мислиш? Можеш ли да се справиш с това?

— Не говори така, Джо.

Тя го наблюдаваше с присвити очи.

— Сладурче, оценявам факта, че ми спаси задника, но ти изобщо нямаш представа с какво си имаме работа.

С всеки изминат миг му ставаше все по-ясно на каква опасност излага Мейзи.

— Онези типове... Няма по-лоши от тях. Трябва да ме послушаш. Да се махнеш оттук. В твоето положение това е истинска лудост.

Мейзи го прониза с поглед.

— В моето положение?

Тя въздъхна, приближи се до леглото, грабна гневно една от платнените чанти и дръпна ципа.

— Ето... Защо не млъкнеш и не облечеш това, преди наистина да ми е писнало?

Извади джинси и риза и му ги хвърли. Той ги облече, после спокойно се приближи до нея и я хвана за ръцете.

— Знаеш ли защо оставих колата навън? Защо исках да обявя, че сме тук?

Тя сви рамене.

— Защото сключих сделка с едни хора — тихо каза Джо.

И сетне ѝ разказа всичко. За всичките си години като наемник на Камарата. Как Том Андрюс е отишъл при групировката и е преговарял за сделката. Мейзи го слушаше и се ядосваше все повече. Не можеше да стои спокойно. Свиваше пръсти в юмруци и ги разпускаше.

— Ето така стоят нещата — завърши Джо. — Ще пречукам ония гадове и ще замина с нов паспорт за Китай. Затова мисля ти да ме чакаш на летището. Ще се срещнем там и няма да се наложи да гледаш всичко това.

Тя мълчеше, но Джо виждаше гнева в очите ѝ.

— Какво има, Мейзи?

— Виждаш ли това?

Тя протегна ръка и дръпна блузата си. Копчетата се разхвърчаха из стаята и изтракаха на пода. Джо погледна татуировката. Беше я виждал много пъти — кратък надпис над пъпа, татуиран със зелени букви. Arriba los corazones!^[1] Джо я беше питал няколко пъти какво означава това, но Мейзи винаги се шегуваше, че било нещо като „гореща мацка“, „куротрошачка“ или някаква друга подобна глупост и след известно време той се отказа от опитите си да разбере думите.

— Виж го добре — добави Мейзи.

После бързо отвори другата платнена чанта и я изсипа на леглото.

Пистолети.

После половин дузина — в различни етапи на сглобяване и на различна възраст. Джо разпозна полуавтоматичен „Берса“, десетмилиметров „Смит и Уесън“ и стар „Колт“ със спусков механизъм с двойно действие. Имаше и източноевропейски модели, повечето полуавтоматични, пълнители, кутии с патрони, два заглушителя и дори полицейски бързозареждащ пълнач. Мейзи взе един от деветмилиметровите пистолети, и без да откъсва поглед от Джо, грабна една пачка със седем патрона и го зареди. С искрящи очи завинти заглушителя и остави готовото за стрелба оръжие на леглото.

Джо отвори уста да каже нещо, но думите заседнаха в гърлото му.

— Татуировката означава „смелост“ — предизвикателно обясни Мейзи. — Приемането ми в Източничикагската ескадрила я изискваше. Най-безцеремонната женска банда на изток от Лос Анджелис. Три години бях с тях и съм видяла някои неща, повярвай.

— Мейзи, аз не...

— Чакай. Остави ме да довърша.

Тя прикова насълзените си очи в него. Брадичката ѝ трепереше, но главата ѝ беше вдигната гордо.

— Обичам те, Джо. За добро или за лошо. А там, откъдето идвам, това е достатъчно.

Той се вторачи в нея за още един безкраен миг.

После я хвана за раменете, преглътна вълната от чувства и я погледна в очите. На устните му играеше нещо като усмивка.

— Радвам се, че си на моята страна, малката.

Лъвдейл мярна проблясващите сини светлини в огледалото за обратно виждане, точно когато излизаше от шосе 17 и мъчеше очукания кадилак по калния път към делтата на реката.

— Мамка му!

— Спокойно, Крайтън — каза кадифеният глас от седалката до него. — Приближаваме се до целта и не трябва да се бавим. До утре вечер силите за борба с тероризма ще изпратят тук цяла армия.

— Ще го пречукам това копеле — измърмори Лъвдейл.

Лъчът на прожектора се отразяваше в огледалото и блестеше в очите му. Той беше бесен. Лицето му пареше там, където го бе одраскал куршумът на Флъд, а ребрата му пламтяха от изненадващия сблъсък с колата на мексиканската кучка. Той въздъхна гневно и натисна спирачките. Кадилакът се закова до канавката. Беше в окаяно състояние. Една от предните гуми беше омекнала, а радиаторът беше пробит.

В огледалото Лъвдейл видя, че полицаят спира зад тях.

— Не се шегувам, Крайтън — измърмори Хиро от предната седалка и вдигна трипръстата си ръка. Гледаше в страничното огледало и леко трепереше в очакване. — На този етап няма смисъл да привличаме внимание.

— На кого му пука за някакво ченге от малък град? — обади се дебелакът от задната седалка.

Грамадните му очертания бяха скрити в сенките. Дишаше тежко и сглобяваше ново оръжие — карабина „М 1“ с рязана цев, напълно автоматична и много подходяща за тесни затворени пространства.

— Всички селяни под ножа — рече Лъвдейл и бръкна под таблото.

Полицаят слезе от патрулната кола и разкопча кобура си. Беше младо ченге с глуповато лице и вървеше със странна олюляваща се походка. Коремът опъваше шевовете на кафявата му униформа. Не бързаше и бавно се приближаваше до кадилака, както бяха научени да правят всички добри полицаи. Преценяваше положението. Държеше се спокойно и делово.

Крайтън отвори тайника, където се намираше ударният му комплект — сгъваем нож, миниатюрен пистолет двацет и втори калибър, няколко шишенца с необозначена течност и малък метален аерозолен флакон, който приличаше на пяна за бръснене.

— Махни това, Крайтън — измърмори Хиро и погледна в огледалото.

Ченгето беше почти до тях.

— Целуни ми черния задник, жълтурко — рече Лъвдейл и отвори флакона с окървавените си пръсти. — Ще омъгля за нула време тоя селяндур и ще вземем колата му. Ще разберем къде е Трепача чрез местните радиосъобщения. Ако имаш нещо против, кажи.

Омъгляването беше един от методите за убийство на Крайтън. Обикновено използваше цианид. Стрихнинът също вършеше работа, но се намираше по-трудно. Въглеродният тетрахлорид действаше по-бързо, но беше много скъп на черния пазар. Всеки лабораторен склад обаче имаше богати запаси от цианид. Химикалът беше евтин и имаше множество индустриални приложения, които можеха да се използват за прикритие. Крайтън обикновено го смесваше със стабилизиращо вещество — антихистамин, за да прониква бързо в белите дробове. Въздействието беше светкавично.

— Действай по-бързо — каза Хиро и извърна очи, сякаш чакаше готвачът да свърши неприятната работа по обезглавяването на кокошката.

Лъвдейл отвори прозореца.

Скърцането на ботушите на полицая се приближаваше.

— Добър вечер — сърдечно поздрави той, наведе се и надникна през отворения прозорец. — Много ще ви бъда благодарен, ако ми позволите да видя шофьорската ви книжка, документите на колата и...

Лъвдейл пръсна отровата в лицето му.

Въздействието беше мълниеносно, сякаш някакъв огромен кукловод внезапно дръпна главата на ченгето назад. Полицаят се задави и повърна, а сместа започна да блокира ензимите му, да неутрализира червените кръвни клетки и да го души отвътре.

След миг той се строполи на чакъла.

Сабитини излезе от кадилака пръв и още преди Лъвдейл да сложи предпазната капачка на флакона, тръгна към радиопредавателя в патрулната кола.

В странноприемница „Еванджелин“ имаше само едно безопасно място и Джо знаеше, че накрая двамата с Мейзи ще отидат там.

— Кога мислиш, че ще дойдат? — Гласът на Мейзи беше едва доловим на фона на нощните ветрове.

— Скоро. Трябва да поспиш.

— Остави това.

— Трябва ни бърз изстрел, затова ще използваме десетмилиметровия.

— Той е цяло оръдие, Джо. И не е много точен.

Джо я погледна и успя да се ухили.

— Ти си била голяма работа!

Оръжията бяха наредени до тях като хирургични инструменти. Имаше шест пистолета, пет от тях полуавтоматични, четиринайсет пълнителя и общо сто и осемнайсет патрона. И също като екип от хирурзи, Джо и Мейзи имаха план за най-подходящата последователност на употребата им. Най-мощният патлак беше най-близо, за да могат да го вземат най-лесно. Имаше и храна — наполовина изядени пакетчета с пържени картофи.

От един час седяха на ветровития покрив и напрежението започна да разяжда Джо като вирус. Пътищата за бягство бяха оформени в главата му — по покрива, надолу по огромните, обрасли с растителност дървени решетки, които покриваха задната част на

хотела, и по уличката към шосето. Но нямаше представа кой щеше да се появи пръв. Ченгетата? Федералните агенти? Някой от убийците? И какви бяха шансовете им с Мейзи? Възможностите се въртяха в главата му и той отново започна да обмисля нещата. Четирима. Щастливата детелина имаше четири листа. Апокалипсисът — четирима конници.

— Какво? — попита Джо и примига.

Мейзи му говореше нещо, сложила глава на гърдите му.

— Не мога да си представя какво означава да си изкарваш прехраната, като години наред убиваш хора. Макар да са лоши. Хора, които заслужават да умрат. Струва ми се злоещо.

— Правил съм го цял живот и няма да се опитвам да се оправдавам точно сега — каза той със свито сърце.

— И все пак не мога да си представя как. Как си оцелял?

— Чист късмет.

Тя го погледна.

— Ами! Сериозно, Джо, как го правиш? Година след година.

Той сви рамене.

— Сигурно поради липса на въображение.

Мейзи сбърчи нос.

— Какво искаш да кажеш?

— Профилът на убиеца. Не можеш да си позволиш да имаш въображение. Непрекъснато си мислиш: „Ще стреля ли онзи тип? Ще ме хванат ли? Търсят ли ме?“. И, разбира се, най-важното — „постъпвам ли правилно?“

Мейзи го погледна.

— И сега мислиш за последното, нали?

Настъпи тишина. Щурците в дърветата свиреха като стари неприятни спомени.

— Да — каза той след миг неловко мълчание. — Мисля, че започнах да губя търпение. От шибаното въображение. Мразя го.

Мейзи се вгледа в тихото нощно небе и очите ѝ се навлажниха от горчиво-сладки спомени.

— Знаеш ли кое е странното? В предградията трябва да го имаш, за да оцелееш.

— Как така?

— Ами непрекъснато си въобразяваш нещо. Представяш си кой е зад следващия ъгъл и те чака. Мислиш, че светът се взривява от падането на една шапка. Представяш си, че те застрелват. Чувството. Облекчението. Да. Всеки си представя това. Облекчението, че накрая отиваш на стената за разстрел.

После се умълчаха.

Джо отново огледа улицата, тъмните фасади и нисана, паркиран под неоновите лампи на странноприемница „Еванджелин“, и се замисли върху думите на Мейзи. Представи си какво би било, ако се отпусне и приеме смъртта от куршума на убиеца. Много от жертвите му бяха намерили душевен покой в очакване да им пръсне черепа. Примирението. Джо погледна към редицата пистолети, които блестяха в мрака като бивници на праисторическо животно — чисти, излъскани и готови за ритуала — и се замисли за нероденото си дете. И внезапно осъзна, че никога няма да се предаде.

Никога.

— Трябва да поспим — прошепна той и се огледа.

Не знаеше колко време е мълчал, докато не погледна Мейзи.

Тя спеше дълбоко на гърдите му.

— Трябва да поспим — повтори Джо.

Зазоряваше се и блатистият въздух ставаше тъмносин и тих, когато Олдис Хакмор най-после разбра какви са черните точки.

— Проклет да съм — измърмори той и загаси цигарата си в очукания керамичен пепелник.

Хакмор седеше на рецепцията в задушното малко фоайе на „Еванджелин“ от часове, чешеше се, пъдеше мухите и гледаше нисана, опитвайки се да разбере от какво са черните дупки над задната гума. Истината беше, че от момента, в който се регистрира мексиканката, Олдис започна да се съмнява. Не можа да заспи. Имаше нещо подозрително около тази жена и приятеля ѝ, който се срамуваше да влезе в хотела. И сега, след като разбра от какво може да са черните дупки по колата, беше напълно убеден, че в „Еванджелин“ са дошли неприятностите.

Смъкна се от стола и излезе навън. Приблужи се до нисана. По дяволите, оказа се прав. Дупки. Коленичи до гумата и прокара

загрубелите си пръсти по студената броня.

Дупки от куршуми!

Управителят се върна в хотела.

Телефонът беше окачен на стената до автомата за дъвки. Хакмор набра един номер и го остави да звъни, докато един сънен глас най-после отговори.

— Ландън, обажда се Олдис — каза Хакмор. — Събуди шерифа.

[1] Горе сърцата! (исп.). — Б.пр. ↑

18.

Прегърнал Мейзи, Джо дремеше, когато отдолу се разнесоха приглушени звуци.

Тътрене на крака и металическо тракане. Той вдигна глава и примига срещу бледосинята светлина на зората.

Звуците идваха от другия край на покрива, отдолу. Вероятно от задния прозорец на стая 300. Сякаш някой плющеше по стените с камшик, а после смачкваше тенекиени консерви. Джо започна да си представя какви ли не неканени гости. Обърна се и погледна към улицата. Там все още нямаше никого. Само нисанът блестеше в просветляващата зора. Мейзи се размърда и се събуди.

— Какво става?

— Не знам.

Джо отметна одеялото и стана.

— Някой може би се е промъкнал през задния вход.

— Какъв е този шум?

— Нямам представа. Но е от нашата стая.

Мейзи седна. Внезапната паника я плисна в лицето като студена вода.

— Чакай малко, Джо. Какво правиш? Ще слезем заедно.

— Не, стой тук и наблюдавай улицата. Аз ще сляза да проверя какво става там.

— Чакай, Джо...

Мейзи се вкопчи в крачола на панталона му.

— Спокойно, сладурче — каза той и стисна ръката ѝ. — Няма да се правя на герой. Само ще погледна и веднага се връщам.

И взе „Питон 357“.

Слезе по задните стълби до третия етаж, мина по перваза и надникна през прозореца.

Чистачката се беше навела над ръждясала кофа с вода. Огромният ѝ задник опъваше дъното на мръсната престилка. Звукът от пляскането на парцала върху плочките беше като сблъсък на плът с плът. Джо затаи дъх и вдигна пистолета. Не беше сигурен каква е тази

жена. Зачака. Чистачката продължи да мие плочките, лицето ѝ беше скрито в сенките. Носеше сива рокля под престилката и големи ортопедични обувки с дебели подметки. Обърна се към тоалетната и Джо най-после видя лицето ѝ.

Възрастна закръглена жена с оредели прошарени коси и тъжни кафяви очи.

Джо въздъхна облекчено и затъкна револвера в колана си. Погледа още няколко минути как чистачката търка тоалетната чиния. Горката старица! Да идва тук всяка сутрин и да чисти клозетите. Но от друга страна... от друга страна тя привличаше внимание към факта, че стаята е празна. А Джо специално бе сложил табелката „Не ни безпокойте“ на дръжката на вратата, за да избегне именно такива неща.

Жената изведнъж спря и Джо помисли, че ще падне. Тя пусна парцала, обърна се и седна на тоалетната. Хвана се за кръста и направи гримаса. Явно изпитваше силна болка. После измърмори нещо, като че ли на румънски.

— Durere... in ficat...^[1]

Джо продължаваше да я гледа. Неизвестно защо, тази жена привличаше вниманието му. Може би защото беше толкова далеч от изпълнения с насилие сценарий, в който участваше той, или просто защото му напомни за майка му. Чистачката извади смачкана носна кърпа и избърса челото си. Отпуснатата плът около очите ѝ блестеше от сълзи. Сетне прибра кърпата и измъкна някаква снимка с накъсани краища. Вгледа се с копнеж във фотографията и Джо предположи, че това е снимка на някой отдавна починал близък роднина, може би син, който я беше разочаровал дълбоко...

Той протегна ръка и тихо почука на касата на прозореца.

Възрастната жена подскочи и изпусна снимката в кофата с водата.

— Va rog... Ce se intampla?^[2]

Джо влезе и каза:

— Извинете, не исках да ви изплаша.

— Аз... Илиана Попеску!

Тя се разтрепери, отвори широко очи и заотстъпва.

— Много съжалявам, но още не сме освободили стаята.

— Imi pare rau!^[3]

— Елате по-късно, ако обичате.

Жената застана на прага на банята като стара крава насред пътя, втрещена в револвера. Устните ѝ се движеха безмълвно.

— По-късно — повтори Джо и се зачуди как, по дяволите, да каже „Елате по-късно“ на румънски.

Мейзи видя силуета на полицейската кола, която се появи от мрака в края на главната улица и се насочи със запалени фарове към хотела, и се подмокри.

Не можа да се сдържи. Всъщност, това ѝ се случи два пъти през последните седмици. Веднъж, когато се спъна в едно куче, легнало в уличката пред входа ѝ, и втори път просто докато си спеше. Внезапно отпускане и после — издайническа топлина по вътрешната страна на бедрата. Гинекологът ѝ обясни, че това е нормален страничен ефект на матката, която се увеличава по време на бременността и причините могат да бъдат няколко. В този момент обаче Мейзи знаеше, че внезапната струя е предизвикана от по-елементарен източник.

Чиста паника.

Сви се на одеялото, грабна маратонките си и ги нахлузи. После взе десетмилиметровия пистолет заедно с три пълнителя и пъкна единия в оръжието, а другите два — в джоба си. Сърцето ѝ туптеше лудешки, докато пълзеше към ръба на покрива. Погледна надолу.

Полицейската кола спря зад нисана. Ранната утринна светлина бе започнала да озарява върхарите на близките кипариси, да обагря всичко в бледозеленикаво и да придава на улицата мъгляв, нереален вид. Шерифът слезе. Лицето му беше мрачно под периферията на широкополата шапка. Направи знак на собственика на хотела и клекна до надупчената от куршуми задна броня на нисана. Очевидно беше изумен от предположението, че в окръга му има бегълци. Всъщност дори втрещен, защото не забеляза другото превозно средство, което се появи от отсрещния край на улицата.

Мейзи усети как паниката изгаря стомаха ѝ, а при вида на втората полицейска кола настръхна. Нещо не беше наред. Втората патрулна кола се приближи бавно, с угасени фарове. Защо, по дяволите, не светеха? И кой беше човекът, който се подаваше през прозореца? Беше облечен в лъскаво черно спортно сако и поло и черните му коси бяха пригладени назад. Какво ставаше? Мейзи видя

как мъжът бръкна в самото си и грациозно се изви настрани като балетист, изпълняващ прекрасен арабеск. После запрати нещо малко и лъскаво по шерифа.

Внезапният сребрист блясък порази шерифа във врата.

Тялото му отхвъркна назад и се завъртя към колата. Той стисна гърлото си и падна върху предния капак. Кръвта бликна изпод пръстите му — звездата се беше забила в сънната артерия. Гъстият лъскав артериален поток потече по ламарината. Мейзи преглътна желанието си да изпищи.

Втората патрулна кола се приближи бързо и спря пред странноприемницата. Вратите се отвориха и се появиха познати лица — мъжът в черно, дебелакът и високият чернокож. Мейзи вдигна пистолета и се прицели в главата на най-близкия убиец, чернокожия, затаи дъх и с туптящо сърце си помисли: „Ето, тук ще престъпиш границата, момиче, направи го сега. Не се колебай, направи го заради Джо, заради бебето. *Сега!*“.

И стреля три пъти.

Куршумите минаха високо и вдигнаха облаци прахоляк в чакъла зад тримата.

Улицата се оживи. Убийците се скриха зад колата и започнаха да вият като хиени. Звучите от зареждането на автоматичните им оръжия, придружавани от псувни, отекнаха в утринния въздух. Сърцето на Мейзи блъскаше в гърдите. Тя се сви зад ръба на покрива. Изпитваше едно-единствено чувство...

Ярост.

Изправи се и отново вдигна пистолета.

Онова, което се случи после, продължи само няколко секунди, но на Мейзи й се стори цяла вечност, сякаш времето се бе препънало и спряло. Чернокожото конте се надигна, изкрещя нещо неразбираемо по неин адрес и се прицели в покрива. Мейзи натисна спусъка, стреля четири пъти и отговорът не закъсна — телеграмата от пистолета на Лъвдейл надупчи кованото желязо около нея и обсипа косите и лицето й с ръждиви отломки. Мейзи се сниши зад парапета. Зад нея се чува тежки стъпки. Джо.

— Не се надигай, сладурче! Добре ли си?

— Мисля, че уцелих един от онези лайнари — каза Мейзи и си пое дъх. — Много съм добре.

Крайтън Лъвдейл погледна към небето и сивите утринни облаци. Ако имаше избор, би предпочел да е на крака, да стреля по този шибан покрив и да пречука мексиканската курва и дъртия ѝ любовник, но по време на последната престрелка бе улучен от някакъв странен рикошет, който го повали по гръб на чакъла.

— Ставай, чернилко! — чу се баритонът на Сабитини.

В главата на Лъвдейл звучеше музиката на Шафт — цимбалите и китарите — и той успя да си припомни.

Мексиканската кучка бе стреляла — куршумите минаха на стотина километри от целта — но последният рикошира в задницата на патрулната кола и се заби в челюстта му. Все едно го бе фраснал Джордж Форман. В мига, в който падна на земята, той разбра какво се е случило — куршумът беше заседнал в зъбите му.

— Стегни се, брикет.

Гласът на Бернардо се чуваше сякаш от милиард светлинни години и се смесваше с пукотевицата. Крайтън се изправи на колене и погледна към чакъла зад патрулната кола. Другарите му стреляха по двете фигури на покрива.

— Мой е — изфъфли Лъвдейл. — Схващаш ли?

— Залегни, Крайтън — рече Хиро Сакамото и сложи нов пълнител с девет патрона във валтера. — Иначе ти си негов.

— Шафт е върхът — рече Лъвдейл.

Кътникът му тръпнеше от сковаваща агония, студът пълзеше надолу по врата му. Той стана и се олюля. Звуците около него се превръщаха в разноцветни картини. Стрелбата за миг утихна и тишината падна като красива завеса от розови венчелистчета. Лъвдейл се усмихна пиянски. Пистолетът се изплъзна от ръката му и изтрака на уличната настилка. Сабитини беше на два метра от него. Клечеше зад предната броня на патрулната кола и зареждаше карабината си.

— Тъпият негър се е побъркал — отбеляза сицилианецът.

— Мълчи — рече Сакамото, вдигна ръка и вирна глава към покрива.

Очите на Сабитини се отвориха широко.

— Чу ли нещо?

— Аз съм Шафт, копеле — каза Лъвдейл.

Запрепъва се към шишкото и се зачуди защо на никого не му пука, че той е Джон Шафт и че куршумът е заседнал в зъба му.

— Излизат отзад — каза Сакамото, скочи, провери пистолета си и хукна към прохода между двете сгради.

— Ще ги пречукаме като зайци — изръмжа Сабитини и го последва, стиснал карабината с месестите си ръце.

Лъвдейл видя как партньорите му изчезнаха в прохода между хотела и магазина за алкохол. Понечи да ги последва, но краката му се огъваха, а главата му беше пълна със звуци. Започна да се преобразява в Джон Шафт, най-гадното копеле на света, и медният вкус на кръвта се просмука в гърлото му като хубаво вино, докато се препъваше по улицата. Тишината се превръщаше в наркотик и отражението му в мръсния хотелски прозорец беше като на уличен побойник — мазно и застрашително...

Вратата на странноприемницата се отвори.

— Здравсти — ухили се един дребен мъж с прошарена брада. Държеше ловджийска пушка с рязана цев.

— Аз съм Шафт, копеле — каза Лъвдейл и краката му се разтрепериха, а зрението му се замъгли. Кръвта се стичаше по корема и слабините му. — Шафт.

— Ясно де — каза Олдис Хакмор и изстреля един куршум в гърдите му.

Джо и Мейзи тичаха сред изобилие от багри — между островърхи дъбове с покрити с тъмнозелен мъх стволове и през коридори, отрупани с яркожълти азалии, пролетни лилии и пурпурни магнолии.

Първият куршум се заби в кората на дървото точно зад тях.

— Лягай! — извика Джо и бутна Мейзи зад едно рухнало дърво.

Изгърмяха още няколко изстрела, после настъпи тишина.

Джо пое въздух, хвана Мейзи за лакътя и я повлече към реката.

— Едно, две... три!

Командирът на отряда за борба с тероризма и двама от полевите агенти на ФБР избиха вратата на стая 300 и нахлуха вътре.

— Чисто е! — викна единият агент.

— Чисто е! — разнесе се гласът на втория от предния балкон.

— Не мърдай! — чу се откъм банята.

Командирът тръгна натам. Беше атлетичен мъж към четирийсетте с коси с цвят на ръждив метал. Казваше се Съливан Бърн, Съли за приятелите. Беше облечен в стандартните черни дрехи за полева работа, черни ботуши и черна барета.

Чистачката се криеше под мивката като уплашено куче. Дебелият ѝ задник стърчеше и тялото ѝ трепереше конвулсивно. На престилката ѝ тъмнееше петно — беше се подмокрила от страх. Беше запушила ушите си с ръце и Съли я съжали — страшно е да дойдеш на работа и изведнъж да нахълтат въоръжени мъже.

— Успокойте се, госпожо — каза той и направи знак на хората си да се отдръпнат.

Илиана Попеску вдигна глава. Дебелото ѝ лице беше бледо, в тъжните ѝ кафяви очи блестяха сълзи. Тя преглътна уплашено и попита със силен акцент:

— Може ли да си вървя?

От двете страни на пътеката растяха бурени — бодливи, с оголени корени и вквещени в скалите. Покрай реката дърветата оредяваха и клоните им бяха покрити с испански мъх, който приличаше на паяжина. Влажният въздух миришеше на гнило.

— Почти стигнахме — измърмори Джо и помогна на Мейзи да слезе по склона.

Раницата беше на гърба му, пълнителите — в задните джобове, а трите пистолета — затъкнати в колана. Нямаше представа на какво разстояние са убийците. Сабитини беше бърз за дебел човек, но туловището му сигурно го забавяше из тези гъсти крайречни гори. Азиатецът обаче сигурно беше по петите им. Джо не чуваше нищо, освен пулсирането в ушите си и вездесъщото бръмчене на насекомите.

— Виж, Джо!

Мейзи сочеше вдясно, към върбите.

На петнайсетина крачки по-надолу, отвъд полянката, се виждаха доковете. Огромни бетонни платформи и очукани пилони разделяха блатистата делта от търговските пристани, покрай които бяха наредени

стари шлепове. Няколко влекача пореха водата и се приготвиха да отплават. Отвъд пристаните каналът правеше остър завой и се изливаше в Мисисипи. Водите му бяха черни като петрол.

— Хайде!

Джо хвана Мейзи за ръката и ѝ помогна да слезе по пътеката.

Излязоха на поляната и се скриха зад кривия ствол на близката върба.

— Искам да стоиш тук — каза Джо и извади пълнителите от джоба си.

— Защо? Къде отиваш?

Той кимна към доковете.

— Там има един шлеп, който се готви да потегли. Насочен е на юг. Вероятно ще отиде до Ню Орлиънс и после ще навлезе в открито море.

— Ще се измъкнем оттук.

— Ще се кача на него, ще подмамя онези копелета на борда и ще ги довърша.

— Идвам с теб — заяви Мейзи. Очите ѝ блестяха. — Хайде, Джо, няма да се разделяме. Добри сме, по дяволите. Ще ги довършим заедно.

Той се обърна към нея и я стисна за раменете.

— Ти си твърде важна за мен, за да се излагаш на риск.

— Джо...

— Недей да спориш! — Той я разтърси, сетне затвори очи и пое дълбоко дъх. Погледна я. — Сладурче, нямам време за спорене. Има един пристан южно от Виксбург. Ходих там преди години.

— Джо, недей...

— Слушай какво ти говоря. Ще свърша работата и ще се срещнем. И адвокатът ми ще бъде там. Онзи, с когото сключих сделката. Кажи, че ще дойдеш.

— Джо...

— Кажи го!

Мейзи преглътна протеста си.

— Ще дойда.

— Добре. Разбрахме се.

Джо ѝ даде раницата, пълнителите и два пистолета.

— Вземи ги, може да ти потрябват. Оставих си десетмилиметровия и три пачки. Това ще ми бъде достатъчно. Има още само трима стрелци. Нали така? Ти очисти единия, така че сега са трима.

Мейзи го погледна.

— Трима ли?

— Да, такава е сделката. Общо четирима стрелци — отговори Джо и погледна към обраслото с растителност тресавище около доковете, които се намираха на стотина метра.

Небето беше застрашително и облаците ставаха тъмни като никотин. Влекачът бълваше пушек и се готвеше да отплава.

— Такава е сделката — измърмори Джо — и аз ще изпълня моята част. Трябва да вървя, сладурче. Крий се.

Той я целуна и се обърна да тръгне, но усети, че Мейзи се е вкопчила в ръкава му.

— Чакай, Джо. По дяволите, има някаква грешка.

— Какво искаш да кажеш?

— Един се губи.

— Какво? — изуми се Джо и се вторачи в блестящите ѝ очи.

— Ти каза *общо* четирима. Чернокожият, дебелият и азиатецът. Кой е четвъртият?

Джо се замисли.

Неочакваното изпращяване на съчка в сенките зад тях прозвуча като гърмеж на бомба. Джо блъсна Мейзи към прикритието на дърветата и изсъска:

— Скрый се и после ме чакай там!

Обърна се и хукна по калната поляна. Влекачът потегляше, огромният му мазен нос трепереше, моторите пенеха водата зад него. Джо се втурна към шлепа. Подмамваше убийците да излязат от гората, привличаше огъня. Очакваше всеки момент да изтреци изстрел.

Скочи на борда, а в главата му се въртеше една-единствена мисъл.

„Кой, по дяволите, е четвъртият убиец?“

Професионалиста седеше в спрелия „Сааб“ и държеше малко черно пластмасово устройство с размерите на пакет цигари. Беше му

дадено от Камарата и беше осигурено с помощта на връзките на бивши оперативни разузнавачи. В средата на устройството имаше мъничък екран от течен кристал, разделен на светещи сектори. На екрана, като миниатюрен радар, мигаше малка червена точка, която проследяваше движенията на мишената с изненадваща точност.

Предавателят беше имплантиран по хирургичен път в белега на лявата гръд на Джо — свръхмодерен микрочип, поставен в антиалергична титанова обвивка. Истинско чудо на съвременната техника. Внушително дори за Професионалиста.

Вгледа се в мигащата точка.

Мишената беше прекосила водната линия и се движеше на юг. Вероятно беше на борда на някой търговски кораб и се опитваше да се измъкне от страната през проливите. Но Професионалиста нямаше да позволи това. Той щеше да се намеси много преди да стане нещо такова.

Професионалиста включи на скорост, отдалечи се от наблюдателния си пост и пое по тесния път към тресавищата.

[1] Боли... черният дроб... (рум.). — Б.пр. ↑

[2] Моля ви... Какво става? (рум.). — Б.пр. ↑

[3] Съжалявам (рум.). — Б.пр. ↑

19.

Джо лежеше тихо на мръсния под на кърмата, скрит в сенките на алуминиевия навес и козирката, без да мърда, без да диша и без да мига. Корабът пореше водите към устието на канала и миризмата на риба, пращен вятър и дизелово гориво се въртеше в обърканата му глава. Чуваше дрезгавите гласове на екипажа някъде долу в трюма, но те не бяха единствените звуци, които долавяха ушите му. Само преди миг бе чул нещо друго — сякаш от другата страна на задната палуба скочиха хора, тупнаха тежко и хукнаха по огромния влекач. И тези звуци за пореден път разпалиха инстинкта, придобит по време на военното обучение.

„Избягвайте ненужните движения, стойте приведени, когато наблюдавате, дръжте се настрана от обсега на противника и използвайте изобретателно околната среда.“

Той приклезна, огледа разположението на влекача и се подпря на железния парапет. Трябваше да намери телефон, от който да предаде съобщение на Том Андриус. Избирането на подходящия момент беше от съдбоносно значение и Джо усещаше как часовникът тиктака в главата му. Погледна нагоре. Над него имаше ръждясала контролна будка, а в краката му — смачкан пакет от цигари, фасове и консерва сода. Никаква комуникационна техника. Откъм кърмата се разнесоха още гласове, чуваха се едва-едва заради рева на турбините. Гласовете бяха гневни и Джо се зачуди дали не са на Сакамото и на дебелака.

Надникна над ръба на козирката и погледна водата. Черната Мисисипи се пенеше под огромния корпус и бучеше като реактивен двигател. Джо трябваше да намери дискретен път към трюма. „Луси Бел Суейн“ — името на кораба беше написано с неравни букви на кърмата и гордо заявяваше, че родното му пристанище е Ню Орлиънс — изглеждаше достатъчно голям, за да има собствен пощенски код и сякаш се бе сраснал органически с водата като някакъв колосален кафяв айсберг, осеян с портали и високи огради от вериги. Приличаше на малък град. Имаше четири нива, едно от които под водата, а най-горното се извисяваше към черните облаци като средновековна

наблюдателна кула. Джо предположи, че корабът е дълъг около шейсет и широк двайсет метра. Моторът сякаш разтърсваше цялата река.

За миг блесна далечна светкавица, която прониза черните небеса с артерии от светлина. Скоро щеше да завали проливен дъжд. Джо долавяше мириса му, докато се катереше по перилата и се прехвърляше на мостика. Внезапен мъглив вятър го блъсна в лицето. Вонеше на нефта и древни води. Джо се запромъква по очукания дървен перваз към кабината на щурвала. Там сигурно имаше телефон...

— Хей!

Джо се вцепени и се вкопчи в перилата. Гласът дойде отгоре.

— Какво правиш там, момче?

Морякът стоеше на по-горното ниво. Беше възрастен мъж с високи ботуши, буйни сиви коси, развети от вятъра, мръсно джинсово яке и широк работен панталон. Беше се навел над железните перила и държеше бутилка. Зад него се виждаше отворена врата, която водеше към мръсна малка каюта.

— Ами... май видях нещо — извика Джо.

— Какво? Не те чувам.

— Ела да видиш! — Джо му махна с ръка. — Ела де!

Морякът заслиза по очуканите стъпала до нивото на Джо. Люшкаше се. Беше пиян още в осем сутринта.

— Нищо не чувам. Какви ги дрънкаш?

Джо прескочи веригите и удари стареца в слепоочието — веднъж, но достатъчно силно и бързо.

Морякът се сгромоляса на палубата, бутилката се строши на парчета. Джо се хвана за юмрука. Беше забравил за наранените си кокалчета и сега те изгаряха от болка.

— По дяволите!

Разтърси ръка, за да прогони болката, и погледна възрастния мъж, който лежеше в безсъзнание на палубата.

Старецът изохка.

Джо коленичи, за да провери пулса му. Изглеждаше добре. Щеше да живее, поне докато черният му дроб не се скапеше съвсем от алкохола. Вятърът плющеше по палубата, дъждът рукна и Джо усети, че ризата му залепва за тялото. Целият стана вир-вода и трепереше от студ. Беше адски уязвим тук, по средата на палубата. Пое дъх,

прекрачи моряка и се изкачи по стълбата на по-горното ниво. Сетне влезе в кабината.

Въздухът миришеше на стар бензин и на пури. Ако се съдеше по контролните уреди и по дрипавата седалка, монтирана на железния под, това бе кабината на краниста. Под прозореца беше окачен радиопредавател. Под него имаше клетъчен телефон „Моторола“. Мълчаливо благодарейки на Бога, Джо клекна и грабна телефона. Набра по памет номера на електронната поща на Том Андрюс.

Чу се поредица от изсцравания, после съскацията звук на гъгнешото съобщение на адвоката, а накрая — менюто с възможностите.

Джо натисна копчето за пейджъра и прошепна:

— Томи, слушай внимателно.

Електронната поща на Андрюс беше програмирана така, че да позвъни на адвоката веднага, за да получи спешните съобщения. Джо бе използвал достъпа до пейджъра, но не беше сигурен дали връзката ще се осъществи.

— Ще го кажа само веднъж, Томи. Искам да се срещнем. Мястото е обозначено на картата. Близко е до Виксбург. В момента съм на един влекач за шлепове и цялата банда е тук. Ще се погрижа да свърша работата и после ще се срещнем в южната част на търговските докове на Виксбург. Ще приключа с въпроса веднъж завинаги, Томи. Това е всичко.

Отдолу се чува шумове и приглушено тупкане. Идваха от главния трюм и Джо усети, че по ръцете и краката му полазват тръпки, а косата му се изправя. Мигът на истината. Извади пистолета от колана си, провери пълнителя, преброи патроните и зареди оръжието.

После излезе под дъжда и затърси път надолу.

Хиро Сакамото беше два етажа по-горе. Стоеше сам в сенките пред кабината на щурвала, облегал гръб на задната стена, когато чу шума, идвац отдолу. Звучеше като стрелба. Не беше сигурен, защото бурята се бе развилняла и вятърът заглушаваше повечето звуци. Щом се качи на борда, Хиро реши да започне от върха, тъй като мислеше, че Трепача може да се опита да превземе мостика, но намери там само един човечец с дъждобран и проскубана сива брада, който стоеше до

прозорците, забравил всичко, освен черните води пред себе си. Спря до кабината и зачака. Вятърът беше като бръснач, а дъждовните капки — досущ игли по лицето му, но това не го смущаваше. Сакамото се намираше в състояние на *сатори* — пулсът забавяше скоростта си, умът се изчистваше от излишната информация и духът му напускаше физическото същество.

Хиро беше готов да убива.

Някой се качваше по стълбичката вдясно — вероятно помощник-капитанът — и Хиро протегна ръка, така че *камисори-но* да се изплъзне от ръкава му. Бръсначът беше най-смъртоносното от всичките му оръжия и толкова остър, че можеше да пререже гърлото на човек, а оня да усети, едва когато се наведе да завърже обувките си и главата му падне в краката.

— Хей, шефе! Имаме проблем — викна развълнувано приближаващият се мъж.

Сакамото наостри уши, за да чуе някаква полезна информация. Морякът прекрачи прага на кабината на щурвала. Беше омазнен дребен човек. Отвори вратата и надникна вътре.

— Долу става нещо безумно, шефе.

— Какво, по дяволите?

Гласът на капитана едва се чуваше от вятъра.

— Някакъв тип. Въръжен.

— Иди да намериш Антоан — викна капитанът.

Морякът кимна, тресна вратата и се насочи към стъпалата.

— Извинявай, приятел — усмихна се Хиро и спокойно излезе от сенките.

— Какво...

Морякът замръзна на място, обърна се към сенките и погледна облечения в черно азиатец така, сякаш виждаше огнен стълб. После отвори уста и викна:

— Откъде се взе пък ти бе?

— От Ада — отговори Хиро.

Ръката му се извиси и описа дъга около врата на мъжа. Морякът се олюля зашеметен, сякаш някой бе духнал пушек в лицето му, отвори уста да каже нещо, но не излязоха думи, а една-единствена капка кръв, която потече по треперещата му брадичка. На шията му цъфна кървав полумесец.

Преди човекът да падне на пода, Хиро се бе обърнал и вече слизаше по стълбичката.

Полилеят се взриви и камбузът се изпълни с ураган от звездни светлинки със заострени краища.

После настъпи мрак и Бернардо Сабитини тръгна през тълпата като разярен бик. Карабината димеше като скара за печене на месо, главата му се въртеше към изпокъсаните увеселителни знаменца, спуканите балони и ужасените проститутки в безвкусни костюми, които се криеха в ъглите. Помещението беше голямо, стените се извисяваха като огромни железни ребра на кит. Празните бирени бутилки бяха нахвърляни като мъртви войници. Миришеше на алкохол, варена риба и секс. Повечето членове на екипажа бяха в камбуза и когато дебелакът пристигна, имаше най-малко половин дузина мъже и още толкова проститутки — някои спяха, други дремеха в пиянски унес на дългите маси, отрупани с празни чаши, чинии и отпадъци. Някои още носеха смачкани карнавални маски и ярки шарени костюми от предишната вечер. Увеселението явно бе продължило цяла нощ и някои от гуляйджиите още не бяха спрели, когато Бернардо нахлу с карабината и взриви полилея.

Сицилианецът закрещя. Главата му бучеше от гняв. Не му пукаше, че е краят на Великите пости и време за карнавал и че всички членове на екипажа са пияни. Единственото му желание беше да пречука Трепача и да го зарови на два метра под земята. Така, както би искал и Федерико.

— Надушвам ирландска кръв! — изрева Бернардо и изстреля още един откос в тавана.

Дулото изтрещя и яркосиният пламък близна тръбите. Посипаха се парчета стъкло. Проститутките се блъскаха към вратите, пияните моряци се гърчеха на пода. Някой изпищя. Горещото като нажежен въглен дуло на „М 1“ изведнъж млъкна.

Дебелакът се приближи до барчето от неръждаема стомана. Моряците се бяха долепили до стената и го гледаха с широко отворени изцъклени очи. Някои от проститутките пълзяха към задния изход и се обличаха в движение.

— Какво искаш от нас? — извика един от по-смелите моряци. — Тук няма никакъв ирландец.

— Пусни жените да излязат — изкрещя друг.

Но Бернардо не забелязваше всичко това. Беше адски уморен от влудяваща тъга и от непрестанния безмилостен глас на Федерико, който звучеше в главата му, шепнеше, гъделичкаше белега под ребрата и изпращаше сигнали към пръстите му. „Убий ги всичките, Фратело, направи го заради мен, спечели състезанието!“ Яростта и лудостта течеха като електрически ток в дебелия му ръка и се вливаха в изпотената длан и пръста, който беше на спусъка.

Той се обърна към тълпата, зареди карабината и се приготви да стреля.

— Не го прави, дебелако!

Всичко стана толкова бързо, че отначало Бернардо не разбра нищо. Втрещи се за миг, когато видя как едрата фигура на Джо Флъд изскача от купчина боклук. Трепача беше стиснал десетмилиметровия си пистолет с две ръце — класическа бойна поза — и се усмихваше. Кучият му син беше вир-вода и се усмихваше...

Бернардо се хвърли на пода — адски бързо за толкова огромен дебел човек.

Куршумите обстреляха безпощадно плочките зад него, вдигнаха във въздуха отломки, разпръснаха искри, отекнаха в камбуза и предизвикаха още ужасени викове. Бернардо се блъсна в стената на щирборда. Карабината му започна безконтролно да стреля по хартиените изображения на светиите. Лицата им се взривиха сред праха и отломките, а Бернардо се хвана за едната страна и започна да пищи. Почувства на дланта си топла влага и всичко в главата му се завъртя.

— Ирландецо! — изрева сицилианецът, зареди карабината и се изправи на колене до някакъв паднал варел.

Джо вървеше към задния изход. Бернардо изплю кървава хрчка, когато видя, че Джо изчезна в дълбините на влекача. „След него, Фратело, жив го изяж!“ Стана, пое дъх и се заклатушка към задния изход.

Промъкна се през двойните врати и влезе в някакъв оскъдно осветен коридор. В ъгъла имаше отвор, през който металните стълби водеха към по-долните нива. Бернардо се втурна надолу по стъпалата,

като напъха нов пълнител в приклада на карабината. Слезе в бучащия хаос на турбините и вдъхна парливата миризма на дизелово гориво и мръсотия. Сърцето му прескачаше, раната болеше, но гласът в главата му се беше извисил във фалцетен вой, а белегът под ребрата пареше като нагорещен метал.

„Убий го!“

Стигна до последното стъпало и се озова в тесен коридор. Чу някакъв шум от дъното — първо тътрене на крака и шумолене, после издрънчаване. Зареди карабината и се отправи към последната врата вляво, която беше открената. На осветената с червена светлинна табелка пишеше нещо, но сицилианецът нямаше представа какво означават английските думи. Само инстинктивно усещаше, че представлението ще започне.

Отвори вратата с ритник.

В облицованата с напукани плочки тоалетна имаше писоар и тоалетна чиния. От протрития кабел на тавана висеше една-единствена крушка, която се люлееше и хвърляше движещи се сенки. Бернардо видя силуета точно до очуканата врата. Очертанията на един едър мъж, който се опитваше да се закрепил на пръсти на тоалетната чиния. Сицилианецът вдигна карабината и чу гласа на брат си.

Изстреля един откос във вратата и изпълни помещението с гръм, превръщайки стария метал в швейцарско сирене. Изпразни пълнителя и спря. Оръжието беше горещо като желязо за дамгосване, а въздухът беше наситен с дим и миризма на кордит. Бернардо зареди отново, пое дъх, приближи се до надупчената врата и я ритна.

От тоалетната падна купчина стари въжета, които се разпиляха на пода.

Зад гърба му се чу изщракване и Сабитини се обърна точно навреме, за да види чудото — стана толкова безшумно и мълниеносно, че го помисли за сън, халюцинация или дори Божие видение. В напуканото огледало наред със собственото си отражение Бернардо видя брат си.

— Федерико?

Каза го с измъчено благоговение, сякаш се намираще в църква, и наведе дулото на оръжието. Но безмълвното отражение отвърна само с болка. После изведнъж сицилианецът разбра, че е направил фатална грешка. Огледалото съвсем не беше вълшебно и Федерико беше

мъртъв, а Бернардо бе загубил играта и щеше да отиде при брат си на оня свят много по-скоро, отколкото предполагаше.

В сенките до огледалото стоеше Джо Фльд. Десетмилиметровият му пистолет беше насочен към Бернардо.

— Сбогом, свиньо — тихо каза Джо.

Сицилианецът затвори очи и зачака.

Изстрелът изтрещя като гръмотевица в желязната кутийка, а откатът — като бомба в ушите на Джо.

Куршумът прониза сицилианеца точно над дясната вежда и го прикова към стената. Дебелакът се задържа на крака няколко мига, вторачил поглед някъде покрай Джо, в напуканото огледало, сетне започна да се свлича, оставяйки яркочервена дيريا по старото желязо.

И накрая умря, сгърчен на пода.

Джо се вгледа в лицето му. В смъртта то изглеждаше ангелско, бебешко и спокойно. Джо го гледа няколко мига, а в главата му се въртяха странни мисли за бебета и смърт. Вероятно това беше единственото спокойствие на този свят. Безкрайният сън. И може би, ако имаше късмет, той щеше да...

Какво беше това?

В коридора отекваха стъпки.

Джо провери магазина на пистолета и видя, че е празен. Бръкна в колана, после в задните си джобове. Пълнителите ги нямаше. Вероятно бяха паднали, докато бе тичал. Потърси карабината на Сабитини. Къде ли беше, по дяволите?

Леките стъпки се приближаваха и Джо знаеше, че в коридора е азиатецът, наглият кучи син. По гърба му полазиха ледени тръпки. Накрая съзря оръжието, взе го и провери пълнителя.

— По дяволите!

Имаше само един патрон.

Стъпките вече бяха пред вратата. Сърцето на Джо туптеше лудешки, устата му се изпълваше с вкуса на студен метал, стомахът му връше от киселини. Той осъзна, че единственият избор е директната атака — без колебание и без размисъл.

Действие!

Приближи се до вратата.

Сакамото беше в коридора и идваше към него.

Трепача вдигна карабината. Облечената в черно фигура подскочи и в ръката ѝ проблесна метал. Нещо сребристо просветна в лицето на Джо и после го ужили в ребрата като оса. Джо стреля и куршумът описа дъга над азиатеца и се заби в тръбата над главата му.

Тръбата експлодира и парата блъсна Сакамото в лицето.

Джо се обърна към тесния коридор вляво, хвърли се между два гигантски бойлера и изпусна оръжието. Мозъкът му хаотично крещеше: „Хванат си в капан!“.

Хукна към кърмата колкото можеше по-бързо, и изведнъж усети пронизваща леденостудена болка в ребрата. Погледна и видя, че под ризата му, в лявата страна на гръдния кош има нещо сребристо, забито в кървавия полумесец от разкъсана плът. Стоманена звезда с остри като бръснач лъчи.

— Трепач! — чу се зад гърба му застрашителният спокоен глас на азиатеца. — Съдбата ни събра и ти го знаеш.

— Майната ти!

Джо дишаше тежко и дори не си направи труда да погледне през рамо. Бръкна под ризата и измъкна звездата от плътта си като развален зъб. Болката беше непоносима и Джо извика. Звукът сякаш разпали лудостта на противника му.

— Роден съм за този миг! — изкреця гласът от сенките зад него.

Приближаваше се и ставаше все по-лудешки.

— Сърди се на майка си за това — измърмори Джо, вкопчи се в перилата на някаква тясна желязна стълба и тръгна нагоре.

Осата отново го ужили — този път в рамото. В мускула му сякаш се заби слонска инжекция.

Джо се вцепени и се подхлъзна.

Падна по гръб и болката избухна като бомба в лопатките му. Опита се да се претърколи на пода, но тялото му бе станало меко като гума и мудно. Обзе го паника и изведнъж една мисъл се появи в стъписания му мозък. Идеята го завладя — може би интуитивно, а може би в резултат на годините, прекарани в играта на убиване. Вероятно единственият начин да победи младия азиатец беше да използва единствената му слабост.

Неговото его.

Джо се надигна с последни сили, после се свлече на мазния под, въздъхна измъчено, отпусна се и направи отчаяна гримаса, сякаш

умираше. Всичко това беше част от великия бизнес, наречен шоу, и Джо продължи с изпълнението — потрепери в предсмъртна агония и изстена дълбоко. През притворените си очи видя, че японецът се приближава.

Хиро Сакамото се надвеси и се вгледа в Трепача.

Държеше опасно острие, изкривено от едната страна и назъбено от другата. Джо виждаше как егото му се издува и се разпространява в тялото като инфекция. Ако беше по-умен, азиатецът щеше просто да промуши Джо за последен път, за да се увери, че му е видял сметката. Но не и Хиро Сакамото. Той беше суетен и горд. И номерът на Джо се оказа сполучлив. Японецът се наслаждаваше на мига, спря да се опияни от славата и се вторачи в отражението си в лъскавата локва кръв до Джо.

Японски Нарцис.

Джо го стисна за тестисите.

Сакамото се сви конвулсивно и изпусна бръснача. Хвана се за слабините, а Джо продължаваше да го стиска с всичка сила, изливайки цялата си болка, гняв и инстинкт за оцеляване в тази смъртоносна хватка. Бръсначът блестеше на пода до тях.

Джо го грабна, вдигна го уверено и го заби в корема на Хиро, сякаш колеше шопар.

Сакамото изпищя пронизително и се строполи на пода. Джо се изправи. Коленете му се огъваха. Хиро се опитваше да каже нещо. Кръвта шуртеше през пръстите му. Стъписаното му изражение беше достатъчно красноречиво. Как е възможно великият Сакамото да бъде победен толкова лесно?

— И аз не знам, малкия — каза Джо, протегна ръка и извади бръснача звезда от рамото си. — Просто така се получи.

Болката го изгаряше като факел. Хиро напразно се опитваше да каже нещо с вцепенените си устни.

Но това нямаше значение, защото Джо вече беше преполовил металната стълба.

Болката беше ужасна.

Препъваше се по палубата и обувките му се хлъзгаха по мазното дърво. Опитваше се да разсъждава логично, но дъждът и вятърът

бодяха лицето му като игли, а болката в рамото бе непоносима. Разнесе се гръмотевица и после Джо чу ядосаните викове на моряците. Някъде звънеше аларма. Хаосът долу беше пълен. Джо знаеше, че няма време и че ако не офейка скоро, никога няма да стигне до мястото на срещата.

— О, господи!

Джо се вгледа през тъмните води към отсрещния бряг. Денят беше студен и небето бе станало черно като катран. Брегът на Мисисипи приличаше на тъмен небосклон от преплетени черни силуети, праисторически дъбове и заострени издадени блатисти пясъчливи ивици. Беше твърде див за района на Виксбург. На всеки няколко минути светкавица раздираше небето, осветяваше местността и подклаждаше нарастващата му паника.

Бяха *минали* Виксбург. Един господ знаеше кога.

Джо запълзя към кърмата, като бършеше лице с опакото на ръкава си и присвиваше очи. Видя стълба, която водеше надолу, и слезе колкото можа по-бързо. Сърцето му блъскаше в гърдите. Колко време е бил долу? Десет минути? Трийсет? Зави му се свят от паника. На колко километра бяха от Виксбург?

— Хей, приятел!

Гласът отекна по средната палуба и Джо разбра, че някой от екипажа го е забелязал.

Наведе се и се промъкна до ръба. Бученето на турбините се усили. Той се отърси от страха, пое дълбоко въздух няколко пъти и се приготви да скочи. Нямахте представа как ще преплува половината ширина на Мисисипи, нито колко са коварни подводните течения. Беше добър плувец. Плуваше винаги, когато имаше възможност. Но сега беше различно. Това беше истинско безумие.

Но друг изход нямаше.

— Не мърдай, приятел!

Гласът беше по-наблизо. Стори му се, че чува и изщракване на зареждан пълнител, и това го накара да побърза.

— Стой!

Джо пое дълбоко въздух за последен път и скочи в тъмносивото пространство.

20.

Беше невъзможно да види циферблата на часовника си в гъстите сенки на тресавището. Насекомите бяха толкова много, че трябваше да държи ръката си на устата, за да не глътне някое. Миризмата на риба и метан беше непоносима, но тя седеше сама в гъсталака от папури. Не можеше да откъсне очи от шевролета, който бе спрял само на десетина метра от нея. Един от прозорците на колата беше смъкнат няколко сантиметра, за да може цигареният дим да излиза, и Мейзи чуваше приглушените гласове. Разговорът разпалваше безумието в сърцето ѝ като ковашки мях.

— Ами ако не дойде? — попита едрият мъж, Мариън, който седеше зад волана.

— За какъв ме мислиш? За психиатър ли?

Гласът на адвоката Андрюс.

— Само питам.

— Не знам... Това ще означава, че някой от другите стрелци го е очистил на кораба и ще се приберем по-рано.

— А ако загубим следите му? Не можеш да пречукаш човек, ако не го намериш. От Камарата казаха, че искат всичко да е чисто, а сега не е така.

— Виж какво, щом Трепача казва, че ще бъде някъде, няма начин да не отиде там.

— Само питам.

После адвокатът каза нещо, което Мейзи не чу заради вятъра — в смисъл че ще извадят Джо с мрежа от реката. Но това нямаше значение. Всичко водеше до едно заключение. Андрюс беше излъгал Джо за сделката и цялата работа беше нагласена.

Тя приклепна и се промъкна малко по-наблизо, почти до края на растителността, за да види двамата мъже в шевролета. Раницата стягаше лявото ѝ рамо, а ръката ѝ здраво държеше полуавтоматичния пистолет „Берса“. Сърцето ѝ препускаше лудешки, гадеше ѝ се. Мейзи се молеше да не повърне.

Вече цял час се криеше в папурите и беше вир-вода. А може би от по-малко време? Струваше ѝ се, че бе изминала цяла вечност, откакто Джо се качи на влекача, а тя тръгна през блатистия ръкав на реката, като се криеше от ченгетата. Пътува до Виксбург на автостоп. Трийсет минути с камион по лъкатушещите крайречни пътища. И когато се озова край изоставените товарни докове и видя шевролета, спрял напреки в края на чакълената отбивка, разбра, че това трябва да е адвокатът. Но нещо я накара да не се приближава до колата. Отново интуицията ѝ. Скри се в тресавището, наостри уши и когато чу разговора, разбра какво става. Джо щеше да бъде причакан за последен път от хората, на които се бе доверил.

Скрита в папура, Мейзи наблюдаваше двата силуета, които оглеждаха стоманеносивите води в далечината.

— Може ли да те попитам нещо, Съветнико? — чу се гласът на Мариън.

Думите бяха едва доловими заради дъжда. Мейзи избърса влагата от лицето си и изопна шия, за да чува по-добре.

— Какво?

— Щом този тип е толкова добър, защо, по дяволите, Камарата го иска мъртъв? Особено след всичките тези глупости със състезанието и тъй нататък?

Последва безкрайно мълчание — продължително и неловко — и Мейзи имаше чувството, че ще умре. После се чу мърморенето на адвоката. Гласът му звучеше уморено.

— Всички остаряват.

Мейзи преглътна гнева си и внимателно зареди пистолета. В главата ѝ отново се извиси музика — кадифеният баритон и страдалческите викове на Тристан, придружени от звънливите звуци на цимбала. Искаше да се приближи до шевролета и да пусне по един куршум в самодоволните им жестоки черепи. Да пречука тези мръсни копелета.

Разговорът продължи.

— Явно си заслужава парите.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами този тип е истински унищожител. Изкара всички от играта.

— Трепача е най-добрият.

— Да, може би. Мисля, че ще ни трябват подкрепления.

— За какво намекваш?

— Смятам да повикам неколцина от моя екип, за да ни помогнат да приключим с него.

— Имаш местни момчета?

— Да.

Отново настъпи мълчание. Облаче цигарен дим излезе през прозореца и се смеси с дъжда. После адвокатът каза:

— Както кажеш, Мариън.

Мейзи беше готова да се промъкне зад шевролета и да напълни купето с деветмилиметровото си отмыщение. Сърцето ѝ дори забави ритъма си, зрението ѝ се проясни и умът ѝ се съсредоточи. Тя вдигна пистолета, прицели се в силуетите, затаи дъх и тръгна по пътеката в папурите.

После се вцепени.

Не страхът я накара да се разколебае. Не беше и изхрущяването на чакъла под краката ѝ. Нито дори дъждът, който изведнъж замъгли зрението ѝ. А мисълта, че ще стреля в гръб. Беше толкова лесно. Толкова анонимно. Все едно да смачка бръмбар.

Но две човешки същества?

Музиката в главата ѝ изведнъж спря, сякаш някой бе вдигнал грамофонната игла от плочата. Какво правеше, по дяволите?

Джо стигна до пясъчната ивица и пое дълбоко дъх.

Това не беше обикновено поемане на въздух след дълго тичане, а последна агония и вик на червените кръвни клетки за малко кислород. Хубавото беше, че в същия миг ръцете му напипаха калния бряг. Той се вкопчи в наносите и се изтегли на хлъзгавата суша. Задъхваше се, ръцете и краката го боляха от плуването в гъстата като ирландска яхния вода. В небето блесна светкавица и сенките на кривите кипариси заиграха около него вълшебен танц. Когато се хвърли от влекача, бурята беше спуснала черна завеса над небето и бе превърнала делтата в обитавана от духове къща. И сега тялото му беше покрито с тиня, а в устата си усещаше вкуса на гнило. Едва движеше ръце и ставите му бяха вледенени и сковани. Беше на път да припадне от изтощение.

Вгледа се в брега.

Явно се беше отдалечил на няколко километра от околностите на Виксбург. Брегът беше обрасъл с буйна растителност, прорязана от мъхести ивици и стени от кипариси. Испанският мъх беше като паяжина и оскъдната слънчева светлина осветяваше само непроходими гъсталаци. Джо погледна на север, после на юг, но не видя нищо, освен тресавища. Избърса калта от лицето си, приглади коса назад, бавно изкачи склона и влезе в гората.

През блатистата местност имаше тясна пътечка, широка колкото дупка на язовец. Джо тръгна по нея, провирайки се през къпините. Трепереше и се молеше да намери някое село, къща или път. *Каквото и да е*. Според него вървеше на изток и се отдалечаваше от реката, но под дърветата беше толкова тъмно, а бурята толкова объркваша, че може и да се въртеше в кръг. Светкавиците проблясваха на всеки няколко секунди. Единственото, което го крепеше, беше Мейзи и нейният глас.

„Обичам те, Джо, за добро или за лошо, а там, откъдето идвам, това е достатъчно.“

Мейзи имаше право. Любовта беше достатъчна. Можеше да накара дори него, застаряващия убиец, да се тътри в дъжда с мокри дрехи, които тежаха като олово, и с остри болки в ставите. Джо отчаяно се опитваше да си проправи път към Виксбург и мястото на срещата. Не можеше да се примири с мисълта, че Мейзи чака там, сама с Том Андрюс, и вероятно бдителността ѝ е намаляла. Шумоленето на дъжда по върхарите на дърветата подклаждаше терзанията му. Капките се стичаха по плетениците от лози и испански мъх като в китайско мъчение и покриваха вече измръзналото му тяло със сковаващ студ. Той продължаваше да върви, притеснен за Мейзи. Чудеше се кой е четвъртият убиец и мислеше, че може би майка му имаше право. Вероятно наистина беше нечестивец и това пътешествие беше справедливото му наказание.

Извървя километър и половина и... видя градчето.

Изникнали на една поляна сред тресавищата, очуканите подвижни домове и колиби с насмолени покриви образуваха грозно селище, което в мрака на бурята приличаше на призрачен град. Зад мръсните стъкла на прозорците горяха мъгляви жълти светлини. Повечето сгради бяха обгорели и полуразрушени, изоставени преди много години заради някое родено във водите чудато заболяване. В

известно отношение селището приличаше на деформиран братовчед на градчето Свети Йоан Кръстител.

Джо избърса капките от лицето си и тръгна по главната улица.

От едната страна имаше прояден от червеи дъсчен тротоар, който се точеше покрай редица окаяни магазинчета, поща и бръснарница. Зад прозорците виждаше хора, но те не му обръщаха внимание. Лицата им бяха съсипани от времето и угнетени. Бяха затворени в себе си. Повечето, ако не и всички, бяха чернокожи. Джо помнеше добре историята — тези „черни градове“ бяха останки от епохата на Гражданската война. Родени от расовите вълнения и неспокойната политика на следвоенния Юг, градчетата бяха създадени като самостоятелни и изолирани негърски анклавни. Жителите им искаха само да бъдат оставени на мира, за да обработват малките си парчета блатиста земя, да живеят, както са свикнали, и да почитат Бога. Тъжна работа.

Видя един очукан телефон, осветен от самотна улична лампа. Приблужи се накуцвайки до него и взе слушалката с треперещата си кална ръка. Набра номера на пейджъра на Том Андрюс и заговори колкото е възможно по-спокойно, за да обясни как е подминал мястото на срещата.

— Трябва да се срещнем край реката, Томи. Не знам колко път има дотук. Предполагам няколко километра. Може би осем. Някакво затънтено градче. Не му знам името, но главната улица се казва... — Джо погледна очуканата табелка. — Кроу Фут стрийт.

Той млъкна за миг, защото остра болка прониза коленете му. Бореше се с пристъпите на световъртеж, откакто бе стъпил на брега, и зрението му отново се замъгляваше. В ръцете му боцкаха студени игли, а лявата се вцепеняваше. Дали не получаваше сърдечен удар? Не можеше да каже. Знаеше само, че няма сили и трябва да си почине.

После видя църквата.

Тя беше в покрайнините на селището, сгушена в крайречните гори, и се извисяваше като съсухрен скелет на старица. Постройката беше опустошена от годините и сезоните. Фасадата в колониален стил беше покрита с дъски, изрисувани с графити, а камбанарията приличаше на счупен стар молив. През потрошените стъкла на прозорците се виеха лози. Едната ѝ страна беше овъглена от пожар. Църквата беше идеална по много причини.

— В северната част на градчето има стара изоставена църква — каза Джо по телефона. — Ще бъда там, Томи. В църквата.

Понечи да окачи слушалката, после се сети за нещо друго.

— И не забравяй да донесеш новите паспорти и документите.

Затвори и тръгна към пустата църква.

— Да тръгваме.

Напрегнатият нервен глас се разнесе от прозореца на шевролета и моторът забръмча.

— Къде е той?

— На няколко километра надолу по реката. Мисля, че знам мястото. Малката църква до блатистия ръкав на реката. Село Байю Пиер.

— Чакай малко — озадачен каза едрият мъж. — Чак при Начес ли?

— Точно така.

Мълчанието беше мъчително, а звукът на двигателя и на далечните ветрове — още по-неприятен, и Мейзи осъзна, че това е мигът на истината. Вдигна полуавтоматичния пистолет, прицели се в задното стъкло на шевролета и се отърси от колебанието. Стоповете блеснаха в лицето ѝ и изведнъж нещо на земята вдясно привлече погледа ѝ. Счупено стъкло и стара дъска, от която стърчаха ръждиви пирони. Мейзи се вгледа в тях и в главата ѝ се оформи нова идея.

Трябваше да действа бързо.

Джо се беше свил под кутията за дарения и мислеше за Бога, когато пристигна последният убиец.

Вдигна глава и по кожата му полазиха тръпки, когато чу слабите шумове зад църквата. Макар че можеше да бъде всеки — някой любопитен местен жител, Том Андрюс или дори миеща мечка, Джо знаеше, че това е четвъртият и последен убиец. Съдеше по прокрадващите се по чакъла стъпки и по увереността им.

Професионалиста.

Приблужи се до западната стена, приклепна под напукания витраж и зачака.

Църквата беше тиха. Навремето сигурно е била великолепен дом на Бога, но годините, занемаряването и бедствията явно бяха оказали влиянието си. В пукнатините в пътеките между редовете растяха огромни туфи плевели и чайките бяха свили гнезда в порталите. Изповедалните бяха наредени от двете страни на нефа, а изпочупените им назъбени решетки бяха обвити с лози. Изглежда, в много от тях живееха опосуми. Лавиците зад тях бяха покрити с птичи изпражнения, пера и дългогодишна влага. Половината от срещуположната стена беше срутена, унищожена от пожар, и нацърбеният овъглен отвор зееше като пастта на огромен звяр. Миришеше на гнило и на амоняк. На метан.

Изведнъж навън блесна светкавица и счупеното цветно стъкло трепна.

Стъпките се приближаваха. Джо се стегна, и се приготви да се бори за живота си.

Вече чакаше цяла вечност във влажния мрак, но Том Андриус още не се беше появил. Успя да намери някакви стари дрипи, с които превърза раните си, както и парчета въже и ръждиви гвоздеи. Използва ги, за да постави капани из църквата — за всеки случай. И докато ги нагласяше и ги привързваше към прозорците, откри източника на миризмата на метан.

Трупове бяха навсякъде — под пейките, в изповедалните и зад полуразрушения олтар. Някои бяха на сърни, промъкнали се в църквата да умрат. Други — на водни плъхове и язовци. Телата им се бяха разложили отдавна и крехките им малки скелети бяха плесенявали. Имаше дори един мъртъв алигатор, свил се в един от порталите — белият му корем се бе издул, готов да се пръсне. Църквата беше пълна с толкова много гнило, че се бе превърнала в грамаден резервоар за газ.

Който само чакаше да експлодира!

Стъпките изскърцаха.

Джо се обърна рязко към звука и сграбчи въжето, което бе оплел като бич. В краката му имаше още въжета. Някои бяха прикрепени към стената, други — опънати ниско над пода. Имаше и собственоръчно направени оръжия, поставени на ключови позиции из църквата. Не искаше да рискува, особено след като нямаше пистолет. Стъпките вече бяха съвсем наблизко, може би точно пред счупения прозорец вдясно.

Нещо се промъкна зад него.

Джо се обърна.

Зърна някаква сянка, пред напуканата стена се чу шумолене и в мрака блесна лъч светлина. После нищо. Тишина. Сърцето на Джо блъскаше в гърдите, устата му бе пресъхнала. Той стисна въжето и заотстъпва от стената. Усещаше нечие присъствие. Вървеше бавно и обувките му скърцаха в мръсотията.

Нещо студено и метално се опря във врата му.

— Не мърдай — каза един глас.

Джо вдигна ръце, без да изпуска въжето, и потисна паниката си.

— Не се обръщай.

— Както кажеш.

Непознатият миришеше на смес от пот, мускус и на нещо като препарат за почистване. Дулото на оръжието му беше опряно във врата на Джо. Беше голям калибър, може би „Магнум“, и първият изстрел щеше да пръсне черепа му. Не само щеше да го убие, но щеше да го направи бързо. Хуманно. Да, това със сигурност беше Убиец Номер Четири.

Професионалиста.

— Пусни въжето — заповяда гласът.

— Готово — каза Джо и го пусна.

Стомахът го присви. Желанието му да се обърне беше толкова силно, че очите му пареха.

— Преди да те убия — каза гласът и Джо си помисли, че познава отнякъде този напевен тембър и странния акцент, но не можа да си спомни откъде, — искам да знаеш нещо.

— Целият съм слух — отговори Джо.

— Възхищавам се на работата ти през всичките тези години.

— Ами... Нали знаеш какво казват. Дреме ми на жилетката.

— Не те разбирам.

Изведнъж Джо си спомни къде е чувал този глас и прозрението го удари като плесница. Не можеше да повярва, че е бил толкова задръстен. Как бе пропуснал да го забележи? Затвори очи и въпреки ужаса, който изпитваше, се усмихна и каза:

— Явно не съм толкова умен.

— Жалко — отговори гласът.

— Виж какво, приятел, преди да ме пречукаш, има нещо, което трябва да знаеш.

— Говори. Кажи всичко, което искаш. Това няма да те спаси.

— Преди да стреляш, трябва да знаеш, че това място е шибано буре с барут.

— Обясни.

— Да обясня ли? Ами, първо, тук има повече трупове, отколкото в моргата в Детройт. Сърни, водни плъхове и какво ли не още. Това е достатъчно метан, за да изстреляш космическа совалка.

Последва дълго и мъчително мълчание.

Дулото се отдръпна от врата на Джо и петлето щракна.

— Добре — каза гласът.

Джо се обърна и се вгледа в кучешките очи на румънката от странноприемница „Еванджелин“. Още беше с изцапаната си престилка и ортопедичните обувки с дебели подметки. Чорапите ѝ бяха навити около глезените, а редките ѝ сиви коси бяха сресани назад над набръчканото чело и прибрани в мрежичка. Единствената разлика беше в погледа. Тъжното покрусено изражение на преследвано животно го нямаше.

Сега го гледаха стоическите студени очи на хищник.

— Тогава ще те убия с голи ръце — спокойно каза Илиана Попеску и се насочи към Джо с бавната увереност на буреносен фронт.

21.

Юмрукът подскочи към Джо, стовари се в лицето му и го простря на пода.

Той се плъзна няколко крачки по плесента и мръсотията, претърколи се и се блъсна в една пейка. Ударът изкара въздуха от белите му дробове и пред очите му блеснаха звездички. Вкопчи се в пейката и се опита да поеме дъх като новородено, което за пръв път вкухва жестоката студена действителност. Погледна нагоре. През счупените цветни стъкла проникваха лъчи мъглява светлина.

Грамадата се извиси застрашително над него и закри светлината. Жената се усмихваше. Беше висока сякаш хиляда метра — истински небостъргач в ортопедични обувки с дебели подметки. Гледаше го така, сякаш се готвеше да пребие бясно куче.

— Прости ми — измърмори тя.

После връхлетя върху него.

Джо се претърколи и чу свистенето на месестия ѝ юмрук до ухото си. Изправи се и се хвърли към далечната стена, към капаните, въжетата и счупените дъски. Ала Илиана Попеску го последва незабавно. Железните ѝ пръсти се вкопчиха в рамото му и го дръпнаха назад. Джо се завъртя внезапно, мина в настъпление и заби юмрук в корема ѝ. Румънката залитна.

Изведнъж Джо престана да бъде джентълмен. Инстинктите му надделяха и той нанесе още три удара. Румънката отхвъркна назад, блъсна се в един от порталите и огромното ѝ тяло разтресе гредите.

Но не падна.

— Божичко! — измърмори Джо и бавно заотстъпва.

Сърцето му туптеше лудешки. Нещо с тази схватка не беше наред. Джо беше роден боец, имаше безброй рани, беше се бил с най-добрите, но това сега беше против моралния му кодекс. По дяволите, това противоречеше на шибаната му природа! Тази жена беше като седмоглава ламя, избълвана от подземния свят, поличба и знак за настъпващия апокалипсис.

Огромното чудовище се изправи, отърси се и наведе глава като разярен бик. Още се усмихваше, за бога! И не беше запъхтяна. Изтупа праха от престилката си. Шибаната ѝ усмивка беше като залепена на дебелилото ѝ лице, сякаш беше смаяна от силата на Джо.

После отново връхлетя върху него.

Все едно го прегази камион. Ръцете ѝ се заключиха около кръста му. Хвърли го, сякаш метна медицинска топка, и Джо се блъсна в някаква греда и падна. Илиана се наведе над него и го удари два пъти в корема, три пъти в бъбреците и за последен път в челюстта.

— Ела тук — прошепна тя.

Джо усети чудовищните ръце на ризата си. Дръпнаха го и го сложиха на пейката. Той направи немощен опит да я отблъсне, но ръцете му бяха меки като преварени макарони, а възприятията му — неясни. Жената се наведе над него, усмивката ѝ се превърна в гримаса и Джо почувства ръцете ѝ на врата си.

— Време е — тихо измънка тя и започна да го души.

От медицинска гледна точка асфиксията настъпва постепенно. Първият стадий включва стягане в гърдите, лек световъртеж, потръпване на пръстите и изключително силно конвулсивно треперене, често изявиени в ожесточено мятане насам-натам. Стиснат в смъртоносната хватка на жената, Джо незабавно почувства тези ефекти и започна да размахва ръце и да рита като луд. Опитваше се да говори, да ухапе ръцете ѝ и да направи всичко, за да избяга, да диша и да оцелее. Накрая успя да хване огромната лява гърда на жената и я стисна с всичка сила.

Илиана само се намръщи и продължи да го души.

Джо започна да изпада в последната фаза на асфиксия и тогава нещата наистина взеха да стават интересни. Гърдите му потрепваха спазматично, белите му дробове сякаш се запалиха. Имаше чувството, че главата му ще изхвърчи като коркова тапа на шампанско. Болката беше невероятна. Изля се в него като разтопена лава. Огромното лице на жената се надвесваше все по-близо, очите ѝ блестяха. И тогава започнаха виденията.

Румънката взе да се променя. Лицето ѝ се разтопи и чертите ѝ се превърнаха в лика на болната майка на Джо. Тъжните ѝ очи излъчваха неописуема скръб и Джо знаеше, че Катерин скърби за него, за

пропадналия му живот. Може би сега беше моментът да умре — след като бе видял тези ужасни очи.

Светлината започна да избледнява.

Последното видение беше изненадващо реално и напълно съответстващо на състоянието му. Докато железните пръсти изстискаха последните капчици живот от него, в църквата се появи една фигура и се приближи зад румънката. Изящните очертания на млада жена. *Ангел!* Извиси се на фона на цветните стъкла, осветен в гръб от сребристите светкавици.

Идваше да го вземе.

Мейзи, опряла дулото в главата на румънката, стреля веднъж и трясъкът отекна глухо в ушите ѝ.

Нямаше никакъв пламък. Куршумът се заби в тила на румънката и я блъсна върху Джо. Главата ѝ отхвъркна в пръски от кръв и мозък.

— Джо!

Той се опита да каже нещо, но от устата му не излязоха думи. Лицето му беше тъмночервено.

— Всичко е наред — задъхана каза Мейзи, като трескаво го целуваше по ухото и врата. — Ще се измъкнем, Джо, спасени сме.

— Чистачката... Тя беше...

Джо преглътна и погледна сгърченото тяло на румънката.

— Какво беше?

— Там... в „Еванджелин“.

Мейзи погледна жената, която лежеше простряна на пода в собствената си кръв. Краката ѝ стърчаха изпод изцапаната престилка, дебелите ѝ найлонови чорапи бяха скъсани. Едната страна на лицето ѝ беше притисната в кръвта, устата беше отпусната. Мрежичката за коса беше разкъсана и лепкава там, където куршумът бе пробил черепа ѝ. Мейзи забеляза нещо странно на дебелите ѝ къси пръсти. Ноктите на румънката бяха дълги и лакирани в тъмночервено.

— Номер Четири — тихо отбеляза тя.

Джо кимна.

Мейзи поклати глава.

— Господи...

Имаше чувството, че е прекрачила някакъв праг и се е озовала на ръба на стометрова пропаст. Гледаше право в черен кладенец, пълен с лудост, смърт и коварни хора, хора без капчица човечност. Ставаше все по-добра в убиването и това я ужасяваше. Беше ѝ все по-трудно да гледа на мишените като на хора. Те вече бяха просто предмети от плът, непредсказуеми зверове със златни зъби и лакирани в тъмночервено нокти. Извънземни. И Мейзи се превръщаше в една от тях.

— Спечелихме, мила — каза Джо и преглътна с усилие. — Победихме тези копелета.

Опита се да стане, но тялото му още беше сковано и зашеметено от схватката. Отново седна и започна да диша дълбоко.

— Андрюс ще бъде тук всеки момент. Срещна ли го някъде?

— Слушай, Джо, има...

— Направихме го, малката, победихме.

— Не сме победили, Джо.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е клопка. Проклетата клопка.

Той се вторачи в нея и тишината ги погълна като черен прилив.

— Какви ги говориш? — попита накрая Джо. Гласът му беше прегракнал.

В очите му блестеше тревога.

Мейзи му разказа как се е добрала до Виксбург, как се е натъкнала на шевролета и е чула Том Андрюс и главорезът му да обсъждат съдбата на Джо. И докато говореше, забеляза, че навън пада нощта и дъждът се превръща в сива каша от влага и мъгла. Блатистият ръкав на реката се оживяваше от звуци — жабешки крясъци, монотонното жужене на жътварите и може би още нещо, което приличаше на тихо шумолене. Дали дъждовните капки се стичаха по растенията, или бяха стъпки?

— Както и да е. Така или иначе Андрюс ще бъде тук — каза тя и по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. — Номерът ми със спукването на гумата ще ги забави малко, но ще дойдат. За теб.

Джо успя да се изправи. Очите му пламтяха от гняв, челюстите му бяха стиснати.

— Тогава ще си свършим работата веднъж завинаги.

— Джо, трябва да...

Мейзи се вцепени по средата на изречението. Джо се обърна рязко към отсрещната стена. В мрака навън шумоленето се бе приближило и усилило. Сега вече се разнесе звук от *чупене на клонки*.

— Залегни, сладурче — прошепна Джо, приклепна зад пейката и се вторачи в пустата църква.

Мейзи се вгледа в отсрещната стена.

Отвъд изпотрошените цветни стъкла се раздвижи някаква сянка — марионетка на духове. Вятърът си играеше лениво с испанския мъх. Чупенето на клонки, щракането и дори шепотът се приближаваха, но последното вероятно се дължеше на въображението ѝ. Но някой наистина идваше към тях. Ала кой? Логиката диктуваше, че Том Андрюс — целият в лицемерни усмивки и крокодилски сълзи — ще влезе през централния вход. Но този шум беше различен. Някакви хора се промъкваха през натежалите от влага бананови листа. *Много хора*.

— Имаме гости — тихо каза Джо.

— Да, чувам — прошепна Мейзи, без да откъсва поглед от прозорците. — И мисля, че не е приятелят ти адвокатът.

— Колко патрона ти останаха?

— Не много — отговори тя, бръкна в задния джоб на джинсите си и извади пълнителите с треперещи ръце.

Бяха само два. С по седем патрона. И двата за пистолета „Берса“. Мейзи му ги даде и той ги погледна така, сякаш бяха пълни със зли поличби.

— Какво сега? — попита Мейзи.

— Чакай малко.

Той допълзя до северната стена и надникна през прозореца. Огледа района и изведнъж се вцепени, и Мейзи разбра, че е видял нещо ужасно.

Сетне ѝ прошепна нещо.

— Какво, Джо? Не те чух.

Той се обърна, погледна я и преди да повтори думите си, Мейзи разбра, че са загазили здравата.

Те се провираха през гъсталака в класически нападателен строй. Бяха тихи като пантери и лъчите на лазерните им прицели разсичаха

мрака като зелени нишки. Повечето бяха едри и атлетични мъже, облечени в черни мушамы.

Предвождаше ги Съливан Бърн — Съли. Пълзеше по мократа земя, а на носа му трептеше капка пот, която всеки момент щеше да падне. Но Съли не обръщаше внимание на потта, нито на глухите удари на сърцето си и на вонята на гнило, разнасяща се около него. За него съществуваше само църквата. Тя се появи в далечната мъгла като къща, обитавана от духове, къща от някой изчезнал роман на Джейн Остин и Съли знаеше, че обстановката ще е напечена както никога. Единствените въпроси, които се въртяха в главата му, бяха *колко напечена и кога?*

Капката пот се търкулна от носа му и безшумно падна в глинестата почва.

— Къде ти е пистолетът?

Гласът му отекна в смълчаната църква. Разсъждаваше трескаво, докато пълзеше приведен към Мейзи. Протегна разтреперената си длан и тя се приближи до прозореца и му подаде оръжието. Джо взе пистолета и внимателно пъкна пълнителя в магазина. Лицето на горкото момиче беше зачервено от ужас, очите й блестяха и Джо отчаяно искаше да я вземе в прегръдките си и да й каже, че всичко ще бъде наред, но истината беше съвсем различна.

Навън бяха черните барети.

Бяха около дузина, а може би и повече — беше твърде тъмно, за да ги преброи. Джо бе виждал в действие хората от Силите за борба с тероризма — в Чикаго, по време на гангстерските войни и в Маями през 1985, когато избухна кризата със заложниците в Центъра за кубински емигранти. Момчетата бяха бързи и смъртоносни и дори мафиотите ставаха малко нервни, когато се появяха черните барети.

— Кой е?

Мейзи бе клекнала до една пейка и кършеше ръце.

— Тази работа не ми харесва.

— Джо? Кой е, по дяволите?

— Федералните агенти.

— И какво ще правиш?

Той огледа пътеката между редовете зад нея. Капаните му още бяха наредени по мръсните дъски — възета за спъване и примки, висящи на первазите на прозорците. Навън се чува стъпки. После отново настъпи внезапна тишина и той разбра, че баретите заемат позиции и насочват снайперите си.

— Слушай много внимателно, сладурче. Ще стреляме само веднъж по това нещо.

— Кое *нещо*, Джо?

— Успокой се, сладурче — отговори той, допълзя до нея, докосна рамото ѝ и погали лицето ѝ. — Поеми дълбоко въздух.

— Кажи ми какво ще правим, моля те!

— Имам план — тихо каза Джо. — Искам да...

Внезапен шум прекъсна думите му. Дойде от другата страна на църквата, от дърветата зад избуялите плевели. Скърцане. После се чува още стъпки и косата на Джо се изправи от паника.

— Чу ли? — попита той.

Мейзи кимна.

Джо се приближи до редицата прозорци, които гледаха към южните покрайнини на градчето. От гъстата гора излязоха силуети и още стрелци запълзяха към църквата. Бяха поне половин дузина — едри биячи с военни дрехи и ловджийски шапки. Носеха тонове оръжия. Пушки с рязани цеви, полуавтоматични карабини и мафиотски картечни пистолети. Стомахът му се сви. Сигурно бяха подкреплението на Мариън, шайка местни главорези.

В миг Джо разбра какъв ужасен абсурд се развива навън в мрака. Докато той отчаяно се опитваше да излезе от Играта — като излагаше на опасност не само своя, но и живота на Мейзи и на нероденото си дете — изглежда, всички други искаха да участват. Светът гъмжеше от убийци.

И имаше само един начин да се справи със свят, населен с убийци...

— Имаме още гости — каза Джо.

— Какво?

— Струва ми се, че човекът на Андрюс е поканил цялата детска градина.

— Господи, Джо, ще...

— Залегни!

Той я блъсна на пода и я закри с тялото си. Лъч зелена светлина прониза цветните стъкла на църквата и мина само на педя от главите им. После втори, трети, четвърти. Зелените лъчи бяха навсякъде и кръстосваха мрака в църквата. Джо държеше Мейзи с едната си ръка, а с другата свали предпазителя на полуавтоматичния пистолет.

Внезапно изсвирване на автомобилни гуми пред главния вход изпълни въздуха.

Това, изглежда, изненада приближаващите се убийци и нещата започнаха да се развиват бързо. Зелените лъчи светлина изведнъж се насочиха към входа на църквата и се сляха в синхронизирано лазерно шоу. Защракаха зареждани оръжия. Устата на Джо пресъхна. Вратите на църквата се отвориха и се чу глас, усилен от мегафон: „Вие в църквата!“. Джо сграбчи Мейзи за ремъците на раницата и я измъкна от скривалището ѝ.

Имаха само една възможност.

— Добре де! Добре! — изкрещя с всичка сила той, докато влачеше Мейзи към олтара и нишата зад него.

Безброй вярващи бяха получили първо причастие, бяха кръстени и опети тук и сега Джо щеше да оскверни това свято място по най-безобразен начин. „Простете ми“, трескаво се молеше той, докато бягаше.

— Джо, какво правиш?

— Наведи се!

— Какво правиш, по дяволите?

— Лягай!

Блъсна я в нишата, изстреля три куршума в прозорците, падна върху нея, за да я закрие с тяло, и дръпна въжетото.

Покривалото на олтара се свлече върху тях и ги покри.

В същия миг избухна експлозията.

22.

В един безумен миг Том Андрюс не виждаше нищо друго, освен светлина. Цялата църква изведнъж избухна в ослепителен метеоритен блясък, а взривът прозвуча така, сякаш някой раздра нощта. Взривната вълна връхлетя върху шевролета и го блъсна като разярен глиган.

Огънят беше навсякъде.

Андрюс ахна и започна да се бори с предпазния колан. Разтърси глава и видя как пъкълът се изля от църквата. Пламъкът приличаше на звяр, който се издигна от средата на постройката, подаде опашка от прозорците, вкопчи нокти в мрака, надигна глава през зейналия покрив, изрева в небесата и погълна въздуха. Том Андрюс седеше вцепенен, закрил лицето си с ръце.

Какво стана, за бога? Трепача ли бе взривил църквата? Но това изглеждаше невероятно. Как би могъл да го направи толкова бързо? Андрюс се обърна и погледна през отворената врата на колата. Мариън лежеше на земята и мигаше от изумление, pistolетът му бе отхвъркнал в тревата. Лицето му беше покрито със сажди.

После Мариън се надигна и седна. Светлината от горящата църква озаряваше лицето му. Огънят тътнеше като товарен влак.

— Какво става, по дяволите?

— Мариън?

Андрюс се опита да помръдне, но предпазният колан се беше омотал около кръста му.

От гората около горящата църква се разнесоха звуци — безпомощни нечленоразделни викове и адски писъци. Някои от черните барети — онези, които не бяха загинали в експлозията — се бяха подпалили и се опитваха да допълзят до хладния мрак на гората, за да угасят пламъците. Приличаха на духове. Прегърбените им фигури проблясваха в сенките и отблясъците на огъня. Повечето от хората на Мариън бяха мъртви, макар че неколцина крещяха в храсталака зад разрушената камбанария. На прозорците на църквата бяха останали няколко цветни стъкла със заострени краища и пламъците отвътре озаряваха ужасната гледка.

— Кучият му син — измърмори Мариън.

— Какво стана, по дяволите?

Андрюс продължаваше да се бори с предпазния колан. Беше се впил в пикочния му мехур. Катарамата пареше в треперещите му ръце.

— Ако това гадно копеле е още живо, сега ще умре — изръмжа Мариън и се изправи. — Ще умре!

— Чакай, Мариън... Стой!

— Не ми се бъркай — каза Мариън и накуцвайки тръгна към главния вход — единствената част от църквата, още неизбухнала в пламъци.

Всичко друго бе погълнато от огъня. Звярът се хранеше. Ярки къдриви пламъци ближеха покритите с бръшлян стени, поглъщаха дървените решетки и напукваха скулптурите, а от пречупената остра камбанария като разгневени духове се виеха спирали пушек.

— Мариън! Чакай! По дяволите!

Мариън влизаше в пъкъла, изчезваше като неясно петно в огъня. Магнумът му беше вдигнат и готов и при вида му по гърба на Андрюс полазиха тръпки. Това беше безумие. Трепача сигурно беше мъртъв. Никой не би оцелял след такава експлозия. Но от друга страна, самият Трепач я бе предизвикал и вероятно беше измислил начин да се спаси.

Адвокатът затрепери конвулсивно и зъбите му затракаха. Страхът беше осезаем — досущ юмрук, забит в корема му. Том започна да рови в жабката. Там държеше малък „Дейвис Деринджър“ 22-ри калибър и кутия с патрони за спешни случаи. Намери оръжието, извади го и се опита да напъха няколко патрона в него, но ръцете му трепереха толкова силно, че едва държеше пистолета. Нещо в главата му крещеше: „Трепача е планирал това, идиот такъв! Той знае! Знае за измамата и затова — каквото повикало, такава се обадило. И именно заради това ще умреш!“.

В църквата прогърмяха изстрели.

Андрюс изпсува.

Сърцето му туптеше лудешки. Кожата му беше настръхнала. Посегна към клетъчния телефон. Извади го и се опита да си спомни номера на диспечера за специални операции на Камарата, но му се виеше свят от страх, а ръцете му бяха толкова влажни и разтреперани, че едва държеше телефона. Проклинаше деня, в който се бе въвлякъл в тази нелегална история — черната работа и убиването. Господи,

можеше да стане шибан юрисконсулт и да натрупа повече пари от пошли телевизионни реклами и да си седи край басейна, докато служителите в телевизията вършат черната работа. Но не, той трябваше да бъде важна клечка и да рискува задника си заради малко приключения! Най-после успя да набере номера, но го сбърка и му се обади от „Кентъки Фрайд Чикън“ в Батън Руж.

— Майната ви!...

Нещо мина през отворената врата и докосна врата му точно под лявото ухо.

Андрюс изпусна клетъчния телефон, инстинктивно вдигна ръце и каза:

— Моля те, не ме убивай.

Думите излязоха от устата му съвсем неволно.

Усещаше твърдия метал на дулото, което притискаше нежната плът над вратните му вени, чуваше задъханото си дишане и чувстваше присъствието на Трепача зад гърба си.

— Погледни ме — каза Джо и Андрюс изви глава.

Трепача беше покрит със сажди. Лицето му беше черно като катран, а очите приличаха на тлеещи от омраза въглини. Трепереше от ярост. Дрехите му бяха напоени с кръв, пот и сажди.

— Чуй ме, Съветнико — продължи Джо с глас, напрегнат от болка. — Искам да ти кажа нещо.

— Не съм виновен, Трепач. Аз само...

— Единствената жена, която съм обичал, лежи мъртва в тази църква.

— Виж какво, Трепач...

— И знаеш ли защо?

Адвокатът преглътна и затвори очи. Усети, че от крайчеца на очите му бликват сълзи. Дулото на пистолета се притисна още по-силно във врата му.

— Моля те, Трепач...

— Попитах те нещо.

— Не.

— Какво не?

Андрюс захленчи. Раменете му трепереха, устните се изопнаха в болезнена гримаса. Плачеше като бебе.

— Не, не знам защо единствената жена, която си обичал, лежи мъртва в онази църква.

— Заради теб, Съветнико.

Откъм предния вход на църквата се чу скърцане и Андрюс погледна натам.

— Мен гледай! И внимавай! — изрева Джо. В очите му блесна огън.

Андрюс мигновено се сви и захленчи:

— Съжалявам, Трепач, нямам нищо общо с това. Толкова много съжалявам. Трябва да ми повярваш.

— Не се разсейвай — монотонно каза Джо. — Ще го кажа само веднъж. Ти отне единствената ми...

Откъм църквата отново се чу изскърцване и този път и двамата погледнаха натам.

Изстрелът прозвуча като бомба и Трепача се свлече до колата.

Андрюс усети мокри пръски по лицето си и изведнъж разбра какво се е случило.

Сърцето му застина в гърдите.

Трепача най-последно беше очистен!

— Боже господи...

Дори не осъзна, че думите се изтръгват от неговите уста.

Джо лежеше до шевролета, на чакъла под главата му вече тъмнееше локва кръв. Андрюс преглътна. Трепереше неудържимо и ръцете му нервно танцуваха във въздуха. Погледна през рамо и видя мускулестия силует на прага на църквата.

Осветен в гръб от огъня, Мариън агонизираше. От дупките в гърдите му се виждаше, че е бил прострелян три пъти. С последни сили държеше пистолета и беше ясно, че след като бе убил Трепача, животът се изцежда от него като от спукан балон.

Едрият мъж се сгромоляса като отсечено дърво.

Андрюс трепереше. Някъде в далечината хората от градчето викаха и се чуваше дрънчене на оръжия. Повечето момчета от Силите за борба с тероризма, както и хората на Мариън — поне онези, които бяха оцелели след експлозията — викаха за помощ. Том Андрюс беше сам край горящата църква. Пое дъх и се вторачи в Трепача. Отблясъците от огъня играеха по окървавеното му лице и това накара адвоката да се замисли.

Краят на една епоха.

Можеше да направи само едно.

Успя да се овладее и извади фотоапарата „Полароид“. После слезе от колата и се надвеси над безчувственото тяло на Трепача, като внимаваше да не стъпи в лепкавата локва кръв. Беше му изключително трудно да държи фотоапарата неподвижно, защото тялото му потръпваше конвулсивно и пръстите му неудържимо трепереха. Зад него църквата се рушеше. Затаи дъх и долепи фотоапарата до окото си.

После направи няколко снимки.

Пъхна ги в джоба на сакото си и хвърли фотоапарата на предната седалка. Качи се в шевролета, включи двигателя и бързо се отдалечи от пожара.

Тесният път се виеше между кипарисите. Андрюс профуча през покрайнините на градчето и изчезна в мрака. Но докато църквата се скриваше в далечината, не можа да се сдържи и погледна за последен път пулсиращата светлина в огледалото за обратно виждане. Пожарът беше толкова буен, че сигурно щеше да погълне всичко в радиус от трийсет метра, включително повечето ранени момчета от Силите за борба с тероризма, войниците на Мариън и дори Трепача.

Том Андрюс беше последният човек, видял Трепача жив, и не можеше да приеме леко тази отговорност. Щеше да бъде неофициалният биограф на Трепача. Да, точно така. Щеше да стане нелегалният пазител на наследството на Джо. И въпреки треперенето, разтуптяното сърце и пресъхналите си уста, адвокатът се усмихна на последната мисъл. И когато взе последния остър завой, кимна удовлетворено.

Може би щеше да напише книга.

23.

Звярът се надигна и се блъсна в небесата, като ревеше и разпръскваше ярки магнезиеви пламъци. Хората чак в Джулибел и Порт Херод видяха светлината. Пожарът сякаш се подхранваше от спомените за кръв, мъртва плът, восъчни свещи, любов и мъка. Скоро дори основите щяха да се срутят. Звукът от рухването на гредите дойде като симфония от гласове, които крещяха с всичка сила и провъзгласяваха апокалипсиса.

В дъното на този пъкъл, близо до вратата, една самотна фигура се надигна от пепелта като феникс.

Стоеше с разтреперани колене и един-единствен образ изпълваше трескавото ѝ съзнание — любим подарък за рождения ден преди много години, комплект кукли, дар от далечен вуйчо. Сложени в красива малка синя копринена кутия с розови сърца на капака. Куклите бяха няколко — бебета със сладки малки копринени пелени и мънички руси къдрици. Бяха общо шест, с намаляващи размери и всяка се отваряше, за да помести уютно в себе си по-малката. Куклите внезапно бяха докоснали едно тайно кътче в сърцето на феникса. Потребността да принадлежи някому и да бъде приютен.

Потънала в пот и сажди, цялата разтреперана, Мейзи не можеше да не си спомни онези кукли. Само преди няколко секунди самата тя се бе свряла в тялото на един мъртвец. Беше го прегърнала и го бе държала изправен достатъчно, за да се прицели и да стреля. Бе се превърнала в кукловод и когато пусна трупа да падне, илюзията извърши чудо. Самата тя тупна тежко на пода.

Скърцането на рухваща греда в дълбините на църквата я изтръгна от унеса ѝ.

Тя прикри лице с ръце, за да се предпази от искрите, и пое дълбоко въздух. Горещината беше непоносима, въздухът сякаш сваряваше белите ѝ дробове. Мейзи побягна от този ужас и се втурна към спасението си — към Джо.

Стигна до него точно когато той се надигаше и се мъчеше да махне направената с подръчни материали лепенка от лицето си.

— Мамка му — измърмори той.

— Казах ти, че ще засъхне бързо — рече Мейзи, коленичи до него и провери дали по лицето му няма истински рани.

Полицейските сирени приближаваха.

— Притесних се да не засъхне в дланта ми, преди да успея да си го сложа.

— Справи се много добре, Джо — каза Мейзи. — Страхотно представление.

С ловките си пръсти бе направила подръчен грим, който Джо да си лепне в момента на изстрела. И номерът беше успял.

— Знаеш ли какво, сладурче? — неочаквано попита Джо, поглеждайки през рамо огъня. — Трябва да се махаме отгук.

Огънят вече пълзеше по земята, изсъхналите дървета и пънове разпръскваха искри. Светлините на полицейските коли бяха все по-близо. Мейзи изпитваше странно въодушевление, сякаш се носеше в пространството.

— Знам — каза тя. — Да тръгваме.

— Куршумът ти мина на косъм от мен — успя да се усмихне Джо въпреки болката.

— Какво искаш да кажеш?

— Профуча съвсем до главата ми.

— Така исках.

— Можеше да ми пръснеш черепа.

— Но не го направих, нали?

— Вярно — съгласи се Джо и я прегърна.

Вмъкнаха се безшумно в тресавището.

ЕПИЛОГ

КАРТИЧКА ОТ СЕЛОТО НА МЪРТВИТЕ

Господ е немислим, ако сме невинни.

Арчибалд Маклийш

Джо се събуди от кошмар на зalez-слънце, стресна се и се удари във варосаната стена. Задникът му се беше схванал на каменната пейка. Дневната жега още тежеше в ухаещия на евкалипти въздух. Беше облян в пот и лененият му панталон бе залепнал за кожата.

Проклето мексиканско лято.

Седеше в двора на болницата, дремеше и се събуждаше и от три часа чакаше раждането на детето си. Отначало акушерката му каза, че може да стои до Мейзи в родилното отделение, но после започнаха неприятностите. Бебето било обърнато не знам си как, оплетено в пъпната връв или нещо подобно. Испанският на Джо беше все още твърде беден, а Мейзи не беше в състояние да превежда. Простряна на леглото и вкопчила ръце в рамката, тя се гърчеше от болки и Джо просто не можеше да издържа.

Накрая лекарят му каза да чака навън. Отначало Джо възрази, но после разбра, че няма смисъл. И без това не знаеше езика. Пък и не искаше да привлича внимание върху себе си или върху факта, че новодошлият гринго на име Джо Варгас всъщност е търсен от половин дузина агенции от Северна Америка. Фактът, че двамата с Мейзи бяха избрали толкова отдалечено село в западната част на Сиера Madre, не правеше нещата по-лесни. В болницата още използваша вода от кладенци с помпи и медицинските сестри пушеха по време на визитациите.

Към него се приближаваше висок жилав мъж с бели коси, облечен в дълго черно расо, завързано около кръста с въженце. Вече

беше само на петдесет метра. Мрачните му сиви очи бяха изключително тъжни и вторачени в Джо.

Трепача стана, избърса потта от челото си и се опита да обмисли всички възможности. Може би свещеникът идваше само за да му съобщи как вървят нещата. Но трескаво разсъждаващият ум на Джо постоянно се връщаше към най-мрачната вероятност — бебето е умряло. Или още по-лошо — Мейзи е починала по време на раждането. Мисълта беше толкова ужасна, че му се стори, че ще припадне.

Възрастният мъж вървеше право към него и накуцваше някак странно. Като че ли... Изведнъж му хрумна нещо ужасно. Начинът, по който вървеше възрастният свещеник, заученото спокойствие и безстрастното изражение на съсухреното му лице. Ами ако беше стрелец? Ако идваше като Ангел на смъртта да отнеме живота му? Ако носеше под расото оръжие? Странно, но Трепача почти се надяваше да е така. Всичко беше по-приемливо, отколкото да загуби Мейзи.

Джо седеше неподвижен. Само изправи рамене и стисна зъби. Нямахте да позволи на стария свещеник да го изплаши. Несъзнателно вдигна гордо брадичка. Проклет да е, ако Съдбата го уплаши точно сега, след всичко, което бе преживял. Стисна юмруци и кимна учтиво, когато падрето се приближи до пейката. Очакваше, че всеки момент старецът ще измъкне изпод расото пушка с рязана цев.

— Сеньор?

Джо кимна.

— Да, отче. За бебето ли? Маргарет добре ли е?

Свещеникът наклони глава за миг, сбърчи чело и попита:

— Сеньор Кастила?

Изглеждаше много объркан.

— Моля?

— Вие не сте ли сеньор Кастила?

Нервите на Джо изведнъж се отпуснаха.

— Не, казвам се Варгас. Съпруг съм на Маргарет Варгас.

Падрето се вторачи в него за миг, после се усмихна. Зъбите му бяха развалени и потъмнели.

— Съжалявам, сеньор. Помислих ви за сеньор Кастила.

— Няма нищо.

— Познавам съпругата ви. Прекрасно момиче. Много е симпатична.

— Благодаря.

— Още ражда — добави свещеникът, сетне се поклони и тръгна към болницата.

Тишината отново падна като воал над двора и останаха само щурците, далечният шепот на водите в залива, чайките и вездесъщата жега.

Сам в тишината, Джо се замисли за Бог и за планове Му относно него самия, Мейзи и бебето. Трябваше ли да заплати за онова, което бе извършил? Щеше ли Господ да отнеме живота на сина му заради всички онези, които бяха умрели от ръката му? Или щеше да му позволи единственото, което винаги тайно бе искал, но никога не бе знаел как да постигне?

Не чу друг отговор, освен далечния крясък на чайка. Обърна се и тръгна към болницата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.